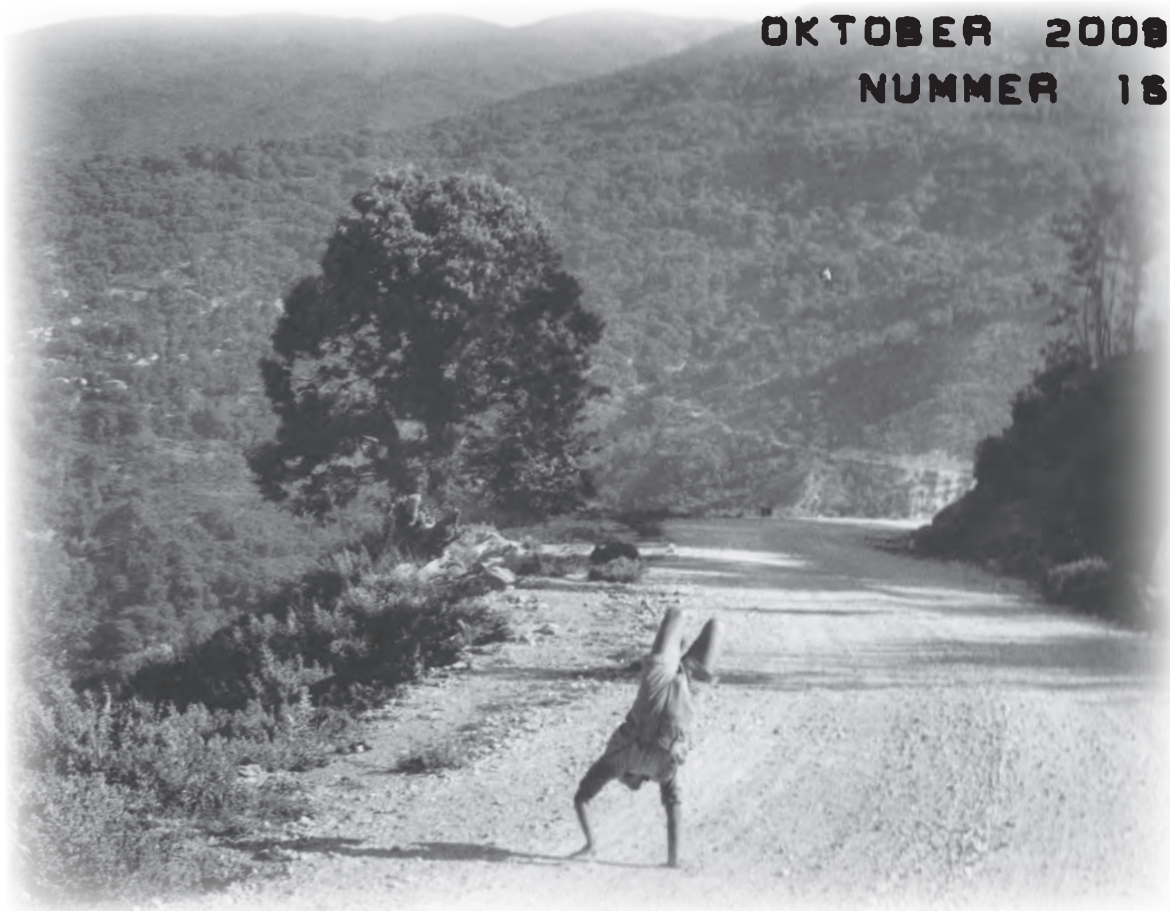

OKTOBER 2008
NUMMER 18

Spreken over ideeën. Spreken over daden, trajecten en perspectieven van diegene die vrij wil leven. Vrij ten midden van andere vrije individuen, in de tijd en ruimte van de eindeloze strijd tegen de kanker van de autoriteit. Eindeeloos, precies, en daarom voortdurend in verandering, een onophoudelijk veranderen van gezichten, spanningen, panorama's en mogelijkheden.

Een wervelwind en jij staat in het midden van deze cycloon, op handen en voeten, als vooruitgeworpen in een krachtige sprong. Je probeert de slagen af te weren en in het offensief te blijven, improviserend op een koord dat velen zelfs niet de moeite waard vinden om geprobeerd te worden. Niet voor te stellen want al te velen hebben het al geprobeerd... en waar zijn de resultaten van zoveel beproevingen en zoveel inspanningen? Misschien weten diegenen die geprobeerd hebben de uitdaging van de vrijheid aan te gaan het antwoord, in het voetspoor dat de stappen neigt samen

te brengen van diegenen die vijanden waren, zijn of zullen zijn van opgelegde normen en gevestigde ordes.

Wie weet welk juweeltje, welke overwinning ze in hun reiskoffers bewaren. Of misschien eenvoudigweg het koppige verlangen vooruit te gaan, te blijven zichzelf en al de rest op het spel te zetten. Een aanmoediging om zich in vraag te stellen en om vandaaruit ook de moed te halen dat aan anderen voor te stellen. Zich te wagen aan deze hardnekkige strijd betekent zichzelf versterken en zo nu reeds leven en niet in een verwachte glorierijke toekomst, de vrijheid leven die je stappen motiveert en bezielt.

Ziedaar waar mijn vrijheid vandaag bestaat, in een wereld van slaven, banken, wetten en ketens. In deze reis op het koord van de ervaringen.

[Reisaantekeningen, uit *In Incognito*, Italië, 2003]

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Farid Bamouhammad
7 place Abbé Joseph André
5000 Namur

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Nordin Benallal
P.I. Vught
Nieuw Vosseveld
Postbus 10055
5260 DH Vught

DUITSLAND

Sümmermann Christian
(vrijgelaten)

Natalja Liebich
(vrijgelaten)

Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstrasse 32
76646 Bruchsal

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Strasse 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Strasse 47
53359 Rheinbach

Alexandra Remus
JVA für Frauen
Arkonastrasse 56
13189 Berlin

Lukas Winkler
Marktplatz 1
96157 Ebrach

Stephanie Träger
Am Neudeck 10
81541 München

Sven Maurer
Stadelheimerstr. 12
81549 München

ITALIE

Gregorian Garagin
via Raffaele Majetti 70
00156 Roma Rebibbia (RM)

Francesco Gioia
Strada Casale 50/a,
15040 San Michele (AL).

Daniele Casalini
Strada Casale 50/a,
15040 San Michele (AL).

Mauro Rossetti Busa
via Nuova Poggioreale 177,
80143 Napoli

GRIEKENLAND

Giorgos Voutsis-Vogiatzis
Dikastikes Fylakes Korydallos,
Pteryga E'
18121 Korydallos

Giannis Dimitrakis
Fylakes Alikarnassos
Iraklio, Crete

Polikarpos Georgiadis
Fylakes Komotini
69100 Komotini

Vagelis Pallis
Fylakes Xios
82100 Xios

Ilias Nikolaou
Tzamala 27
Fylakes Amfissas
T.K. 37100
Amfissa

Christos Stratigopoulos
Alfredo Bonnano
Tzamala 3
Fylakes Amfissas
T.K. 33100
Amfissa

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola

Jaime Giménez Arbe
E.P. de Monsanto
Avda/24 De Janeiro, 10
1.500 - 624 Lisboa

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Teixeira - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Teixeira - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Can Brians II
Apdo. 3000
08.760 Martorell
Barcelona

Gilbert Ghislain
C.P. Madrid-III
Carretera de Pinto a San Mar-
tín de la Vega, km. 5
28340 Valdemoro

Javier Calvo Morán
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene Nº1
20014 Donostia
Guipúzcoa

Rafael Martinez Zea
C.P. Puerto de Santa Maria III
crtra Jerez-Rota, km 6
11500 Puerto de Santa Maria
Cádiz

Antonio Rubiales Puerto
CP Puerto I
Apdo 555
11.500 Puerto de Santa Maria
Cádiz

José Garcia Rodriguez
C.P. Algeciras M.10
Carretera El Cobre Km. 4.5
11.207 Algeciras
Cádiz

Alberto Jiménez Alba
C.P. Madrid-II
Carretera de Meco, km.5
28.805 Alcalá de Henares
Madrid

Daniel Ramirez Cordoba
C.P. de Córdoba (M-5)
Autovía Madrid-Cádiz km 391
14015 Córdoba

Rafael Tomás Gaspar
(vrijgelaten)

Joaquín Garcés Villacampa
(vrijgelaten)

Francisco Javier Caramel Guillén
C.P. Sevilla II
Crtra Mairea del Alcor km 3'5
41501 Sevilla

José Maria Pirla Olivan
CP de Albolote. Ctra.
Comarcal 220, Km. 6 - 18220
Albolote (Granada)

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf

SCHOTLAND

John Bowden
6729, HMP Noranside,
Fern By Forfar,
Angus, DD8 3QY

RUSLAND

Pavel Delidon
FGU IK-7 otryad 6
ul. Timiryazeva-1, g. Valuyki
Belgorodskaya oblast
309990 Russia

Belgie

- p 4 Laten we uit de sociale gevangenissen breken!
- p 6 Cipiers vermoorden Michael Tekin in de gevangenis van Jamioulx
- p 7 Hoe zat het ook al weer met hun nieuwe gevangenis?
- p 8 Spanning in de gevangenis van Sint-Gillis
- p 9 Aan de opstandelingen
- p 10 De middelmatige gevangenisavonturen van een gedetineerde
- p 13 Brief uit de gevangenis van Vorst over de cipiersstaking
- p 14 Bedrijven de meewerken aan de bouw van een nieuw gesloten centrum
- p 15 Een enkele reis richting (nieuw) gesloten centrum)
- p 16 Verslag van een bijeenkomst aan 127bis en de werf van nieuwe gesloten centrum in aanbouw

Frankrijk

- p 16 Een greep uit de strijd tegen de gesloten centra en gevangenis
- p 17 Arbeid, gevangenis, arbeid

Spanje

- p 18 Brief van Joaquín Villacampa over zijn vrijlating

Zwitserland

- p 19 Voor een offensieve solidariteit in het hartje van gepacificeerd Zwitserland
- p 21 Enkele dagen geleden. Over de moord in Biel.

Duitsland

- p 22 De sfeer blijft gespannen in Berlijn
- p 23 Bijeenkomsten aan de gevangenis van Aachen en Rheinbach

Italië

- p 24 Brief van Francesco Gioia
- p 26 Solidariteit is een wapen. Laten we het op de vijand richten!
- p 27 Over de arrestatie van Sergio en Alessandro
- p 28 Maandenlange protesten en revoltes in de gesloten centra en daarbuiten
- p 30 Van de kant van Sisyphus. Over ont-ruimingen en protesten in Genua
- p 32 Over 'avvisi orali' en bijzonder toezicht. Open brief aan rebels Genua

Griekenland

- p 34 Brief van Giannis Dimitrakis over het proces tegen de muiters van Trikala
- p 36 Giorgos Voutsis-Vogiatzis veroordeeld tot acht jaar gevangenis
Twee anarchistinnen gearresteerd op beschuldiging van een bankoverval
- p 38 Oproep tot solidariteit: Vuur om de aarde schoon te vegen
- p 39 Arrestaties in Griekenland. *Over aanvallen tegen Staat en Kapitaal en de Samenzwering van Cellen van Vuur*
- p 40 "Zo is het... als jullie dat denken..."

Discussie

- p 43 Wanneer je 'kameraden' zich medeplichtig maken aan de repressie

Uitbraak

(zonder naam)

POSTBUS 187

VOORUITGANGS-

STRAAT 80

1210 BRUSSEL

BELGIË

uitbraak@gmail.com

http://uitbraak.blogspot.com

rekening 000 - 3244460 -04

Uitbraak is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangenis plaatsen wij solidariteit als wapen. Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling.

Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Financiële bijdragen zijn altijd welkom. Je kan geld opsturen in een gesloten omslag naar de postbus van Uitbraak of storten via het rekeningnummer 000-3244460-04.

Uitbraak verschijnt zowel in het Nederlands als in het Frans.

Je kan contact opnemen via een brief naar de postbus of via email.

Voor diegenen onder ons die toegang hebben tot Internet, er is een nieuwe site online met berichten uit de strijd tegen de gevangenis in vijf talen:

www.escapeintorebellion.info

Je kan er eveneens *Uitbraak* downloaden.

Enkele publicaties, boeken,... Je kan onderstaande publicaties, boeken en brochures bestellen via Uitbraak door een briefje naar de postbus te sturen. Ze zijn gratis voor gevangenen. Contacteer ons voor een meer volledige lijst.

A CORPS PERDU
internationaal anarchistisch tijdschrift
3 euro - vertaald in het Nederlands

DE NAR
anarchistische krant uit België

CETTE SEMAINE
journal anarchiste français

TOUT DOIT PARTIR
journal anti-autoritaire bruxellois

VOORBIJ DE MUREN
eenmalig nummer voor de vernietiging van de gevangenis - gratis

UITBRAAK
alle voorgaande nummers
1,5 euro per nummer

MET GETROKKEN DOLKEN TEGENOVER HET BESTAANDE, HAAR VERDEDIGERS EN HAAR VALSE CRITICI - 1 euro

COPEL, TUNNELS EN ANDERE BIJDRAGES VAN AUTONOME GROEPEN AAN DE GEVANGENISSTRIJD IN SPANJE ('70-'80)
1 euro

RONDOM HET PROCES VAN DE KAMERADEN IN AACHEN
Verzameling teksten, kronieken,... rondom de arrestatie van de anarchistinnen Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado en Bart de Geeter in 2004
1,5 euro

WAAROM HEB IK INBRAGEN GEPLEEGD?
Alexandre Marius Jacob - gratis

OPSTANDIGE STRIJD EN INFORMELE ORGANISATIE - 1,5 euro

VERNIETIG HET WERK, VERNIETIG DE ECONOMIE - Alfredo Maria Bonanno
1,5 euro

DE ANARCHISTISCHE SPANNING
Alfredo Maria Bonanno - 1,5 euro

DE ANGRY BRIGADE
Communiqués & kroniek - 1,5 euro

REVOLUTIONAIRE SOLIDARITEIT
Verzameling teksten - 1,5 euro

INCOGNITO - Ervaringen die de identificatie tartten (over clandestiniteit)
3 euro

GEWAPENDE VREUGDE
1 euro

In de zomer slaagden meerdere gevangenen erin, zij het voor de meesten slechts voor korte tijd, te ontsnappen uit gevangenissen en uit het Justitiepaleis in Brussel. De mediatieke lynchage die erop volgde, wilde ons al voorbereiden op het moment dat de flikken de voortvluchtigen zouden afgeknald hebben. Enkele dagen na de ontsnapping uit het Justitiepaleis in Brussel, werd in Schaarbeek effectief iemand die wilde ontsnappen aan een politiecontrole in zijn been geschoten...

Zonder twijfel ging veel aandacht naar de ontsnapping met helikopter uit de gevangenis van Brugge. Hieronder publiceren we een pamflet dat uitgedeeld werd in Mechelen waar Ashraf Sekkaki, één van de ontsnapten, uit afkomstig is. Hoewel het altijd vreugdevol is om te vernemen dat iemand de benen heeft genomen, doet de manier *waarop* er ook toe. In die zin is het een pijnlijke kwestie dat de gevangenen die ontsnapt zijn uit Brugge één van de twee kompanen die hen kwamen halen met de helikopter botweg achtergelaten hebben op de binnenplaats van de gevangenis. Je vrijheid veroveren door die van een medeplichtige op te offeren is op z'n minst bedenkelijk - ook al kennen we de precieze omstandigheden niet en willen we ons dus niet laten gaan in één of andere 'veroordeeling'. Het leek ons langs de andere kant onvermijdelijk om deze kwestie op tafel te leggen.

Ruim twee weken na zijn ontsnapping werd Ashraf Sekkaki gearresteerd in Marokko, door de collaboratie van een bewoner uit het kleine dorpje waar hij verbleef. Na een 'incident' werd hij opgesloten in isolatie in een Marokkaanse gevangenis. Hij mag geen contact hebben met andere gevangenen en krijgt geen bezoek. De Marokkaanse Staat heeft niet de gewoonte haar 'onderdanen' uit te leveren en zal naar alle waarschijnlijkheid dus zelf een proces starten tegen Sekkaki omwille van de ontsnapping uit Brugge.

LATEN WE UIT DE SOCIALE GEVANGENIS BREKEN !

Enkele bemerkingen bij de recente ontsnapping uit de gevangenis van Brugge

IN DE KAKAFONIE VAN DE MENINGEN klinkt alles vals. Het enige oprechte geluid van de voorbije dagen was zonder twijfel het gejuich van de gevangenen toen de helikopter opsteeg vanop de binnenplaats van de gevangenis van Brugge. Geen enkele politiekeer, flik, journalist, criminoloog of psychiater zal er ooit in slagen om het gejuich bij een stoutmoedige herovering van vrijheid te doen verstommen.

Al sinds jaren broeit er revolutie en weerspanning in de Belgische gevangenissen. Ashraf Sekkaki, die nog maar net van de nieuwe isolatiekerker in Brugge naar de 'normale' sectie was overgeplaatst, is één van die gevangenen die zich gewaagd hebben op het pad van de rebellie. Hij heeft zich nooit willen neerleggen bij zijn opsluiting, heeft nooit vrede willen sluiten met diegenen die hem opsluiten. De geslaagde ontsnapping van enkele dagen geleden bewijst eens te meer dat het verlangen naar vrijheid niet zomaar gebroken kan worden door vier muren en uniformen.

Er volgde een paniecreactie bij enkele Mechelse politie-inspecteurs, bij het hoofd van het Belgische gevangeniswezen, Hans Meurisse, en bij rechters die het niet zagen zitten om de rekening gepresenteerd te krijgen. Al jarenlang hopen ze doorheen het democratische rollenspelletje de verantwoordelijkheid die ze dragen in het kleineren, degraderen en opsluiten van mensen, te ontlopen. Maar er lopen nog mensen rond die durven handelen naar hun overtuigingen, die niet weerloos willen staan tegenover de autoriteit en zich daarbij niets aantrekken van de democratische spelregels en wetboeken...

Ashraf heeft geen spijt betuigd over de overvallen waarvan ze hem beschuldigd hebben. Dat is de grote schande die ze hebben willen wegstoppen door hem te interneren en dus over te leveren aan de meest absolute willekeur. Maar waarom zou hij spijt moeten hebben? Over het feit dat hij het geld is gaan zoeken waar het in overvloed aanwezig is? Over het feit dat hij er trots op is nooit aanvaard te hebben om loonarbeid te verrichten of zelf uitbuiters en kapitalisten te worden? Het heeft geen zin om

overvallen en onteigeningen te verheerlijken of overvallers af te schilderen als iets wat ze misschien wel, misschien niet zijn. Maar dat neemt niet weg dat we een deel van onze eigen verlangens naar een wereld zonder uitbuiting kunnen herkennen in diegenen die kiezen voor de onmiddellijke onteigening van de rijken, hun banken en hun winkels.

De voorbije dagen werden we overspoeld met de meningen van de jakhalzen van de democratie. Niet alleen de politici lieten zich gaan in de eindeloze reeks beledigingen aan het adres van de ontsnappers. De journalisten speelden een cruciale rol in het graven van de kloof tussen de ontsnappers en diegenen die zich misschien wel zouden kunnen herkennen in deze vrijheidsverovering. Ze schilderden de ontsnappers af als barbaren en op geweld beluste psychopaten en hielpen zo de andere kwesties die op tafel hadden kunnen belanden (de kwestie van opsluiting, gevangenis, internering, gerecht, uitbuiting, armoede,...) ver weg te stoppen. Als huurlingen van het gerecht bereidt hun mediatieke lynchpartij reeds die van de repressie voor. Ze werden daarin vervoegd door een legertje van aasgieren: criminologen die pleidooien houden voor meer isolatiemodules, rechtspsychiaters die er alles aan doen om elke individualiteit aan de ontsnappers te ontnemen, relati-specialisten die de vrouwelijke medeplichtige reduceren tot 'misleid gangstervriendinnetje', woordvoerders van de cipersvakbonden die het voortouw nemen in het uittekenen van de repressie, architecten en werf-leiders die staan te popelen om geld te verdienen met meer tralies, meer netten, meer muren.

De Staat heeft haar antwoord op de agitatie binnen de muren bijna klaar. Na de bouw van de twee isolatiemodules in Lantin en Brugge, echte gevangenen binnen de gevangenis, is nu ook de bouw van een nieuw gesloten centrum (in de eerste plaats voor weerspannige asielzoekers) in Steenokkerzeel begonnen, werd een akkoord gesloten met Nederland over de 'huur' van een gevangenis in Tilburg voor 500 gevangenen uit België en beginnen de plannen voor de bouw van vier nieuwe gevangenen rond te raken. Daarenboven lijken de cipers terug in het gareel van hun broodheren te lopen en werden hun corporatistische conflicten opgelost door meer losgeld, meer veiligheidsmaatregelen en meer vrijbrieven voor de cipers.

Laten we klare taal spreken. De gevangenis is geen 'aparte wereld'; het is het product van de maatschappij waarin we leven. Deze maatschappij is zelf een gevangenis waarin iedereen op een bepaalde manier opgesloten zit in het raamwerk van de autoriteit, de uitbuiting en de onderdrukking. Het lijkt er jammer genoeg alsmat meer op dat velen niet alleen niet meer *proberen* te ontsnappen uit deze gevangenismaatschappij, maar er zelfs niet meer naar *verlangen*. Laten we daarom in woord en daad duidelijk maken dat er nog steeds individuen zijn wiens buik de uitbuiting en de vernedering niet kan verdragen, wiens hart naar vrijheid verlangt, wiens hersenen genoeg hebben van de idiotieën en geprefabriceerde massa-meningen, wiens handen gebalde vuisten worden tegenover de verdedigers van de gevestigde orde.

Laten we uit de sociale gevangenis breken!

In ons verlangen naar vrijheid kan geen enkele Staat, geen enkele instelling, baas, grens,... overeind blijven!

Enkele individuen in opstand tegen de sociale gevangenis
26 juli 2009

"Ik leg hen uit dat ik de keuze gemaakt heb om een dief te zijn, net zoals die gast in de tekst over de ontsnapping uit Brugge. Ik heb me nooit willen onderwerpen aan het juk van bazen, noch zelf een baas of commerciant willen zijn. Heeft die kerel een libertair discours? Vele gangsters weigeren dan wel de uitbuiting door loonarbeid, maar in feite zijn de rijken hun enige idolen. Als je naar hen luistert, dan vertellen ze je dat ze merkklodij willen, een merkhorloge, een vette wagen, pff! Ze willen net zoals de dikke bourgeois zijn zonder ooit het systeem in vraag te stellen. Het enige verschil is dat ze weten dat ze als loonarbeiders nooit een Rolex, Armani-hemden etc. zullen hebben. Er is een groot verschil tussen de zeldzame libertaire gangster en de gangsters die gewoon het systeem willen reproduceren, zoniet onderhouden."

Opmerking van een gevangene over bovenstaande tekst, augustus 2009

BERICHTEN UIT DE STRIJD TEGEN DE GEVANGENIS EN HAAR WERELD

12/05 Gent – De campagnewagen van de sp.a (socialistische partij) wordt in brand gestoken.

15/05 Brussel – Aan de ingang van de gevangenis van Sint-Gillis worden enkele liters benzine in brand gestoken. Een slogan wordt achtergelaten op de voorgevel: 'Prisons en feu'.

19/05 Gent – Een wagen van Cordelia Press (e.a. Het Nieuwsblad) en een wagen van ISS Cleaning Services (bedrijf dat de gesloten centra onderhoudt) worden in brand gestoken.

21/05 Gent – De ingang van het politiecommissariaat van Meulestede wordt in brand gestoken. In het gebouw is een rook-en roetschade.

04/06 Brussel – In Evere worden drie wagens van het Diplomatiek Korps in brand gestoken.

15/06 Brussel – In Molenbeek wordt overdag een molotov cocktail naar een busje van de SPA gegooit.

15/06 Vottem – Gevangenen stoken vuur in twee vleugels van het gesloten centrum. De schade is beperkt.

1/07 Lantin – Een cipier die uit een discotheek komt wordt herkend door een ex-gevangene. De cipier wordt in elkaar geslagen.

7/07 Ronse – Een voertuig van de NMBS wordt in brand gestoken. De NMBS collaboreert aan razzia's met mensen zonder papieren op de stations en in de treinen.

7/07 Brussel – Jongeren gieten olijfolie over de weg, steken een vuilbak in brand en bellen de flikken. Wanneer die komen toegesnel, glijdt hun wagen uit en vliegt tegen een andere geparkeerde wagen. De jongeren nemen de benen.

12/07 Leuven – De ruiten van Groep S worden ingeslagen en de tag “Ontruiming niet vergeten. Alle grenzen neer!” wordt achtergelaten op de voorgevel.

12/07 Brussel – Tientallen ruiten van de Erasmus Hogeschool worden stukgeslagen. De slogan “300 mensen zonder papieren ontruimd door Erasmus” wordt achtergelaten.

22/07 Geraardsbergen – Het kantoor van de Stadswacht wordt volledig ge vandaliseerd.

22/07 Rocourt – Een stapel banden overgoten met benzine, Bengaals vuur en een spandoek met ‘Vuur aan de gevangenis’ wordt teruggevonden nabij een parking van een commercieel centrum. De zone wordt gedurende enkele uren geëvacueerd terwijl de ontmijners het ‘verdachte pakje’ tot ontplofing brengen.

23/07 Brugge – Drie gevangenen ontsnappen uit de gevangenis met behulp van een helikopter. Één van de helikopterkapers moet achterblijven in de gevangenis.

23/07 Gent – Er worden slogans gespoten op het Italiaanse consulaat, twee brandende containers worden tegen de voorgevel van de VDAB geduwd en er worden verfbommen gesmeten tegen een bank van Argenta. Deze acties worden opgeëist ter nagedachtenis aan de anarchist Carlo Giuliani die vermoord werd door de flikken in Italië in 2001 en tegen het repressieve beleid van de Italiaanse Staat.

27/07 Brussel – In de gevangenis van Sint-Gillis weigeren een aantal gedetineerden na de avondwandeling naar hun cel terug te keren. In een ciperslokaal op de wandeling steken ze meubilair in brand.

28/07 Merksplas – Zes gevangenen gebruiken een ladder vanop een werf in de gevangenis om over de omheining te geraken. Buiten staat de moeder van één van hen met een auto te wachten. De twee gevangenen die niet bij in de auto konden, werden meteen terug opgepakt. Even later wordt bij een wegblokkade het voertuig tegengehouden, twee van de gevangenen kunnen echter nog te voet wegvlugten.

Cipers vermoorden Michael Tekin in de gevangenis van Jamioulx

DE GEVANGENIS VAN JAMIOULX. Op een steenworp van Charleroi. Een kleine gevangenis met 267 plaatsen. In juni zaten er nog 440 gevangenen vast. Regelmatig tumult in Jamioulx. In juni waren de cipersvakbonden, immer oppermachtig, er nog in staking gegaan. Op een dag in augustus, de 8^e om precies te gaan, wordt een gevangene, de 31-jarige Michael Tekin door drie cipers naar het cachot gesleurd. Ook wel de kalmeringscel genoemd. Voor Michael zat er nochtans niet veel kalmeren op, hij werd doodgeslagen.

Zijn lichaam zit vol kneusingen en bloedsporen, maar alsof er niets aan de hand is, verklaart de directie doodleuk dat Michael gestorven is aan verstikking door een probleem met slikken. De drie cipers blijven buiten schot. Wanneer het gerucht van de moord, en de ontkenning ervan, de ronde doet, laaien de gemoederen van de overige gevangenen hoog op. Ze weigeren de binnenplaats te verlaten en rustig naar hun cellen terug te keren. Verder laat de pers niets los, er wordt enkel gesproken van woelingen en weerspannige, woedende gevangenen.

Wanneer familie en vrienden op de hoogte wordt gesteld van het overlijden trekken ze in groep naar de gevangenis. Daar wacht een kordon rellieken hen op en opnieuw is de pers karig met informatie. Er zouden incidenten geweest zijn met de gerevolteerde familie en vrienden.

Enkele dagen later wordt de versie van de directie officieel tegengesproken, Michael is gestorven na verwondingen door cipers. De drie cipers in kwestie worden ondervraagd, geen maatregel wordt tegen hen genomen, geen inbeschuldigingstelling wordt uitgevaardigd, en tot op de dag van vandaag blijft dat zo. Die enkele ondervraging alleen volstaat om kwaad bloed te zetten bij de overige cipers. Die voelen zich “door de verspreide informatie in diskrediet gebracht”, en hekelen “het klimaat van onveiligheid dat gecreëerd wordt, zowel voor hen als voor hun familie, zowel binnen als buiten de gevangenis van Jamioulx”. Ze gaan 24 uur in staking en verklaren zich solidair met de drie cipers die zonet een gevangene hebben doodgeslagen.

Het onderzoek gaat nu over de vraag of het geweld dat de cipers gebruikt hebben ‘gerechtvaardigd’ en ‘proportioneel’ was. Bij de start van het onderzoek wou de Procureur des Konings alleszins zo duidelijk mogelijk zijn; cipers mogen dwang gebruiken wanneer dat nodig is. Daar ligt zeker het probleem niet.

De voorbije jaren zijn er een aantal gevangenen vermoord geweest door cipers die ook de media gehaald hebben. Een keer met een matrak gewurgd, dan weer met Haldolinjecties lamgespoten; een waaier aan methodes, maar één iets blijft altijd hetzelfde, uiteindelijk was het dodende geweld van de cipers telkens gerechtvaardigd.

Het gaat er nu niet om om een rechtvaardig onderzoek te vragen, of te eisen dat de cipers beschuldigd worden. Want in hun logica is het gerechtvaardigd om een weerspannige gevangene af te maken. En zolang zij de regels van het spel bepalen, zullen wij verliezers zijn. We willen hun spel niet meespelen door de limitieten te gaan uittekenen die niet mogen overschreden worden. een cipier die dag na dag zijn sleutel draait is even weerzinwekkend dan één die de gewoonlijke slagen tot de dood drijft.

In plaats van op te roepen tot een serene dialoog, tot rust, zijn de familie, vrienden en solidairen naar de straat getrokken. Tien dagen na de moord lopen ze met zo'n 200 door de straten van Charleroi. Ze roepen hun woede uit en dragen verschillende spandoeken en borden, 'Jamioulx=Midnight Express', 'Beschuldiging van de cipiers', 'En nu, wie is aan de beurt?' Vanaf het justitiepaleis vertrekken ze naar het stadhuis en blokkeren ze verschillende kruispunten en grote wegen. De sfeer staat gespannen en op een bepaald moment moet de politie, die wordt uitgescholden voor het vuil van de straat, zich terugtrekken. Uiteindelijk worden ze omsingeld door de politie waarop de betoging ontbonden wordt.

Tegenover deze zoveelste Staatsmoord plaatsen wij een strijd tegen de gevangenis in haar geheel, een strijd waarin elke cipier, elke directeur voor zijn verantwoordelijkheid wordt gesteld, of hij nu in bloemetjesshirt of in reluitrusting gekleed gaat, of hij een gevangene doodknuppelt of versmacht met sussende woorden, of die nu de afschaffing van de gevangenis bepleit, of carte blanche geeft om een gevangene te doden. Een strijd waar de gevangenis niet enkel begrepen wordt als vier grijze muren, maar haar fundamenteën wil zoeken en raken. Want diegenen die niet naar de gevangenis gestuurd worden, worden gevangen gehouden op de werkvloer, aangezien de slavernij van het werk deze wereld doet draaien. Diegenen die niet kunnen functioneren binnen deze maatschappij worden volgepropt met medicijnen, met internering als zwaard van Damocles boven het hoofd, gevangen gehouden met je geest. In de scholen waar je aangeleerd wordt hoe meesters en slaven te zijn. Gevangen gehouden in je huis, met een elektronische enkelband aan je voet of omdat je als vrouw je eigen leven niet mag maken. Gevangenis is autoriteit, autoriteit waar je zelf onder lijdt maar die je evenzeer op iemand anders zal uitoefenen. Gevangenis is altijd meer van hetzelfde.

Het komt erop neer om bressen te slaan in deze normaliteit. Nee zeggen, schoppen geven, terugslaan.

Hoe zat het ook al weer met hun nieuwe gevangenissen?

AL VELE MALEN zijn de plannen voor de bouw van nieuwe gevangenissen en de uitbreiding van bestaande gevangenissen veranderd. Onlangs maakte de regering haar 'Masterplan Gevangenissen' bekend waarmee de krijtlijnen worden uitgetekend voor een grootschalige uitbreiding van de bestaande capaciteit.

Er zullen vier nieuwe gevangenissen gebouwd worden: in de provincie Antwerpen, nabij Dendermonde, nabij Charleroi en nabij Bergen. Het ligt bij geen van de vier reeds vast waar die exact zullen gebouwd worden. Ze zullen elk een capaciteit hebben tussen de 300 en de 450 'plaatsen'.

De gevangenissen zullen gebouwd worden in een publiek-private samenwerking met bedrijven. De bedrijven zullen instaan voor de planning, het ontwerp, de bouw en de ingebruikname en in zekere mate het onderhoud van de gevangenissen, terwijl de Staat het management ervan voor haar rekening neemt (en uiteraard de gevangenen levert). In die zin werd een tijdschema opgesteld door de opdrachtgever, de Regie der Gebouwen:

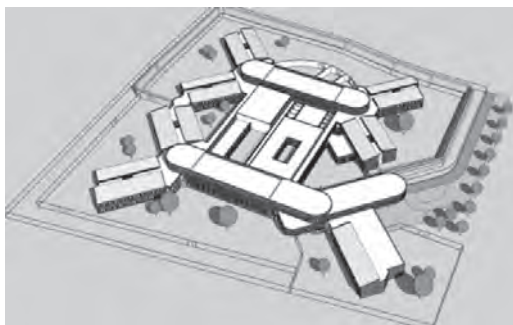
- Selectie van de kandidaat-bedrijven in juli-september 2009
- Geselecteerde kandidaten sturen hun prijsofferte in september-november 2009
- De 'winnaar' begint onderhandelingen en de opdracht wordt gegund tussen november 2009 en maart 2010
- Het bouwontwerp wordt uitgewerkt, een bouwschema opgesteld etc tussen april-december 2010
- De bouwwerken worden gestart in 2011 en moeten klaar zijn begin 2013.

De 'projectgroep gevangenissen' van de Regie der Gebouwen die de kandidaten zal uitsélectioneren voor de vier nieuwe gevangenissen staat onder leiding van Antoon Demuyne.

Naast de bouw van vier nieuwe gevangenissen, vinden momenteel in verschillende gevangenissen serieuze aanpassingswerken plaats zoals in Sint-Gillis, Vorst, Leuven, Bergen,... In de nieuwe gevangenissen (Andenne, Hasselt, Itre, Brugge...) zullen helikopternetten geplaatst worden en voor de oudere gevangenissen worden de mogelijkheden onderzocht (palen, bomen...).

Tenslotte is ook begonnen met de bouw van een nieuw gesloten centrum voor mensen zonder papieren in Steenokkerzeel. De ingebruikname van dat nieuwe centrum is voorzien voor de eerste helft van 2011. Ook de bouwvraag voor het Forensisch Psychiatrisch centrum, een psychiatrische gevangenis die gebouwd zal worden aan de Wondelgemse Meersen in Gent, werd ingediend.

De lijsten van de bedrijven die meebouwen aan deze gevangenisprojecten vind je ondermeer op <http://theblackliststeenokkerzeel.blogspot.com>

Maquette van de nieuwe psychiatrische gevangenis in Gent

31/07 Saint-Hubert – Een man ontsnapt uit de gevangenis. Enkele weken later wordt hij terug opgepakt op verdenking een tiental overvallen te hebben gepleegd.

31/07 Brussel – Een Fortisgebouw dat bezet werd door een honderdtal mensen zonder papieren wordt ontruimd door de politie. Tientallen mensen zonder papieren smijten stenen en andere projectielen op de flikken.

4/08 Brussel – Uit het Justitiepaleis ontsnappen drie gevangenen door gemaskerde en gewapende handlangers.

6/08 Kessel-Lo – Alle ramen van de Bank van de Post worden vernield. Op de muur wordt "Leve de ontsnappingen" gespoten. De Bank van de Post beheert de bankrekeningen van gevangenen en gesloten centra in België.

8/08 Jamioulx – Een gevangene wordt door cipiers doodgeslagen terwijl ze hem overbrengen naar het cachot. Familie en vrienden die samenkomen worden opgewacht door relflikken in volle uitrusting.

8/08 Lantin – Een gevangene met uitwijzingsbevel die naar het gesloten centrum van Vottem zou overgebracht worden, raakt slaags met de cipiers nadat deze hem geslagen hadden. Het uitwijzingsbevel wordt tijdelijk opgeschort.

8/08 Brussel – Op een parking worden 8 auto's in brand gestoken. Drie dienstwagens van beveiligingsfirma Securitas en vijf privéwagens van personeelsleden branden helemaal uit. De firma gebruikt de parking als uitvalsbasis voor patrouilles.

9/08 Arlon – Zes wagens van de Post worden in brand gestoken. De Bank van de Post beheert de rekeningen van de gevangenissen en de gesloten centra.

12/08 Brussel – Een automaat van de Bank van de Post wordt in brand gestoken en opgedragen aan de gevangenen die een lokaal van de bewakers in de gevangenis van Sint-Gillis in brand gestoken hebben en aan de gevangenen die weigerden naar hun cellen terug te ke-

ren na de moord op Michael Tekin in de gevangenis van Jamioulx.

13/08 Brussel – Een molotovcocktail wordt tegen de ingang van het vrederecht van Laken gegooid. De inkomhal raakt zwaar beschadigd. Op de gevel staat “Ni votre justice, ni votre paix” geschilderd.

15/08 Brussel – Na een dispuut bij een identiteitscontrole in Anderlecht, steekt een man de banden van 4 politiewagens plat en valt hij enkele politieagenten aan met een mes.

16/08 Nossegem – Aan het postgebouw worden zeven bestelwagens van De Post in de fik gezet en branden helemaal uit.

18/08 Charleroi – Een 200tal mensen betogen als protest tegen de moord op Mikael Tekin in de gevangenis van Jamioulx door cipiers. Verschillende kruispunten worden bezet.

21/08 Hoogstraten – In de werkplaatsen van de gevangenis (die zich buiten de gevangensmuren bevinden) breekt brand uit. Enkele paletten en zaagmeel vatten vuur.

23/08 Brussel – In Anderlecht komt het tot confrontaties tussen jongeren en de politie wanneer deze een aantal mensen willen arresteren. De roltrap van het metrostation Aumale wordt in brand gestoken.

27/08 Brussel – In de gevangenis van Sint-Gillis bemachtigen enkele gevangenen de sleutelbos van een cipier. Later op de dag komt het tot oproer tijdens de wandeling. Gewapend met uitgebroken stenen, ijzeren staven en buizen barricaderen ze zich in. Een 100-tal politieagenten stormden toe met honden en traangas. Een politieagent kreeg een betonblok tegen zijn voet.

28/08 Molenbeek – Er vinden botsingen plaats tussen jongeren en politie. De jongeren, die gebivakkeerd zijn en gewapend met ijzeren staven en stenen, leggen banden op straat en steken die in brand. De politie chargeert drie keer, omstreeks drie uur 's morgens worden de rellers uit elkaar gedreven. Meerdere wagens zijn

Spanning in de gevangenis van Sint-Gillis

Op donderdag 28 augustus vond er in de gevangenis van Sint-Gillis een opstand plaats. Tijdens de wandeling begonnen enkele gevangenen een muur af te breken, kleine barricades op te werpen en zich te wapenen met stenen en ijzeren staven. Ze konden ook de sleutels afnemen van één van de cipiers. Meteen werd de politie gewaarschuwd, die snel ter plaatse kwam met flikken uit verschillende Brusselse korpsen. Zij vielen de gevangenis binnen en vielen de opstandige gevangenen aan met behulp van traangas, knuppels en honden.

Het pamflet op de pagina hiernaast, werd geschreven aan de muiteren en spreekt ook over de rellen die er de week voordien zijn geweest tussen ‘jongeren’ en politie in Molenbeek en Anderlecht. Het pamflet werd uitgedeeld aan bezoekers aan de gevangenis van Sint-Gillis. Even later werd het ook in de vorm van pijltjes door middel van buizen over de muren geblazen van de gevangenis van Sint-Gillis en Vorst. Later werd hetzelfde pamflet, verstopt in tennisballen, nog eens over de muren van de gevangenis van Sint-Gillis gelanceerd.

Al meerdere maanden loopt de spanning in de gevangenis van Sint-Gillis op. Er waren vele bezettingen van de binnenplaats, kleine relletjes en brandstichtingen. Dit verklaart ondermeer de staking van de cipiers begin september, die nadien daarin gevolgd werden door hun collega's in de aangrenzende gevangenis van Vorst.

Spandoek die werd uitgehangen aan een flatgebouw boven de gevangenis van Sint-Gillis: “Vuur voor de gevangenen. Revolte binnen zoals buiten”.

AAN DE OPSTANDELINGEN

Dit bericht is gericht aan diegenen die afgelopen vrijdag de normale gang van zaken in de gevangenis van Sint-Gillis grondig hebben verstoord door in opstand te komen tegen de directie en cipiers van deze kerkers. We zijn geen politieke partij en willen geen stemmen ronselen. We weten niet wie jullie zijn of wat jullie willen en gaan ook niet doen alsof. We kunnen dus enkel praten over daden, en over wat wij willen.

We schrijven dit bericht om te schetsen wat door ons heen gaat wanneer we horen dat gevangenen de gevangenis, haar infrastructuur en haar handlangers te lijf gaan. We voelen ons verbonden met de gebeurtenissen omdat we tegen de gevangenis zijn, en tegen de samenleving die haar voortbestaan garandeert.

Want de gevangenis is er niet zomaar. Het is een product van een dagelijkse realiteit van onderdrukking. Deze onderdrukking wordt onder andere veroorzaakt en in stand gehouden door de Staat die een boegbeeld is van georganiseerde controle. De Staat zal altijd een obstakel zijn waardoor we niet vrij kunnen zijn. Maar wij en iedereen staan hier niet buiten. De Staat vindt haar bevestiging en goedkeuring in de manier waarop mensen met elkaar omgaan en in bepaalde keuzes die ze maken. De flik op straat, zowel als de baas op het werk, als de cipier, als de man die z'n partner slaat, als de moeder die z'n kroost behandelt als gevangene, als de sociaal assistent die ons wil helpen deze rotte samenleving te aanvaarden, steunt, door de keuze deze rol te spelen, de onderdrukking. Deze keuzes vormen de bouwstenen van de onderdrukking en opsluiting. Als we er niet in slagen deze keuzes aan te vallen, en er zelf andere te maken, zullen de gevangenis nooit onherroepelijk met de grond gelijk gemaakt kunnen worden.

We juichen, en worden gesterkt in ons brandend verlangen naar iets totaal anders, wanneer onderhandelingen stoppen, wanneer de rollen aangevallen worden, en de mensen erachter geconfronteerd worden met de gevolgen van hun keuzes.

Op dezelfde dag dat jullie de gevangenis op stelten hebben gezet botste het hevig tussen "jongeren" en politie in Molenbeek. Op de dagen voordien kreeg de politie in Anderlecht het ook al meerdere malen te verduren. Over de aanleiding van de onrust wordt weinig gesproken. Wel is duidelijk dat enkele botsingen volgden nadat de politie een identiteitscontrole wou uitvoeren en dat enkele andere botsingen duidelijk waren voorbereid. Zo werd de politie meermaals opgebeld vooreen interventie en wachtten hen bij aankomst olie op de weg, stenen en molotovcocktails.

Je kan je afvragen wat al deze gebeurtenissen nu met elkaar te maken hebben. Ook hier interesseert het ons niet om grootse theorieën op te zetten over wie de rellers nu eigenlijk zijn of welke verlangens ze hebben, we zijn geen politiekers, noch sociale assistenten of sociologen. Ook wij zijn woedend, en we willen deze woede ten volle richten tegen diegenen die de miserie in deze wereld mee in stand houden. En daarom staan we aan de kant van de rebellen wanneer ze hun woedelos laten op verdedigers van de orde en hun infrastructuur.

En zo'n momenten bestaan trouwens niet alleen wanneer mensen de handen in elkaar slaan om terug te vechten. Ze bestaan even goed in de weigering van een identiteitscontrole, in een simpele 'nee' tegen een cipier, in de kleine sabotage op het werk. In elke weigering van het rollenspel.

LAAT ONS AL DEZE MOMENTEN GEBRUIKEN OM KRACHT UIT TE PUTTEN EN VERDER TE GAAN. LAAT HET ONS HELPEN WAT RUIMTE TE CREEËREN ZODAT WE KUNNEN ADEMEN, DE JUISTE VRAGEN KUNNEN BLIJVEN STELLEN EN ... KEUZES KUNNEN MAKEN!

**LEVE DE REVOLTE,
INDIVIDUEEL EN COLLECTIEF,
WANNEER WE ONZE WAARDIGHEID TERUGNEMEN,
WAARBIJ DE BOEL ONTPLOFT!**

in brand gestoken, vier flikkenwagens zijn beschadigd, een reisagentschap is vernield. Ook in Anderlecht is het onrustig.

06/09 Jemappes – Verschillende brandhaarden vernielen dossiers en infrastructuur van het intercultureel centrum, centrum voor de integratie van vreemdelingen gelegen in de school.

14/09 Brussel – In de gevangenis van Sint-Gillis steken gevangenen papier, vuilnis en rommel in brand. Tijdens de tussenkost van de brandweer en nadien blijft het erg onrustig in de gevangenis met veel geroep en getier. De cipiers waren eerder die dag in staking gegaan naar aanleiding van aanhoudende spanningen in de gevangenis.

19/09 Kortenberg – Samenkomst aan de psychiatrische instelling Sint-Jozef tegen het toedienen van pillen en elektroshocks.

19/09 Brussel – Naar aanleiding van een gewelddadige arrestatie van een 14-jarige jongen komt het in Sint-Jans-Molenbeek dagenlang tot rellen. Verschillende politieagenten raken gewond bij de confrontaties en meerdere politiewagens worden beschadigd. Een 50-tal jongeren bestormen een politiecommissariaat en bij een Dexia-bank worden alle ruiten ingeslagen.

20/09 Leuven – In een winkel van De Lijn worden de loketten overdag dichtgelijmd. In rondgestrooide pamfletten wordt de rol van De Lijn bij controles en deportaties aangekaart.

21/09 Gent – Vijf bestelwagens van de Bank van de Post branden volledig uit aan het postkantoor van Mariakerke. De gevel van het postgebouw loopt roetschade op.

21/09 Brussel – Een 30-tal verkoopautomaten van de MIVB en ticketontwaarders worden beschadigd, ze worden dichtgemaakt met behulp van tandenstokers en lijm, isolatieschuim en kneedbaar staal. Berichten verwijzen naar de bouw van een nieuw gesloten centrum en de collaboratie van de MIVB - die sans papiers arresteert tijdens controles - met de uitwijzingsmachine.

21/09 Brussel – Een politiepatrouille wordt met stenen aangevallen door een groep gemaskerde jongeren. Ook de versterkingen worden bekogeld met stenen en het komt tot fysieke confrontaties waarbij 2 agenten gewond raken.

22/09 Brussel – De cipiers van de gevangenis van Vorst gaan in staking. Ze praten over aanhoudende 'ongemakken' in de gevangenis en voelen zich geïncideerd bij incidenten.

30/09 Brussel – Er wordt brand gesticht in de kelders van het Vrederecht van Vorst. De schade is aanzienlijk. Ook documenten raken beschadigd.

6/10 Verviers – Twee gevangenen gijzelen een cipier en proberen te ontsnappen. De cipier raakt gewond, de gevangenen worden gevat vooraleer de gevangenis te verlaten.

Gent – Op een bouwwerf van Besix wordt brand gesticht. De schade is beperkt. Besix bouwt mee aan het nieuwe gesloten centrum nabij Steenokkerzeel.

7/10 Gent – Het gerechtshuis wordt aangevallen: er wordt verf gesmeten en verschillende ruiten worden ingeslagen.

7/10 Gent – Twee bankautomaten (Bank van de Post en Fortis/BNP Paribas) worden in brand gestoken.

11/10 Doornik – Een dertigtal gevangenen weigert de binnenplaats te verlaten na de wandeling. De directie riep er de politie bij. Na onderhandelingen over de gevangenisomstandigheden keerden de gevangenen opnieuw terug.

15/10 Sint-Denijs-Westrem – Rond 11u vallen twintig gemaskerden de kantoren van de bouwfirmas BESIX binnen. Ze slopen de inboedel (computers, schilderijen, bureaus, balie,...), smijten verf en stinkende producten en laten slogans achter 'No Border' en '127tris nooit'. Besix bouwt mee aan het nieuwe gesloten centrum nabij Steenokkerzeel.

De middelmatige gevangenisavonturen van een gedetineerde

Een jonge gast. Een stekelige rode hanekam bij wijze van haardos. Uitgestrekt op de grond van een nachtwinkel, we geven elkaar een grote sigaar door. Vrienden komen voorbij. Andere gezichten. Ik ken hen. Vuisten slaan. De huid knalt op de zware metalen deuren. Dikte: 10 cm. Ik open mijn ogen. Shit. De latten van het bed; raderwerk boven mijn hoofd. Ze kraken. Ik was het vergeten. Het komt terug. Kutcel. Opnieuw in deze kotsmisselijke realiteit. Ik zit in de bak. Elke nacht ontsnap ik. Elke ochtend hetzelfde liedje. Sinds ik geen shit meer smoor, geen drugs meer neem, geen medicijnen meer neem, droom ik vaak. Tot het einde. Tot het gerommel dat me onverhoeds wakkermaakt. En elke ochtend kraken de latten; de cel: 6 m²; de deur, dikte 10 cm.

De meisjes hier zetten elkaar in de zeik. Ieder haar stront. Ze kwebbelen, verlinken elkaar aan de cipiers voor belachelijke gunsten. Of gewoon voor het plezier om anderen te laten incasseren. Ik sluit me af. Ik begrijp het niet. Ik walg ervan. We zitten allemaal in deze klote strontzooi, waarom elkaar er dan dieper induwen?

Maaltijd op een plateau in de cel. Slik door en zwijg. Het is niet te slecht maar ik moet zeggen dat ik nooit echt moeilijk ben geweest met eten. Schijnt dat ze medicijnen in de soep draaien: kalmeringsmiddelen en tenietdoeners van seksuele verlangens. Een gerucht dat de ronde doet.

Ik denk eraan om misschien te gaan werken. Gewoon om de tijd te doen voorbijgaan. De tijd die nooit voorbijgaat. Cyclische tijd. Vaste tijdschema's. Vrouwen die aan de band werken worden 8 euro per dag betaald. Slavernij. Ze maken Atoma-

schriftjes. Ik was me niet bewust van alle bedrijven die de gevangenen doen werken voor een paar kruimels. In de keuken betalen ze je 10 euro per dag. Geen groot verschil, al zou ik kunnen proberen om eten opzij te zetten, voor mij en voor diegenen die geen rooie cent hebben. En zo zou ik naar de tweede verdieping kunnen gaan. En mijn sigaretten betalen. Die ik de één na de andere opsteek. Vroeger kocht ik ze voorgerold. Marlboro. Nu rol ik ze zelf; dat krabt een beetje van de dag af. Ik koop Belgam; dat herinnert me aan Marin. Kleine dingen. Miniscule details. De armen niet

laten zakken.

Ik wou die cipier nemen. In zijn dertig. Hij bloost voor een niets. Voor alles. Ik speel daarmee. Ik naai hem en dan verklik ik hem. Verlies uw job. Vindt iets anders. Een cipier minder, misschien een briesje lucht meer. Zin om te neuken. Ik doe

hem komen en ik verstik hem in zijn sperma.

Mijn celgenoot denkt aan de nieuwe haarsnit die ze zal nemen wanneer ze buitenkomt. Haar stomiteiten en haar tv beginnen mijn hersenen naar de knoppen te helpen.

Verveling gist in de cel. Bederf vestigt zich, rottend lichaam.

Ik wil mijn hond zien. Mijn teefje. Moeders hebben het recht om hun kinderen woensdagnamiddag te zien. En ik mag mijn hond niet zien.

Ik wil buiten komen. De hemel zien. Geen wandeling vandaag. Niet genoeg personeel zeggen ze. Niet genoeg personeel, ik geloof er niks van. Gewoon een voorwendsel meer om hun autori-

teit opnieuw te bevestigen. En des te beter dat er niet genoeg personeel is. Er is er sowieso teveel. Ik wil lucht. Ademen. Ademen. Ademen.

Ze vernederen ons zonder ophouden. Voor het minste slippertje : richting isolatie. In isolatie heb je een kwartier wandeling per dag. De binnenplaats zoals ze dat noemen is in realiteit een kooi. 1m3. "Vuile teef, stop met blaffen en vreet uw frolic" ; dat smijten de cipiers naar onze kop. Onze tevenkop.

Vreet uw schaamte op totdat je jezelf uitkotst.

De tv staat permanent aan. Mijn celgenoot blijft eraan geplakt ; dat verplicht haar niet te veel te denken. Ik ga er scheef van. Ze gaat ontploffen. Ik kan me niet concentreren.

Ik wacht nog steeds op de boeken die mijn vrienden me gaan opsturen. Het eerste pakketje werd geweigerd. Hier doen ze er alles aan om het ingewikkeld te maken. De macht van de administratie. Papieren invullen. Toestemmingen ontvangen. Formulieren. Verzoeken. Reglementen. In afwachting zit ik opgescheept met de boeken van hun bibliotheek. Diegene die zij uiteraard gekozen hebben. Sommige zijn zo slecht nog niet. Maar bon, veel drama's over heroïne-junks, prostituees, drugsverslaafden van alle slag, 'marginalen', 'uitgesloten' van de maatschappij ; ofwel tonen ze berouw, ofwel worden ze gestraft. Ofwel creperen ze in gruwelijke omstandigheden ofwel worden ze geredresseerd of 'gezezen' door een institutie zoals redresseringscentra, ontwenningcentra of gevangnissen. Super hun romans. Hun *morale à deux balles*, hun moraal van twee cent kan mij gestolen worden.

Deux balles, twee kogels. Als ik twee kogels zou hebben...De eerste zou zeker en vast voor de directrice zijn. En de andere? Voor die klootzak van een cipier van op 't tweede? Zijn hersenen vastgeroest tussen de regels waar hij zich methodisch voor afbeult om te doen respecteren.

Peinzen en overpeinzen in mijn hoofd, zonder ophouden. Ik keer alles duizend keren om. In alle richtingen. Ik probeer alle mogelijke verbanden. Ik wil dat het rustiger wordt. Dat het stopt. Ik ga ontploffen. Vandaag werd ik bij de directrice geroepen :

- Wat is deze brief? Kent U de persoon die hem gestuurd heeft? Ik bekijk de post.
- Nee, die ken ik niet.
- Weet U, juffrouw, dat dit subversieve post is? Post die temeer zeker niet thuis hoort in een gevangenis.
- Nee, en ik ken dat tijdschrift niet. Maar los daarvan wil ik mijn post kunnen mee-

nemen en lezen.

- Goed, maar begin geen opstand, mejuffer. We houden U in 't oog.

Dat is het ja, in 't oog. En in de camera, en ook in de grendels, in de tralies, in de muren, de prikkeldraad. Als je me alleen maar in 't oog had, zou ik ze er met mijn nagels uitrukken en ik zou me uit dit hol snel uit de voeten maken.

Ik heb een meisje leren kennen vandaag. Een Turkse. Tamelijk fijn. Ze heeft zes maanden effectief opgelopen omdat ze 'mensen zonder papieren' onderdak heeft verschaft. Wat een rotzooi.

Ik lees dus dat tijdschrift dat mij opgestuurd werd. Het noemt 'Uitbraak', ik kende het niet. 't Is chic. Ik las dat er een gast was, die de sleutels van een heeft cipier afgenomen en in plaats van te gaan lopen en snel zijn vel te redden, heeft hij twee uur genomen om alle cellen open te doen, één per één, om alle gevangenen te bevrijden, en daarbij nog het risico lopen om gepakt te worden. En hop, collectieve ontsnapping. Keichic. Dat verwarmt mijn hart een beetje.

Hier is dat niet mogelijk. Het is hier ook een arresthuis. Voornamelijk vrouwen die de uitspraak afwachten. En wanneer ze het vonnis krijgen, worden ze overgeplaatst naar elders. Hier ben je dus op je hoede. Aangezien we nog niet weten welke straf we gaan krijgen. We hangen dus niet te veel de grote pief uit, om onze zaak niet te verzwaren tijdens het proces.

De gevangenis was altijd weg geweest. Als iets dat alleen maar anderen kon voorvallen. Ik kon het me niet voorstellen. Maar nu begin ik het te geloven. Nu begin ik te begrijpen dat je voor een niets naar de gevangenis gestuurd wordt. Je hebt geen enkel gewicht. Een smeerlap beslist wat er je komende jaren gaat gebeuren. En als ik naar de meisjes rondom mij kijk, zie ik dat niemand ertegen beschermd is om in de bak te vliegen. Het kan eender wie voorvallen.

Ze willen ons doen verlammen met een risico dat boven onze hoofden zweeft.

't Is zover. Mijn celgenoot is weg. Ik ben eindelijk alleen met mezelf. Alleen met deze

te dikke muren. Tv uit. Eindelijk rust. Maar niet echt. De te zware deuren slaan zonder ophouden, het geluid van de sleutels en die teven die kwebbelen in de gangen. Die kutcipiers met hun kleingeestige lachjes. Ik heb de indruk dat ze echt leuk vinden wat ze doen. Ze moeten zich sterk voelen wanneer ze het ongeluk zien van de mensen, die vrijheidsbe-roving die ze beheren met hun sleutelbossen. Klik klak.

- Juffrouw, post.

Super, een luchtbriesje die de dag breekt. Lugubere tekeningen van mijn trouwe vriendin. Ze doen me tenminste lachen. Ik haast me om ze op te hangen aan de muur, vergeeld van de nicotine. Ik rol een saf en ik kijk er naar, dromend. De sigaret is op; de dromerij opgegaan in rook; een kwartier voorbij.

Nu werk ik. Ik geef geen zak om hun miezerige 10 euro. Alleen maar een bezigheid zodat de dagen voorbijgaan.

Wanneer je werkt, in de gevangenis zoals buiten, zijn je dagen nog meer geregeld: 6u, opstaan; koffie, douche. Aangekomen in de keuken keuvelen we de hele morgen over die arme muis die hier leeft. Ze laat haar uitwerpselen achter voor de keukenchef, alleen maar om hem te tarten. Je ziet het, zelfs zij schijnt op hem. Mijn eerste glimlach van de dag. De afschuw van de anderen!

Verpakking van brood : Mevrouw X : 3

sneden grijs brood; mevrouw Y: 2 grijze, 2 witte; en zo verder...Daarna de soep. Liter water gemengd met diepgevroren ajuinen in poeder. Zoals de sauzen. Alles is in poeder. Alles is kunstmatig. Wij noemen dat cocainesoep. Hier komt alles uit de diepvriezer. Alles is verstijft. Zoals de tijd.

Tijd van de afwas. We proberen te lachen met elkaar te bespatten. Gedwongen lachen. 14u30, terug op cel. Sigaret. Ik begin opnieuw aan die puzzel van 1000 stukken. Ik zal hem nooit afmaken. Ik ben bang om die afbeelding volledig te zien, een bloemenveld waarin ik zou willen duiken.

Vuisten slaan ; de deur slaat dicht. Klik klak. Opstaan! Het is te vroeg. Richting commissariaat. Mijn buik rommelt. Deze morgen heb ik geen recht op een ontbijt. Het zijn sowieso zij die kiezen ; zij die beslissen.

Van aangezicht tot aangezicht ; of eerder, mijn gezicht tegenover drie politiegezichten. Intimidatie. Hij intimideert mij niet. Nog niet. Maar zijn methodes zijn taai. Hij roept, gooit telefoonboeken op de tafel voor mij. Gekletter.

- We weten alles; zie je deze stapel dossiers? Je vrienden hebben alles opgebiecht.

Ze hebben niets opgebiecht. Maar hoe kan ik dat weten. Hoe kan ik de bedisselingen van buiten inbeelden, ik die binnen zit.

Ze hebben hun methodes.

En uiteindelijk twijfel ik.

Ik zei altijd tegen mezelf: "ik zal nooit verlinken, dat is voor lafaards die hun gat willen redden".

Maar ze hebben hun methodes.

Ik zit met een lege maag; ik heb honger. Ik voel me zwak. Hun kabaal dreunt in mijn

oren, in mijn hersenen; mijn hoofd gaat ontploffen. Ik ga ontploffen. Ik ontplof. Ik beken een deel van de feiten. Ik breek. Acht uur ondervraging. Ik weet niet wat zij weten ; ik weet niet wat er buiten gebeurt.

Ze hebben hun methodes.

Je kan mooi voorbereid zijn, een goed ingestudeerd discours hebben, ze vinden de zwakke plekken. Ik was niet voorbereid. En ik bedenken dat je, vooraleer je zo'n gespierde ondervraging meemaakt, nooit voorbereid bent.

Lucht, lucht, lucht!

Ik rook een joint met een cipier. Ze geeft me shit. Ik vind haar leuk. Een lesbienne (ze zijn het allemaal hier). Ze lijkt een beetje hippie. Ze heeft droge wc's bij haar thuis. Ze brengt me Tchai mee en bio auberginekaviaar. Ze is hier twee maanden.

Het is verschrikkelijk ; ik heb het gevoel dat ik meer met haar gemeen heb dan met de andere gevangenen. Misschien ook omdat het hier moeilijk is om een vriendschap aan te knopen met de gevangenen; het verandert altijd; vertrekken, aankomsten. Die cipier vertelt me dat ze in het begin dit goor beroep niet wou doen. Haar broer heeft haar ertoe aangezet en ze is geslaagd voor het examen. Na een maand kreeg ze een brief van een Roemeense die net was vrijgelaten en teruggekeerd is naar haar land: "je bent mijn venster op de vrijheid geweest tijdens mijn 5 maanden opsluiting; ik zal je nooit genoeg kunnen bedanken". En dus heeft ze beslist om te blijven. Ik weet niet wat ik ervan moet denken. Ze zegt dat ze, al is het maar een beetje, vreugde en gezelligheid wil blijven

brengen in deze gevangenis. Nochtans, door haar beroep, haar statuut, neemt ze deel aan dit gevangensysteem en deze maatschappij van opsluiting. Wat dus? Ik weet het niet... Ik weet alleen dat ze mij, tenmidden van al deze stront, goed doet.

De laatste dagen hebben we wandeling op een andere binnenkoer. Hiernaast, in de gevangenis van Vorst, mannenafdeling, staat het op springen. De cipiers zijn in staking, opnieuw; de politie staat nu in voor de bewaking. En om problemen te voorkomen mag niemand uit de cel komen. Veiligheidsmaatregel. Hiernaast slaan de stoppen dus door; en wij, wij moeten ergens anders op wandeling, waar we hen niet kunnen horen, dat hun revolte zich niet verspreid.

Morgen, proces. Een grote klucht. Dames en heren, het groot theater opent haar deuren. Ieder haar rol, ieder haar plaats. Ten tonele voeren. Een verhaaltje. Ik moet alles op mij nemen. Ja knikken. Alles aanvaarden, zodat ik kan vrijkomen. Ik ween. Mijn tekst is voorbereid. Mijn tranen ook. Ik heb een rol te spelen. Ik herhaal wat ze willen horen. Ik geloof er geen woord van. Mijn lippen bewegen, een stem sluipt erdoor. Tranen vloeien. Het zijn niet de mijne. Ze behoren hen toe.

Klik klak.

- Juffrouw, griffie.

Niet langzaam in deze stinkende gangen. Een maand meer. Kutrechtter. Daar heb je voor wie mijn tweede kogel zou zijn.

september 2009

Brief uit de gevangenis van Vorst over de cipersstaking

Een nieuwe personeelsstaking in Vorst na Sint-Gillis. De oorzaak? De oorzaken? Een gevangene die als 'gewelddadig' bestempeld wordt, werd overgeplaatst naar een vleugel waar hij een betaald werk gekregen heeft in plaats van een bestraffing. Ook, een kwartierchef die uit zijn functie van keukenchefgeheven werd dankzij een kameraad die een artikel publiceerde over het gesjoemel en het gebrek aan eten in Vorst. Na verloop van tijd kwamen daar nog bij: gebrek aan respect van gevangenen ten aanzien van de cipers, niet voldoende bestraffingen. Op de laatste plaats tenslotte het gebrek aan beloofd materieel, zoals camera's! Geen woord over het tekort aan handdoeken waardoor gevangenen zich na het douchen moeten afdrogen met hemden en broeken van andere gevangenen wanneer de was wordt ingewisseld. Geen woord over het gebrek aan voedsel met scheurbuik als gevolg. Geen woord over de diefstal van voedsel dat voor gevangenen bestemd is.

Wanneer er een staking is, kan je maar beter niet ziek worden want er is geen dokter, geen verzorging. Geen bezoek, geen advocaten. Geen post. Totale isolatie, een gijzelname.

De media, zoals La Dernière Heure onlangs schreef, doet geloven dat er in België geen gevangenen meer zijn met cellen zonder stromend water, zonder lavabo, zonder WC. Ondanks een hielenlikkers-reportage van het Ministerie en de Directie van Vorst, 'vergaten' de media te praten over de secties A en B met een totaal van 100 cellen zonder water, zonder lavabo, zonder WC. De muren rotten weg, de gebouwen bewegen zoveel dat de celdeuren knellen.

Beeld je de opsluitingsomstandigheden in tijdens een staking. In deze twee secties zitten de gevangenen die er werken voor een slavenloon, in de keuken, de was, de kantine,... Normaal ziet het regime er als volgt uit: om 6u30, hygiënische emmer leegmaken, water ontvangen in bakjes en flessen. Om 12u maaltijd, bon, één enkel bord dat vaak oneetbaar is zoals plakken pasta met twee vlooiënlijkes als vlees en da's alles. In de namiddag, na het werk dat stopt om 15u, één uur wandeling, vervolgens douche en avondmaal om 17u: acht sneden melkbrood, een tas soep, een blik sardienen wanneer het al niet gewoon twee schelletjes kalkoen zo dik als een postkaart zijn! Van 19u tot 21u, activiteiten in de sectie zonder ook maar één kraantje om te drinken.

Maar wanneer er staking is, is het pas echt rampzalig. Zoals op 22 september 2009 om 15u, na de terugkeer van de vuile, bezwete arbeiders, verlaten de cipers zonder aanzegging de gevangenis. Onmogelijk te douchen, te wassen, voor sommigen te drinken. Geen post, geen verzorging. Tegen 20u komen de flikken van de zone Brussel-Zuid. Ze verdelen 8 sneden brood en soep gemaakt van de resten van gisteren. Harde slagen op de celdeuren, de gevangenen willen water en hun hygiënische emmer leegmaken. Geruzie met de flikken om het water te krijgen en de emmers te kunnen leegmaken, de flikken wisten niet dat er cellen zonder sanitair waren. Om 21u

eindelijk leegmaken en water krijgen. De volgende dag rond 7u30, verdeling van wat gekleurd water als vorm van koffie. Een hele dag zonder wandeling, zonder post, zonder verzorging, zonder mogelijkheid te telefoneren of een advocaat te zien. De totale isolatie. Als er een verwante, een broer, een moeder, een zoon zou sterven, zou je het niet te weten komen! In 2005, na een maand staking, kreeg een gevangene te horen dat zijn zoon 4 weken daarvoor overleden was...

In dit land behoren de cipers tot de veiligheidskrachten en ze zijn de enigen in Europa die de gevangenis zomaar, zonder aanzegging, kunnen verlaten en dus de gevangenen gijzelen. De mensenrechten worden met de voeten getreden. We weten wel dat de cipersvakbonden altijd al fascistisch geweest zijn, maar het is de fout van de minister als er geen minimum verzekerd is. In Vorst daarenboven zitten de meeste gevangenen in voorhechtenis en worden dus beschouwd als onschuldig.

De stilte van de advocaten over deze mensenrechtenschendingen is walgelijk. Een bewijs dat alleen het geld hen interesseert, dat de opsluitingsomstandigheden van hun klanten hen geen reet kan schelen.

Waarom wordt er, zoals in de rest van Europa, niet een minimum voorzien? In de andere secties, waar geen enkel toezicht meer is, breken ruzies uit in de cellen met 2 of 3 gevangenen, er vinden afrekeningen plaats. De nervositeit 24u op 24 opgesloten te zitten zonder te kunnen schrijven, post te ontvangen, familie te zien, de honger te stillen veroorzaakt gevaarlijk gedrag. Dit zijn niet alleen geen normale gevangenisomstandigheden als er al zoiets bestaat, maar dit is vooral de jonge gevangenen aanzetten tot haat. Daarna beklagen de fascistische vakbonden zich over de agressiviteit van deze jongeren, maar het zijn zij die dat provoceren door te kleineren, te beledigen, te slagen. Dat ze niet komen beweren dat het niet waar is, ik heb ze doorheen het oogje in de celdeur vuistslagen zien geven in de zij van een gevangene wiens handen op de rug geboeid waren. Moeten, zoals niet zo lang geleden, de folteraars ontvoerd worden in de koffer van een wagen, een wapen op hun slaap krijgen met bedreigingen dat, als hij zo doorgaat, hij erin zal blijven? Sindsdien is die rotzak zo braaf als een lammetje geworden! Moeten de flikken de cipers vergezellen naar het station van Brussel-Zuid uit angst om aangevallen te worden? Moet er met geweld geantwoord worden op het geweld van de vakbonden, op de inertie van het ministerie van justitie? Willen de cipers de totale straffeloosheid? Het recht in elkaar te slagen, te folteren en te moorden zoals in Jamioulx, Lantin, Vorst? Willen ze oorlog met de alsmaar meer gewelddadige delinquentie? Als libertairen willen we de vernietiging van de gevangenen, maar dat kan slechts gebeuren in een libertaire samenleving oftewel in een fascistische maatschappij waar de gevangenis vervangen wordt door uitroeiing. Willen de cipers in feite niet ergens staan tussen het recht om folteren en uitroeien? Doet dat geen belletje rinkelen?

Ringolévio

Eind mei 2009 begon de Staat met de bouw van een nieuw gesloten centrum, vlak naast het reeds bestaande centrum 127 bis in Steenokkerzeel. Langs de ene kant is het een duidelijk antwoord op de vele revoltes en ontsnappingen van de voorbije jaren in de gesloten centra, langs de andere kant past het, samen met de 'selectieve regularisatie', in het kader van de groeiende tendens naar 'selectieve migratie' die mensen reduceert tot grondstoffen in functie van de noden van de economie en de sociale controle.

Het is geen toeval dat net na de afkondiging van een 'regularisatie' er in september (opnieuw) begonnen werd met razia's die expliciet gericht zijn tegen mensen zonder papieren: in Marchienne-au-Pont, in de omgeving van het Brusselse Zuidstation en in het station van Roeselare in samenwerking met de NMBS. Daarbij werden maar liefst 160 sans-papiers opgepakt waarvan het merendeel in een gesloten centrum belandden.

Terwijl overal in Europa de oorlog tegen de armen haar eerste doelwit vindt in dat deel van de bevolking dat niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, terwijl de alsmaar verdere militarisering van de grenzen onophoudelijk mensen blijft

vermoorden (verdronken in de Middellandse Zee, afgeranseld door politie in Ceuta, Mellila en Calais, verhongerd en verkracht in de vluchtelingenkampen in Libië en Tunesië met steun van de Europese Unie, afgemaakt in de commissariaten zoals in Griekenland en Italië,...), terwijl de mars van de economie en haar zogenaamde 'crisis' alsmaar meer mensen in de ellende duwt en tegen elkaar opzet, kan een strijd tegen de bouw van een nieuw gesloten centrum en tegen de deportatiemachine een belangrijk front zijn in de sociale oorlog tegen de Staat, het kapitaal en haar dienaars.

Het nieuwe gesloten centrum zal misschien haar vier muren krijgen, maar de collaborateurs en bouwbedrijven die eraan meewerken zijn overal terug te vinden. Daarnaast spreekt het verspreiden (in territoriale en kwalitatieve zin) van de revolte en aanval tegen de deportatiemachine reeds over onze overtuiging dat de uitbuiting en onderdrukking een geheel van sociale verhoudingen zijn die overal in de straat in vraag gesteld kunnen worden.

Laten we van de bouw van het nieuwe gesloten centrum een probleem maken.

LIJST VAN BEDRIJVEN DIE MEEWERKEN AAN DE BOUW VAN HET NIEUWE GESLOTEN CENTRUM IN STEENOKKERZEEL

Je vindt een meer volledige lijst (met bedrijven en instellingen die collaboreren met gevangenen en de deportatiemachine) terug op

<http://theblackliststeenokkerzeel.blogspot.com>

THE BRUSSELS AIRPORT COMPANY (BIAC)

Eigenaar van het bouwterrein / Propriétaire du terrain

BESIX

Deze groep van bouwondernemingen omvat:

BESIX R.E.D., SANOTEC, COBELBA, JACQUES DELENS, LUX TP, SIX CONSTRUCT, SOCOGETRA, SUD CONSTRUCT, VAN BRITSOM & VERHEYE, VANHOUT, WUST

MICHIELS H. NV

Aannemer

EIFFAGE

Deze groep van bouwondernemingen omvat: ANTWERPSE BOUWERKEN, DUCHÊNE, VALENS, DE GRAEVE, SODEMAT, FEXIM, FEYENS, LIMPENS, LUXYS, MEN AT WORK, VSE, ART, REYNDERS

BONTINCK architecture and engineering

Architecten en ingenieurs

WATERMAN TCA engineering and environmental consultancy

Behoort tot de Waterman Group, biedt infrastructuur en advies aan bouwprojecten

SECO cvba

Technisch controlebureau voor bouwprojecten

VCPA bvba

Veiligheidscoördinatie bij bouwprojecten

EDV engineering & consulting bvba

Een enkele reis richting (nieuw) gesloten centrum

Een tram of een metrostel op het spitsuur. Laatste tussenstop na een lange werkdag of aanwezigheid op school. De misselijkmakende geur van parfum mengt zich met de zweetgeur terwijl het onvermijdelijke lijf-aan-lijfgevecht gevoerd wordt om een rustplaats van de strijder te veroveren. Het gevoel van een wel geregeld leven waarvan zelfs niet meer gedacht wordt het te kunnen veranderen, regeert.

Nog enkele haltes en het goederentransport komt op z'n einde. De deuren ratelen met een geluid van opluchting open en ieder herneemt zijn 'eigen' weg: een vloeiende massa baant zich een weg doorheen de roltrappen en de winderige gangen. Net voor de denkbeeldige grens van de gecontroleerde zone, botst ze op een heel regiment aan controleurs, als het al geen georganiseerde razzia is. Ieder reageert op zijn manier: de brave leerlingen haasten zich met hun vervoersbewijzen in de hand om gecontroleerd te worden, maar niet iedereen is bereid deze vernederende sanitaire inspectie te ondergaan. Hier een regelrechte weigering; daar iemand die probeert terug te lopen, tegen de stroom in van de goede gang van zaken. En voor anderen is het een controle in regel die niet alleen opgelegd wordt door de MIVB, maar ook mogelijk gemaakt wordt door de aanvaarding van de 'onberispelijke voorbijgangers' die hun ogen afwenden en het uiteindelijk allemaal normaal beginnen vinden. Eens te meer is het het 'ieder voor zich' die het haalt, daar waar solidariteit haar vruchten zou kunnen afwerpen.

Geen vervoersbewijzen, dus identiteitscontrole. Geen papieren, dus... directe overdracht aan de flik van dienst. Vanaf dat moment volgen de haltes tot aan de eindbestemming zich aan sneltempo op: politiekantoor en, voor de meesten, gesloten centrum in afwachting van een uitwijzing. Het verband tussen een 'eenvoudige controle' en de deportatiekampen is alsmat duidelijk, in het bijzonder dankzij de vriendelijke medewerking van de openbare vervoersmaatschappijen – MIVB, TEC en De Lijn – die zonder ophouden hun controlesystemen (camera's, gewapende controleurs, de chipkaart Mobib, toegangspoortjes...) perfectionneren.

Maar deze laatste tussenstop wordt niet altijd ontvangen als fataliteit. Naast vele andere collectieve en individuele revoltes, staken gevangenen van het gesloten centrum voor vreemdelingen in Steenokkerzeel deze gevangenis op 24 augustus 2008 in de fik. Het vreugdevuur verwoestte twee van de drie vleugels van het kamp. Om zo'n ontplofingen van revolutie in de toekomst te verhinderen begon de Belgische Staat in mei 2009 met de bouw van een nieuw gesloten centrum vlak naast de luchthaven van Zaventem.

In tegenstelling tot de andere gesloten centra, zal dit nieuwe centrum gebaseerd worden op een individueel celregime. Dit deportatiekamp zal zo dé plaats bij uitstek zijn om opstandige en weerspannige gevangenen weg te steken en elke uitdrukking van revolutie in volle vlucht te raken. Revolutie, die nochtans de enige uitweg blijft, zowel in de gevangnissen als op straat...

HET IS MOGELIJK OM DEZE NIEUWE WERF AAN TE VALLEN EN HET HELE SYSTEEM DAT MENSEN MOET KAPOTMAKEN OM ZICH STAANDE TE HOUDEN.

LATEN WE ZONDER DRALEN BESIX, MIVB, DE POST, SODEXHO, DALKIA (1) EN ALLE INSTELLINGEN EN STRUCTUREN VERSTOREN DIE AAN DIT BELEID COLLABOREREN.

LATEN WE DE BOUW VAN EEN NIEUW CENTRUM SABOTEREN

(1) Voor een meer volledige lijst: <http://theblackliststeenokkerzeel.blogspot.com>

[Dit pamflet werd massaal uitgedeeld op de Brusselse trams en metro's in september 2009]

Inval bij Besix in Sint-Denijs-Westrem, 15 oktober 2009

Verslag van een bijeenkomst aan 127bis en de werf van het nieuwe gesloten centrum in aanbouw

Op zondag 27 september vond een bijeenkomst plaats aan het gesloten centrum 127bis en de werf van het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel, pal naast de landingsbaan van de luchthaven.

Er waren een vijftigtal mensen aanwezig. Vanuit het centrum werd er veel geroepen, op de ramen en de tralies geslagen. Er was ook een spandoek die zei 'Tegen alle gevangenissen. Lang leve de revolte'. Op een gegeven moment werd er beslist via de velden naar de werf van het nieuwe centrum te gaan. De politie liet begaan en begaf zich niet op de werf. Langs de andere kant slaagden een dertigtal mensen erin de omheining neer te smijten en op de werf te gaan. Toen werden verschillende verfbommen gesmeten naar enkele graafmachines. Er werd ook zand in de dieselreservoirs van machines gedaan. De politie kwam aangehold, maar de betogers trokken op tijd terug. Terug aan 127bis, begon de sfeer te verharderen, vooral van binnenuit. Sommige gevangenen probeerden de ramen te breken. Een tijd later werd de bijeenkomst ontbonden. Niemand werd gecontroleerd.

Het is ongetwijfeld aangenaam om ook op de werf wat schade toe te brengen. Nochtans kunnen de bedrijven zoals BESIX, VALENS, Waterman TCA, SECO, Bontinck Architecture,... die het centrum bouwen op vele plaatsen geraakt worden en vooral daar waar ze het niet verwachten. De werf van het nieuwe centrum bevindt zich op één plaats, het is één afgelijnd stuk terwijl de radertjes van de deportatiemachine overal te vinden zijn.

Saboteer de deportatiemachine overal!
Tegen alle gevangenissen, tegen alle grenzen!

[Gepubliceerd op ovl.indymedia.org]

ZE BOUWEN EEN NIEUW GESLOTEN CENTRUM IN STEENOKKERZEEL

Op dit eigenste moment wordt er een nieuwe gevangenis gebouwd. Een gevangenis voor mensen zonder papieren, en meer bepaald voor die mensen zonder papieren die zich niet laten doen en in opstand komen. De overheid laat deze gevangenis bouwen om er deze lastige klanten in af te zonderen en zo komaf te maken met de best wel hardnekkige opstandigheid van de laatste jaren in de Belgische gesloten centra. Naast dit project heeft de staat nog meer ambitieuze plannen. In de komende jaren is de bouw gepland van maar liefst tien nieuwe gevangenissen, verspreid over heel het land. Omdat de organisatie hiervan wel wat tijd vraagt, wordt er intussen bij de noorderburen gekeken ofdat er daar alvast niet wat gevangenissen weggestoken kunnen worden.

Gevangenissen zijn er om mensen te dwingen deze realiteit te aanvaarden. En de realiteit is dat we gevangen zijn. Kunnen we het nog even hebben over iets dat zou lijken op echte vrijheid? Tussen de school en de fabriek, de psychiatrie en de jeugdinstelling, de woonkazernes en de kerk, het gesloten centrum en de gevangenis, lijkt er nog maar weinig ruimte over te blijven om te praten.

MAAR LATEN WE PRATEN! LATEN WE DE RUST VERSTOREN
EN BOTSSEN MET ALLES EN IEDEREEN DIE STAAT TUSSEN ONS
EN ONZE DROMEN VAN WAT VRIJHEID KAN ZIJN!

LATEN WE DE OUDE EN NIEUWE GEVANGENISSEN
BESTORMEN TOTDAT DE FUNDAMENTEN HET BEGEVEN

[Tekst van een affiche die geplakt werd in september 2009]

Op 23 augustus 2009 werden bouwcontainers op het terrein van het in aanbouw zijnde nieuwe gesloten centrum voor illegalen in Rotterdam in brand gestoken. De bouwcontainers brandden volledig uit, de schade is groot. De aanval werd later opgeëist door 'Anarchist Fire'. De bedrijven die het centrum bouwen, Ballast Nedam en Strukton, waren volgens krantenberichten reeds eerder het doelwit van acties.

Hiernaast een foto van de brandaanval.

Eind juni 2009 werd de anarchist Joaquín Garces Villacampa vrijgelaten. In september 2003 werd hij samen met vier andere anarchisten opgepakt op beschuldiging van verschillende aanvallen tegen Staat en Kapitaal, ondermeer in solidariteit met de strijd van gevangenen. Ze werden allen veroordeeld tot verschillende jaren gevangenisstraf en zaten lange tijd in het isolatieregime FIES. Momenteel zijn al deze kameraden dus op vrije voeten. Joaquín schreef een briefje over zijn vrijlating.

Brief van Joaquín over zijn vrijlating

Een warme anarchistische groet aan alle kameraden!

Het spijt me dat ik niet antwoord op alle moedgevende berichten en felicitaties die sinds gisteren internet overspoelen, maar ik vind het moeilijk om de maalstroom van geleefde en gedeelde gebeurtenissen sinds dag 1 te beschrijven, toen ik door de Ijzeren Poort stapte om een nieuwe etape in de strijd en het leven te beginnen – wat niet makkelijk is. En zeker niet zonder jullie hulp en broederlijke genegenheid die enorm is.

Op persoonlijk vlak is de voldoening die ik voel, zoals jullie kunnen veronderstellen, overweldigend, zowel omdat ik over deze vreselijke drempel gestapt ben als het feit dat ik erin geslaagd ben zonder toe te geven aan de druk van de zogenaamde Justitie.

Deze voldoening is nog groter op socio-politiek vlak aangezien deze overwinningen, al even relatief en gedeeltelijk als waardeerbaar in de feiten, zich exponentieel vermenigvuldigen. Het zijn overwinningen van een hele beweging die ze heeft mogelijk gemaakt. Daarmee is voor nog een keer te meer aangetoond dat de weg de strijd in de collectieve actie is. Ze gaan ons niets cadeau geven, maar we zijn in staat om alles te bekomen als we voor dit alles vechten.

Ik spreek over overwinningen in het meervoud omdat we met z'n allen reeds aantoonde dat de Spaanse Staat mij in de jaren 1997 en 2003 niet alleen onlegitiem maar ook illegaal vasthield – met eenvoudige woorden: gegijzeld hield. Dit doet de democratenfascisten pijn.

De tweede overwinning is volgens mij het feit dat mijn ontslag uit de gevangenis bereikt werd in het verloop van een waardig gevecht waarin jullie allen, op verschillende manieren, de handelende personen waren. Dit zijn geen retorische woorden van zelfvoldoening. Het is een vaststelling in de feiten van de juiste richting van onze stappen.

Ik omhels jullie allen met mijn meest intense passie.

Vrijheid voor alle gevangenen, ook voor de politieken. Salud y anarkia!

Joaquín Garces Villacampa

5 juli 2009

EEN GREEP UIT DE STRIJD TEGEN DE GESLOTEN CENTRA EN GEVANGENISSEN IN FRANKRIJK

24/06 Parijs – De ordedienst van de linkse vakbond CGT ontruimt een bezetting van sans-papiers van de Bourse du Travail.

29/06 Parijs – De muren rondom het plein waar de Franse Communistische Partij een feest viert, worden bezaaid met slogans tegen de gesloten centra en de collaborateurs van de deportatiemachine.

2/07 Parijs – Het kantoor van de vakbond CGT wordt aangevallen. Alle ruiten worden gebroken en ernaast verschijnt de tag “Deporteerders”.

6/07 Parijs – Twee immobiliënkantoren en een BNP-bank (die sans-papiers verklikt) worden aangevallen. De ruiten worden gebroken tegen de ontruiming van een bezetting van sans-papiers door de vakbond CGT en de ontruiming van een kraakpand in Montreuil.

9/07 Parijs – Drie mensen ontsnappen uit het gesloten centrum van Vincennes.

13/09 Parijs – Twee bankautomaten van La Poste worden in brand gestoken in solidariteit met de opstandelingen van het gesloten centrum van Vincennes en elders. Deze bank licht de politie in wanneer sans-papiers een rekening willen openen

21/09 Parijs – De ramen van het kantoor van het Rode Kruis in het 9de arrondissement worden kapotgeslagen. De tags “Deporteerder van sans-pa-

piers” en “Ontmasker de collaborateurs” worden achtergelaten op de muren.

22/09 Angers – Er worden tags gespoten nabij officiële gebouwen tegen de ontruiming van de ‘jungle’ in Calais waarbij honderden sans-papiers gearresteerd werden en tegen de gesloten centra.

23/09 Parijs – Enkele tientallen mensen bezetten tijdelijk het kantoor van het Rode Kruis in het 14de arrondissement, ondermeer in solidariteit met de 14 sans-papiers die eind augustus in opstand kwamen in het gesloten centrum in Milaan (Italië) en die nu voor de rechtbank verschijnen.

29/09 Parijs – Een tiental mensen verstoren twee debatavonden in de Italiaanse en Nederlandse Culturele Centra over het “Sublimeren van grenzen”. De ongenodigde gasten kwamen herinneren aan de opstanden in de gesloten centra, de doden aan de grenzen,...

4/10 Villejuif – De ruiten van een PS permanentie worden stukgeslagen. *“Dit tegen allen die onze levens willen regeren, en uit solidariteit met Alfredo Bonanno en Christos Stratigopoulos, gearresteerd door de Griekse flikken. Voor de vrijheid. Voor de anarchie.”*

10/10 Poitiers – Tijdens een betoging tegen de nieuwe gevangenis van Vivonne wordt een hele winkelstraat stukgeslagen. De ruiten van verschillende banken, winkels en ook een Bouygueskantoor worden ingeslagen. Ook het historische centrum wordt volgespoten met allerhande slogans. 18 mensen worden aangehouden. Vier worden met snelrecht veroordeeld tot een maand effectieve gevangenisstraf. Acht anderen krijgen straffen met uitstel en boetes, ook voor het weigeren van DNA en vingerafdrukken te geven.

15/10 Calais – Spandoeken voor vrije immigratie worden opgehangen aan de bruggen van twee autosnelwegen. De fontein aan het stadhuis van Calais wordt met rode verf volgespoten, verwijzend naar de kloppacht op immigranten.

16/10 Coquelles (Calais) – Om 3.30u worden verschillende toegangspoorten van het politie- en gerechtsgedouw vastgegrendeld.

17/10 Poitiers – 1000 mensen betogen in solidariteit met de gearresteerden van Poitiers. Vier mensen worden tijdelijk gearresteerd tijdens korte schermutselingen met de politie.

Winkel van Bouygues aangevallen in Poitiers

ARBEID, GEVANGENIS, ARBEID

VOOR EEN STRIJD TEGEN ALLE OPSLUITING

NU DE ZELFMOORDEN op het werk de voorpagina's van de kranten halen en er een regelmatige en morbide telling gebeurt van de overlijdens in de gevangenissen, hebben alle reacties op deze gebeurtenissen gemeen om ons op foute sporen te zetten. Onze oren worden dichtgeramd met 'persoonlijke drama's', 'managementfouten', 'preventief toezicht', 'noodzakelijke individuele oplossing', 'opleiding tot stressmanagement' enzovoort. Maar nooit wordt er gesproken over de kern van het probleem: de loonuitbuiting en de opsluiting, steunpilaren van het kapitalistisch systeem.

JE KAN DE OPSLUITING NIET AANVALLEN zonder de maatschappij die haar voortbrengt aan te vallen. De gevangenis is geen gescheiden wereld en gaat niet alleen maar gevangenen en hun naasten aan. De gevangenis heeft een functie van controle en beheer van de onvermijdelijke ellende om de sociale vrede te bewaren. De gevangenis is als het zwaard van Damocles boven het hoofd van elke uitgebuite opdat hij het spel van de loonarbeid en het leven dat ermee gepaard gaat, zou blijven spelen. Iedereen weet trouwens maar al te goed dat gevangenschap de rol van een bijkomende stigmatisering heeft: je bent niet alleen een uitgebuite, maar wordt ook een ex-gedetineerde. De gevangenis tekent mensen ver voorbij de periode van hun opsluiting (het strafblad is een goed voorbeeld) en heeft als bedoeling de uitgebuiten onder elkaar te scheiden: tussen diegenen die het rechte pad bewandelen en diegenen die het etiket 'afwijkend' opgeplakt krijgen. Nochtans zijn alle armen potentiële gevangenen omdat de justitie die hen veroordeelt een klassejustitie is. Het Recht is niet neutraal, het is niet de natuurlijke uitdrukking van het algemene belang maar de uitdrukking van een krachtsverhouding op een gegeven moment in de geschiedenis. Het Recht doet niets anders dan de eigendom en veiligheid van de heersende klasse vrijwaren. Het zijn trouwens vaak zelfs niet de daden die bestraft worden maar wel het feit te behoren tot de 'gevaarlijke klasse' (sans-

papiers, lid van een 'bende', minderjarige in een wijk met avondklok...)

VECHTEN TEGEN DE GEVANGENIS is vechten tegen de Staat en haar justitie. Daarom draagt het humanitaire discours dat als enige horizon de verbetering van de gevangenisomstandigheden en meer respect voor de rechten van gevangenen heeft, de facto bij aan de perfectionering van de opsluiting en aan het behouden van de gevangenis. Zo zijn de douches in de cellen van de nieuwe gevangenissen bijvoorbeeld een manier voor de gevangenisadministratie om de bewegingen te verminderen en de gevangenen dus nog meer te scheiden en te isoleren. De architectuur van deze nieuwe instellingen (kleine eenheden, videobewaking,

beperking van de verplaatsingen) laat toe om de controle en bewaking van gevangenen te optimaliseren met als doel revoltes te voorkomen en in te dijken.

HETZELFDE gaat op voor wat ons wordt voorgeschoteld als alternatieven voor de gevangenis (elektronische enkelbanden en andere vormen van juridische controle): het zijn in werkelijkheid slechts extra middelen voor de Staat om haar controle over bepaalde lagen van de bevolking uit te breiden. Deze middelen gaan gepaard met een sociale begeleiding die erg vaak lijkt op het opleggen van dwangarbeid volgens een gelijkaardige logica als de controle van werklozen waar de minste fout kan gesanctioneerd worden. Naar het beeld van heel wat andere aspecten van onze maatschappij met op de eerste plaats de loonarbeid, maken deze zogenaamde alternatieven deel uit van de zelfdiscipline die ieder moet doen aanvaarden om op z'n plaats te blijven. Deze maatregelen die voorgesteld worden als een manier om de gevangenissen te 'ontlasten' laten daarentegen toe alsmear meer op te sluiten: het aantal gevangenen blijft maar stijgen.

AANGEZIEN DE GEVANGENIS NAAR HET BEELD IS van de maatschappij, is de huidige zwakte van de strijd in en rondom de gevangenissen het spiegelbeeld van de verzwakking van de klassenspanning die het geheel van onze maatschappij doorkruist. Nochtans vinden er vandaag in Europa strijd tegen opsluiting plaats, bijvoorbeeld tegen de gesloten centra in Italië en Frankrijk of tegen de gevangenissen in België, die toegelaten hebben om verbanden te leggen tussen binnen en buiten en geprobeerd hebben om deze revoltes te plaatsen in een breder strijdperspectief tegen het kapitalistische systeem.

Omdat de vrijheid geen individuele status is maar een sociale verhouding die opgebouwd moet worden.

[Gepubliceerd op
http://infokiosques.net/mauvaises_intentions]

Onderstaand pamflet werd uitgedeeld op een tamelijk grote ‘eenheidsbetoging’ onder het devies ‘Fort Europa bestormen’. Met meer dan duizend liepen ze (politieken van alle slag of eerder verdwaalden, met of zonder papieren) door de straten van Zürich om te protesteren tegen de immigratiepolitiek. Vertrekkend vanuit een kritiek op de loutere steun en ander activisme, samen met een gezonde portie enthousiasme, proberen een aantal kameraden een aanzet te geven voor een strijd die vertrekt vanuit eigen perspectieven, wars van politieke eisen. Het pamflet werd verspreid over heel Zwitserland, vergezeld van het dossier ‘Vreemdelingen van overal’, vertaald uit het eerste nummer van het anarchistisch tijdschrift *A Corps Perdu*.

We hernemen eveneens een pamflet dat verdeeld werd naar aanleiding van de dood van Moritz, een jongen die stierf tijdens een achtervolging door de politie. De reacties hierop zorgde voor een kleine barst in het anders zo gepacificeerde Zwitserland.

Voor een offensieve solidariteit in het hartje van gepacificeerd Zwitserland...

De situatie hier in Zwitserland, in het hart van de democratische pacificatie, is werkelijk bedroevend. De grote sociale strijden lijken steeds verder weg of helemaal niet meer van deze wereld. Dagdagelijks schuifelen schijnbaar onverschillige massa's door de straten van de stad; hun interesse in deze wereld, voor zover er nog iets naast arbeid en warenconsumptie bestaat, beperkt zich meestal tot de spectaculaire encensering van de politiek. De staatsfunctionarissen willen ons nog steeds doen geloven dat enige verandering enkel door hen kan plaatsvinden, terwijl de politiek (het delegeren van de belangen, de scheiding, de verdaging, de bureaucratie) net het domein is dat enige reële verandering in de weg staat.

Zonder na te denken lijken de Zwitserse burgers alles te aanvaarden wat men hen in het onschuldige, witte kleed van de veiligheid voorschotel.

Schengen, de nieuwe asiel- en politiewet, het biometrisch paspoort,... En terwijl diegenen die nog een beetje rebelleren de adem van de Staat steeds dicht en kouder in hun nek voelen, keert men zich naar haar met een opgezette glimlach om haar toch wat mildheid te vragen.

Men wil graag één of ander recht opeisen, onderhandelen en een gemeenschappelijke oplossing vinden. Juist wanneer het over het thema migratie gaat, schijnt men steeds naïef weg te schuiven wat men telkens opnieuw vaststelt: slechts een speelbal te zijn in dit valse spel in een valse wereld, misschien bij gelegenheid een tegemoetkoming bekomen en zelfs het één en ander toegestaan krijgen, maar steeds in hoeverre dat met *hun* belangen verenigbaar is.

Hiertegenover willen wij een heel andere mogelijkheid beklemtonen, de directe zelforganisatie wars van politiek en bemiddeling, gemeenschappelijke strijden tegen een gemeenschappelijk kwaad.

Solidair zijn met strijden die zich op de Staat beroepen, valt ons werkelijk moeilijk; wanneer migranten daarentegen hun gevangenissen verwoesten, ontsnappen, huizen bezetten en elkaar wederzijds helpen, herkennen we daarin een zelfde ontembaar verlangen naar vrijheid dat reeds de kiemen in zich draagt van een andere wereld waar we zo naar snakken. Een wereld die alle grenzen en categoriën achter zich laat en waarin elke mens vrij en uniek kan bestaan.

Want het ‘probleem’ van migratie zal blijven bestaan zolang de Staat en haar grenzen bestaan. Elke ‘verworvenheid’ binnen de politiek kan slechts partieel zijn en zal de miserie laten voortduren. De situatie van migranten is een integraal aspect van de economische, politieke en sociale verhoudingen en een onvermijdelijk gevolg ervan. En ook is het mogelijk om de huidige situatie van enkelen te verbeteren, dan zullen nog steeds duizende mensen opgesloten zitten in asielinstellingen en uitwijzingsgevangenissen— zolang niet alle gevangenissen neergehaald zijn, net zoals de wereld die hen nodig heeft.

* * *

Enkele aanvallen...

01.04 Zürich – De ruiten van een Manpower interimkantoor worden ingeslagen. Een slogan wordt achtergelaten: *“Voor K. Kuneva – Revolte!”*

13.04 Zürich – Het hoofdkantoor van Randstad interim wordt ontglast in solidariteit met de Griekse anarchist G. Vogiatzis die voor een bankoverval veroordeeld werd, en met diegenen die revolteren tegen deze orde. “[...] *Arbeid is geen bezigheid! Laten we ons bezighouden met haar vernietiging!*”

01.05 Zürich – In het verloop van de opnieuw routineuse afloop van het straatgevecht in het 4e district tijdens het jaarlijkse 1meifeest en de daaropvolgende nacht worden enkele containers, een barricade met banden en minstens één auto in brand gestoken. Een politiekantoor en een bank worden in de verf gezet en een Manpowerfiliaal krijgt opnieuw haar ruiten ingeslagen.

03.05 Luzern – Als reactie op de mislukte spionering van het Securitas bewakingsbedrijf worden enkelen van hun auto's met verf besmeurd en hun banden platgestoken.

07.05 Zürich – In een nogal rijke wijk van Zürich worden drie auto's in brand gestoken. Een krantenartikel vermeldt dat er vaker auto's branden.

20.05 Solothurn – Twee molotovcocktails worden gegooid naar een UBS-bankfiliaal.

26.05 Basel – Op een bouwwerf van een luxewoonproject wordt een brandbom teruggevonden die niet is afgegaan.

30.05 Biel – Op de vlucht voor een politiecontrole wordt een jongen door een trein gegrepen. In de daaropvolgende week vinden er drie spontane betogingen plaats, één in Biel en twee in Zürich. Daar worden telkens politiekantoren met verf besmeurd en/of met slogans versierd.

03.06 Zürich – Een graafmachine naast een nieuwbouw gaat in vlammen op. *“Want de wereld die zij bouwen, is de onze niet. Uit woede om de jongen die door de Staat werd vermoord in Biel. [...]”*

04.06 Zürich – De ruiten van een wagen van de beveiligingsfirma Securiton worden ingeslagen. In een opeising wordt verwezen naar de dood in Biel.

22.06 Pully – Het proefveld van transgenetisch graan van de Agroscope de Changins-Wädenswil in het genetisch

onderzoekstation van Pully wordt gesaboteerd met een vloeibaar product.

04.07 Zürich – Een betoging naar aanleiding van de dood in Biel, tegen de politie en de Staat, loopt meteen los. Een 100-tal mensen trekken door de straten van Zürich en laten een spoor van vernieling achter. Een strafuitvoeringsrechtbank wordt helemaal in de verf gezet en ettelijke auto's op de parking worden stukgeslagen. Het hoofdgebouw van Securitas wordt volledig ontglast terwijl één van hun wagens in vlammen opgaat. Twee luxewagens worden in brand gestoken. Alle ruiten van een ZKB-bankfiliaal worden ingeslagen. Verschillende politiekantoren worden met verf besmeurd. Vier privéwagens van politieagenten worden sterk beschadigd. De ruiten van een UBS-bankfiliaal worden ingesmeten.

Uit het communiqué:

“We hebben ons deze dag gegeven om hen enkele dingen betaald te zetten. [...] Voor alle betrokkenen van politiegeweld. Voor de strijdenden en de gevangenen van de sociale oorlog. We hopen een duidelijk signaal te hebben gegeven dat vastberaden verzet steeds mogelijk is. Deze keer lag het succes aan onze kant. Toch zullen we niet stoppen, niet totdat alles verdwenen is!”

08.07 Zürich – Het bureau van ORS Service AG, een privéfirma die de asielcentra medebeheerd wordt met verf besmeurd. *“Een wit Westen heeft ORS nog niet, sinds gisterennacht heeft ze ook geen witte façade meer. Vuur en vlammen voor de deportatiegevangenen! [...]”*

16.07 Luzern en Zürich – In Luzern wordt het Migrationsamt (waar de asielaanvragen behandeld worden) met verf besmeurd. In Zürich worden haar ruiten ingeslagen en een slogan achtergelaten: ‘voor een wereld zonder papieren’.

01.07 Pully – Een genetisch veld wordt gesaboteerd.

20.08 Zug – Twee luxewagens gaan in vlammen op. Uit het communiqué: *“Voel jullie niet veilig in jullie villa's, we krijgen jullie allen! Jullie moorden voor geld, maar wij houden jullie in 't oog!”*

09.09 Zürich – Bij een filiaal van het Rode Kruis worden de ramen ingeslagen. De slogan *‘tegen de deportatiemachinerie en haar handlangers!’* wordt achtergelaten op het voetpad.

16.09 Muttentz – Een luxewagen wordt in brand gestoken in solidariteit met Marco Camenisch.

Op zoek naar mogelijkheden om hun conflict met deze wereld uit te dragen, kijken velen die nog woede en een drang naar vrijheid in zich dragen, richting oost of west, daar waar deze mogelijkheden beginnen vorm te krijgen.

Niettemin, al is het belangrijk om de internationale situatie niet uit het oog te verliezen, is het des te belangrijker om ons te confronteren met de dodende realiteit voor onze neus en wegen uit te werken om haar te bevechten.

Een realiteit waarin de alomtegenwoordigheid van waren het leven verdringt, waarin de controle- en veiligheidswaan haar transformeert tot niets anders dan een *uitgestelde dood*.

Een realiteit waarin ontelbare mensen afgestompt vegeteren in interneringsinstellingen, waarbij steeds opnieuw iemand, onder meer of minder mysterieuze omstandigheden dood in de cel wordt aangetroffen.

Een realiteit waarin de jonge Moritz stierf wanneer hij op 30 mei 2009 op de vlucht voor de politie door een trein werd gegrepen, net zoals de asielzoeker Andy Bestman die net een jaar eerder eveneens voor de politie vluchtte en in Basel in de Rijn verdronk.

Beiden vluchtten voor dezelfde vertegenwoordigers van een wereld die op controle en overheersing gebaseerd is.

Beiden betaalden ze met de dood, terwijl de veroorzakers gespaard blijven.

Spijtig genoeg beroeren zulke gebeurtenissen in dit klimaat van onverantwoordelijkheid, buiten een paar regels in de media en formele, legalistische analyses, slechts weinige gemoederen.

Zonder veel verdere oproer schikken ze zich in de toch al veel te lange lijst van doden door de Staat.

Het mag er niet om gaan om juridische bestraffing van de verantwoordelijke flikken *te eisen*, maar enkel voor de werkelijke uitschakeling van de verantwoordelijke orde *te strijden*.

Maar terwijl enkelen zich in hun subcultureel bestaan terugtrekken, laten anderen zich in met het valse spel van de politiek. Beiden zijn ze oorzaak en gevolg van deze gapende leegte, daar waar een revolutionair perspectief zou kunnen zijn. Wanneer wij, die niet voor een brokstuk van het geheel willen strijden, maar voor het onmiddellijke beschikken over elk moment van onze levens, wanneer we deze leegte met inhoud willen vullen, dan is het eindelijk tijd om duidelijk te worden; en in elke situatie de vijand te identificeren.

Laat ons dan onze begeertes met het bewustzijn over een reëel bestaande strijd verbinden. Met een strijd waarin we gezamenlijk als individuen positie innemen, een strijd waarin we gezamenlijk als individuen de eigen verantwoordelijkheid over ons handelen dragen; om een opstandige dynamiek te ontwikkelen die vanuit een situatie vertrekt en niet vanuit modellen.

Laat ons dan al diegenen die zich nog weren tegen deze miserabele toestanden hartstochtelijk ondersteunen, maar op grond van hun rebellerende handelingen op zich en steeds met de wil om helder uit te drukken op welke basis en waartegen we vechten. Laat ons dan de opstandige migranten ondersteunen terwijl we vechten voor de volledige vernietiging van deze beheersmachine die mensen herleidt tot *naakt leven*; op onze manier, met onze middelen, met onze ideeën. We hebben allen de mogelijkheid om te handelen. De verhoudingen waarin we leven zijn niet on-aantastbaar en de gebeurtenissen en processen daarbinnen treffen ons niet zoals natuurrampen. Ook al lijkt het soms verwarrend, zijn er toch verantwoordelijken en ook plekken in de straten waarin deze verantwoordelijkheden zich manifesteren...

“We moeten alle modellen achterlaten en onze mogelijkheden bestuderen.”

E. A. Poe

Enkele dagen geleden...

Van vrijdag op zaterdag een week geleden, stierf in Biel de 17-jarige Moritz wanneer hij aan een politiecontrole probeerde te ontkomen. Achtervolgd door twee flikken werd hij door een trein gegrepen en verloor daarbij het leven.

Het is overbodig te vermelden hoe walgelijk de 'publieke opinie' zich hierover uitlaat.

Met uitspraken zoals "deze jongen had al heel wat op z'n kerfstok" of wijzend naar het zogezegde gestolen hout dat hij bij zich had, wordt geprobeerd de dood van deze jongen te bagatelliseren en het handelen van de flikken te rechtvaardigen. "Waarschijnlijk was het zelfs hij en zijn bende die mijn vuilnisbak en de zitbanken in het dorp hebben kapot getrapt", "had deze jongen zich fatsoenlijk gedragen en niets te verbergen, dan was zoiets nooit gebeurd"...

Getuigenissen van een dode wereld waar de criteria op schuldig of onschuldig gebaseerd zijn, crimineel of aangepast, lui of bekwaam, met of zonder papieren, vrouw of man. Van een wereld en haar mensen waarvan het grootste deel verleerd heeft te voelen, te dromen, te leven buiten een opgezette identiteit toegekend door werk, religie, nationaliteit, status en lifestyle. Allemaal benamingen om mensen in categorieën te duwen, slechts uitwegen om jezelf toe te staan met vooroordelen te smijten, vaag te blijven en tegelijkertijd zelfingenomen over mensenlevens te oordelen, alsof ze vervangbaar zijn.

Laat ons hier en nu duidelijk zijn:

Bij dit 'voorval' gaat het niet om een tragische vergissing, maar om moord.

Een moord begaan door flikken. Mensen die de beslissing hebben genomen zich in dienst te stellen van de Staat en haar machinerie, en er niet voor terug te deinsens mensen dagelijks te vervolgen, te terroriseren, folteren en doden. Laat ons duidelijk zijn dat het voorwendsel "men doet ook maar z'n job", "men volgt slechts orders" geen uitvlucht kan zijn, en enkel betekent dat de mens zijn individualiteit heeft opgegeven om als instrument het democratische bestaande te dienen, de macht en overheersing over anderen te behouden en te verstevigen.

Deze overheersing, die reeds begint in het gezin daar waar de vleugels van de kleinsten al geknipt worden, om zich aan te passen aan de regels die enkel diegenen dienen die de macht over onze levens willen toe-eigenen.

In de school, waar kinderen voorbereid worden op werk en het concurrentiedenken, op het streven naar het geluk, dat betekent jezelf opgeven of verkopen op de weg er naartoe. Op de werkvloer, waar het erom draait aangepast te zijn, je te gedragen naar je rol als onderdaan of uitbuiters. Altijd op de loer, altijd ertoe bereid een beetje hoger te klimmen op de ladder van de macht, om ooit misschien zelf anderen te kunnen bevelen, om in deze sa-

menleving een grotere verantwoordelijkheidspositie te veroveren, zonder echt de verantwoordelijkheid als mens te moeten dragen. Alles is te verward, te bureaucratisch om zichzelf nog te zien als handelende wezens die beslissingen maken.

Het is tijd om duidelijk te worden en de spinnewebben van de democratische leugens en onduidelijkheden af te rukken.

De moord op Moritz is één van de vele moorden die dagelijks door de staat, de machtigen en hun handlangers begaan worden. Zij het in een gesloten centrum waar iemand dood teruggevonden wordt in zijn cel, arbeider die begraven wordt onder een vallende betonblok of een bedelaar die in de winter op een bank sterft van de kou.

Er zijn oneindig veel voorbeelden, laat ons deze en de mensen erachter niet vergeten, en nog minder de mensen die hiervoor verantwoordelijkheid dragen.

De flikken, rechters, cipiers, priesters, bazen, politiciers, sociaal assistenten en iedereen die de weg versperd naar de vrijheid van eenieder, om hun bestaan en dat van deze wereld te verzekeren.

Want zij zijn ook verantwoordelijk voor het langzaam doden, voor het tot overleven gereduceerde bestaan, voor de aanslagen op ons leven die een gewoonte geworden zijn, zoals de jacht op migranten, het opsluiten in de gevangenschappen of instellingen, de verspreiding van miserie en het wegwijnen in de steden omgeven door sombere betonblokken en rijen auto's, het alleen zijn, het geïsoleerd zijn, omdat de macht wil vermijden dat mensen banden smeden, die zich niet uiten in een sportvereniging, schietclub of kerkkoor, maar die groeien uit het idee van vrijheid en de behoefte ervoor te vechten.

Laat ons met al onze woede, al onze liefde en scherpzinnigheid ingaan tegen deze wereld van uitbuiting, onderdrukking en gestolen dromen. En terwijl we in opstand komen onze eigen kracht hiervoor leren kennen. Om de ons toegewezen toeschouwersplaatsen ver achter ons te laten. Tegen het vergeten. Zodat we eindelijk kunnen leven.

21.09 Zürich – De universiteit van Zürich wordt helemaal bedekt met slogans. Een selectie: 'Jullie luxe en vooruitgang is enkel een vals gezicht van jullie onderdrukking en uitbuiting. Voor de compromisloze vernieling van alles wat ons in de kapitalistische logica duwt.', 'Op 't unief rot het ontwapend denken', 'De vlucht isoleert, de aanval verenigt', 'Voor de anarchie'.

29.09 Zürich – Een wagen van de bewakingsfirma Protectas wordt in brand gestoken. Het communiqué vermeldt: 'Meer vuur in het dagelijkse leven! Vrijheid voor Marco Camenisch en alle anderen!'

30.09 Schlieren – 'Revolutionaire actie' eist de brandstichting op van een luxewagen. Het communiqué vermeldt: 'Vuur en vlammen voor de gevangenen, de staat en het kapitalisme!'

[Gepubliceerd op Indymedia Zwitserland]

De sfeer blijft gespannen in Berlijn...

Dagelijks lopen zo'n 100-tal flikken in burger rond in de buurten Friedrichshain en Kreuzberg, waar veel autonomen en anarchisten wonen.

Langs de andere kant blijven de aanvallen toenemen, onder andere tegen de yuppisering van de wijken met luxenieuwbouwprojecten, tegen neonazi's, de gevangenis en het leger.

Binnen een context waar in Berlijn alleen al sinds begin dit jaar zo'n 200 auto's in brand werden gestoken (luxewagens, politiewagens, voertuigen van bedrijven die meewerken aan gevangenissen, etc) heeft de Duitse Staat eind mei de jonge Alexandra Remus gearresteerd. Ze werd in verdenking gesteld van brandstichting tegen een luxeterreinwagen, en kort daarop vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. Daarop volgde een verontwaardigde mediastorm waar politiciers vuur spuwden op alles wat antagonistisch is met dit systeem. Alexandra werd voorgesteld als symbool voor de zogenaamde 'vuurchaoten' en 'haatbranders' en enkele dagen later werd ze opnieuw gearresteerd. Haar aanhouding werd al enkele keren verlengd, ze lijkt een modelstraf uit te moeten zitten. Eind september is het proces tegen haar begonnen.

27/05 Berlijn – 'Autonome Gruppe' eisen de brandaanslag op aan het proefproject "spijbelarsgevangenis" van EJJ-Lazarus (Evangelische Jeugd- en Voorzorgswerk) in Neukölln.

16/06 Berlijn – Tien bestelwagens van het cateringsbedrijf Sodexo worden in brand gestoken. De opeising verwijst naar de rol van Sodexo in de werking van gevangenissen en asielcentra.

19/06 Berlijn – Twee voertuigen van de ordedienst van de stad wordt aan Görlitzer Park in brand gestoken. De opeising vermeldt de rol van de ordedienst in de voortdurende 'verwijdering' van migranten en andere ongewensten uit het park en eist de vrijlating van de 1 mei-gevangenen en diegenen die opgesloten werden naar aanleiding van de actieweken rond gentrificatie.

29/06 Drie campagnewagens branden volledig uit en een leger-

bus raakt zwaarbeschadigd.

04/07 Berlijn – Nadat enkele gevangenen brutaal in elkaar geslagen worden, vindt een oproer plaats in de gevangenis van Plötzensee.

05/07 Berlijn – Opstand in de jeugdgevangenis van Berlin-Lichtenrade. Een deel van de infrastructuur werd vernield en er werd brand gesticht.

08/07 Berlijn – De 'AG Militante fashionvictims' bekogelen een Häftling-kledingswinkel met verf en stenen. In de opeising wordt verwezen naar het begin van de bouw van een nieuwe gevangenis in Großbeeren nabij Berlijn. Daar ook zullen gevangenen moeten werken voor 2 à 3 euro per uur voor privéfirmas, producten die onder andere verkocht worden in de Häftlingwinkels.

12/07 Berlijn – De 'Militante groep tegen de gevangenis' steekt

drie auto's in brand; een cipierswagen naast de jeugdgevangenis waar enkele 1mei-gevangenen vastzitten, een wagen van Siemens (bedrijf dat de warmte en beveiligingsinstallaties beheert in verschillende gevangenissen) en een Mitsubishi. De opeising vermeldt onder andere naar de revolutie in de gevangenis van Plötzensee op 4 juli.

17/07 Berlijn – Een burgerwagen van de politie wordt gevangendaliseerd aan de ingang van een politiekantoor, in solidariteit met Alex. De voorruit wordt stukgeslagen en de motorkap werd ingeslagen met een bijl.

20/07 Berlijn – In Berlin-Lichtenberg wordt een politiewagen in brand gestoken. De opeising verwijst naar Carlo Giuliani die 8 jaar geleden vermoord werd door de Italiaanse carabinieri, en stuurt revolutionaire groeten naar Alex, Gabriel, José, Thomas en alle gevangenen in strijd.

20/07 Lüneberg – Twaalf wagens van de Post en haar DHL-filiaal worden in brand gestoken.

20/07 Berlijn – Een minibus van de Duitse politievakbond wordt in brand gestoken op de binnenplaats van de vakbond.

27/07 Weimar – Bij een jobkantoor (equivalent van werkwinkel) worden de ruiten ingeslagen. Nadien worden ruiten stukgeslagen bij het politiekantoor van Kirschberg, vervolgens worden vuilzakken in brand gestoken.

29/07 Munich – Voorafgaand aan een militaire ceremonie brandt een legervoertuig volledig uit.

30/07 Berlijn – Een wagen van het Duits instituut voor Economisch Onderzoek wordt in brand gestoken.

19/08 Berlijn – Het migratiebureau wordt met zwarte verfflessen besmeurd. Een ruit werd ingeslagen.

22/08 Berlijn – De 'AK Autonome varkensgrip' gooit twee molotovcocktails naar een gebouw van

de LKA (gerechtelijke politie); het gebouw, twee privéwagens van de politie en een patrouillewagen lopen brandschade op. In de opeising wordt onder andere verwezen naar Alexandra en Christoph die voor brandstichting vastzitten en eerder hun voorhechtenis verlengd zagen.

25/08 Zweibrücken – Een voormalige uitwijzigingsgevangenis (die mogelijk tot een seniorengevangenis zou omgebouwd worden) wordt in brand gestoken.

26/08 Brandenburg – Metalen haken worden geplaatst op de bovenleiding van de trajecten Berlijn-Hamburg en Berlijn-Halle. De locomotieven van een goederentrein en een regionale trein raken beschadigd door de schok nabij Karstädt (Prignitz) en Luckenwalde (Teltow-Fläming).

27/08 Remscheid – De 'Autonome antiracistische schilders en verglazers' bekogelen het migratiebureau met stenen en verf.

03/09, 04/09 Berlijn – 'Autonome groepen' eisen de brandstichting op van een vrachtwagen van firma Kötter overdag en een luxewagen s' nachts. De firma Kötter neemt op grote schaal deel aan het beheer van verschillende gevangenissen.

18/09 Berlijn – Drie politievoertuigen worden met stenen en flessen aangevallen nadat deze waren binnengevallen bij een solidariteitsconcert voor de 1mei-gevangenen.

28/09 Berlijn – Een barricade wordt in brand gestoken in solidariteit met Alex, Christoph en de 1mei-gevangenen. Tegelijkertijd wordt een spandoek over de weg gespannen en worden flyers uitgedeeld.

[Vertaald vanop <http://directactionde.blogspot.com>]

Op 28 september hielden een veertigtal anarchisten en solidairen een dubbele bijeenkomst aan de gevangenissen van Rheinbach en Aken. Muziek werd afgewisseld met een groetwoord van de gevangen kameraad Thomas Meyer-Falk en onderstaande tekst van Anarchist Black Cross Berlijn. Er werden grote spandoeken uitgevouwd: 'Solidariteit met alle strijdende gevangenen' en 'Voor een maatschappij zonder gevangenissen'. Een aantal gevangenen konden de mensen buiten zien door het raam en er werd heen en weer gezwaaid.

Daarna ging het merendeel naar de gevangenis in Rheinbach, waar de politie de betogers de toegang tot het gevangenisdo-

mein ontzegde. Er was dus geen contact mogelijk met de gevangenen. Achteraf vond een discussie plaats in Keulen.

Al sinds 2004 zitten Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado opgesloten in de Duitse kerkers na een poging om te ontsnappen aan een politiecontrole (beide kameraden waren op de vlucht voor de Spaanse gevangenis). Op 28 september 2009 was het vier jaar geleden dat beide kameraden respectievelijk tot 13 en 14 jaar gevangenisstraf veroordeeld werden. De tekst hieronder plaats de solidariteit met deze kameraden in een breder perspectief van anti-autoritaire strijd tegen elke vorm van gevangenis.

Bijeenkomsten aan de gevangenissen van Rheinbach en Aken

Gevangenissen en de daarmee verbonden repressie- en onderdrukingsmechanismen zijn voor velen nog steeds een thema waarmee ze zich liever niet bezighouden. Velen wijden liever niet teveel reflexie aan de zin en de functie van de gevangenis. Bovendien geldt de denkwijze dat diegenen die in gevangenissen opgesloten zitten daar met recht zitten en het ook verdienen – anders waren ze daar immers niet beland. Maar ze zijn gevangenen van dit systeem, het kapitalistisch systeem. Ontelbaar veel gevangenen zitten vast in Duitse gevangenissen omdat ze iets uit de supermarkt gestolen hebben, zij het door een zekere noodzaak (bijv. armoede) of eenvoudigweg enkel uit verlangen om zichzelf ook eens iets te gunnen, omdat ze "zwartgereden" hebben of wegens overtredingen tegen de wet op verdovende middelen (BtmG.).

De gevangenis heeft de opgave om de maatschappij in 'goede' en 'slechte' burgers op te splitsen. Met diegene die zich aan de heersende vastgelegde wetten en regels houden aan de ene kant en diegene die schadelijk zijn voor de maatschappij en het samenleven aan de andere kant. Om te straffen en af te schrikken bestaat er een veelheid aan onderdrukingsmechanismen waar de gevangenis het toppunt van uitmaakt. Daarom worden steeds nieuwe wetten en verfijnde controlemethodes vormgegeven die een klimaat van angst scheppen. Zo wordt het mogelijk gemaakt om de disciplinerende, de onderdrukking en de controle van de maatschappij te bespoedigen, wat slechts dient tot de versterking van de macht voor de machthebbers. De rechtvaardiging daarvoor wordt gecreëerd door de lastercampagnes van de media en de politici, op grond van een vermeende bedreiging van de maatschappij door terroristen. Maar door mensen in gevangenissen op te sluiten, wordt de aandacht afgewend van de echte criminelen en terroristen – diegenen die aan de macht zijn en ons dagelijks onze vrijheid en ons leven afnemen. Diegenen die dit systeem van uitbuiting en onderdrukking in stand houden en ondersteunen.

We verklaren ons solidair met de gevangenen, wat niet betekent dat we het altijd 100% met hun acties, posities, analyses eens zijn. Solidariteit betekent voor ons om hen ondersteuning te geven omdat ze tegen dit systeem en deze maatschappij vechten en een overeenkomende maatschappij-utopie hebben die ook wij hebben en naar voren schuiven. Weliswaar lijken de redenen voor de vaak onsolidaire houdingen – hier in Duitsland – jammer genoeg tamelijk duidelijk te zijn: er ontbreekt hier eenvoudigweg een beweging die de afschaffing van

alle gevangenissen en dwanginstellingen en daarenboven de vrijlating van alle gevangenen en niet enkel de 'politieke' naar voren schuift. Wanneer we het werk binnen politieke groepen en in het bijzonder antirepressiewerk aanschouwen, stellen we telkens opnieuw vast dat een algemene kritiek van het hele strafstelsel, van justitie, van de gevangenissen, ontbreekt. Deze verhouding willen we proberen doorbreken met deze 26 september, wanneer er samenkomsten voor de gevangenis van Aachen en Rheinbach en 's avonds een discussieavond in Keulen zullen plaatsvinden.

De samenkomsten vinden speciaal plaats voor de gevangenis van Aachen en die van Rheinbach omdat daar onze vrienden en kameraden, beiden Spaanse anarchisten José Fernandez Delgado en Gabriel Pombo da Silva in de barbaarse klauwen van het onmenselijke gevangenisstelsel vastgehouden worden. Beiden zijn het isolatie- en foltergeweld van de Spaanse gevangenissen ontvlucht, waarmee ze 20 jaar lang geconfronteerd werden. Een groot deel daarvan in het FIES-isolatiesysteem, terwijl ze de vrijheid liefhadden en er jarenlang naar verlangden. Vijf jaar lang zijn ze reeds in Duitsland opgesloten. Op 28 juni 2004 verzetten ze zich, samen met Bart de Geeter en Gabriel's zus Begonia tegen een politiecontrole, waar een korte gijzelname op volgde. Voor hen was er op dat moment geen andere mogelijkheid dan zo te handelen, met vele jaren achter grijze muren voor ogen. Op 28 september 2005 werd José tot 14 jaar en Gabriel tot 13 jaar veroordeeld. De solidaire acties en handelingen destijds van 'Duits links' lieten, en laten nog steeds, zeer te wensen over. Liever werd er afstand genomen van het hele verhaal, aangezien men niets met 'criminelen' en 'gijzelnemers' te maken wou hebben. Dat allemaal zonder een blik te werpen op de achtergrond, op hetgeen voordien gebeurd was en het feit dat ze evenzeer in strijd zijn tegen repressie en de gevangenis, tegen armoede en uitbuiting, tegen uitsluiting en vervreemding. Onze solidariteit op deze dag, 26 september geldt niet alleen voor hen, maar ook voor alle gevangenen in strijd en al diegenen die lijden onder de zware last van opsluiting.

Voor een maatschappij die geen gevangenis nodig heeft!

Vrijheid voor allen!

Op 12 juni 2007 werden twee kameraden, Francesco Gioia en Daniele Casalini, gearresteerd op beschuldiging van een overval op een bankkantoor van de Italiaanse Post. Nog geen maand daarvoor was Francesco Gioia vrijgelaten uit de gevangenis, nadat hij was vrijgesproken in het proces tegen de COR (Cellen van het Revolutionair

Offensief) die verschillende aanvallen tegen ondermeer interimkantoren gedaan hebben. Tijdens het onderzoek naar de COR was Francesco onder huisarrest geplaatst waaraan hij zich onttrokken heeft. Hij werd opgepakt in Spanje en uitgeleverd aan Italië.

Na de arrestatie voor de bankoverval werden daarvoor nog twee andere kameraden in beschuldiging gesteld. Paola verblijft enkele maanden in de gevangenis en wordt daarna onder huisarrest geplaatst dat onlangs opgeheven werd. Leonardo dook in mei 2008 onder en is nog steeds op de vlucht.

Brief van Francesco Gioia

Lieve kameraden,

Meer dan twee jaar geleden werden ik en mijn vriend en kameraad Daniele gevangen genomen door de democratische-bourgeoisie dictatuur. In de ochtend van 12 juni 2007, in het kleine dorpje Terrina (provincie Lucca) liet, volgens twee getuigen, een persoon gekleed in het zwart, met een volle motorhelm en een zwarte zonnebril, 1,60 – 1,65m groot, mager en met een niet-Italiaans accent zich 3460 euro overhandigen door de directeur van het bankkantoor; hij gaf een portefeuille terug aan een klant zonder er iets uit te nemen. Vervolgens ging hij weg en zorgde ervoor dat ze zijn spoor bijster raakten.

Dit gebeurde rond 12u15. Rond 18u, op zo'n 15 à 20 kilometer afstand, waren ik en Daniele aan het genieten van de zon aan de voet van een berg. Vanop de enige hoofdweg van de zone kwamen vier personen aan met getrokken revolvers die ons zonder zich te identificeren vastgrepen en ons begonnen vragen te stellen zonder enig antwoord te bekomen. Ze pakten het geld dat in een rugzak stak en zeggen dat het gestolen is, maar de waarde komt absoluut niet overeen. Tenzij ze wat magie gebruiken om ze toch te doen overeenkomen. Ze zeggen dat ze een moto gevonden hebben aan de andere kant van de berg die wij, volgens hen, zouden achtergelaten hebben. Ze vergeten erbij te vertellen dat, als we dat zouden gedaan hebben, we een berg van 1200 meter zouden moeten beklommen hebben om aan de andere kant te geraken. Vlakbij de moto vinden ze een motorhelm, maar geen volle. Ze hebben geen enkel bezwarend object, noch een haar, noch DNA, van ons gevonden. Ik ben 1,78 m groot en weeg 93 kilo. Ik doe aan thaibox en gewichtheffen waardoor ik een erg herkenbaar gestalte heb. Daniele is 1,85 m groot. De beschrijvingen kloppen helemaal niet, maar het resultaat verandert niets, we blijven gevangen van de vijand.

Een ander feit om mee rekening te houden is dat telkens we voor de rechtbank moes-

ten komen, we voor dezelfde magistraten en rechters stonden terwijl het onderzoek gevoerd wordt door dezelfde carabinieri en politie die ons al 12 jaar volgen.

Er valt niets meer te zeggen: het is een waar theater, of circus.

De maanden daarop gaat het onderzoek door, worden vele kameraden in Toscane tegengehouden of krijgen huiszoekingen. Er waren ook vele bezoeken van duistere personages van anti-terrorisme die collaborateurs zochten in ruil voor vrijheid of geld. Resultaat: nul.

Ik wil nog een ander feit in herinnering brengen. Ik was nog maar een maand uit de gevangenis toen ik opnieuw gearresteerd werd. En ik, net zoals mijn kameraden, staan voortdurend onder toezicht, zelfs wanneer we naar de supermarkt gaan. Dus, hoe is het volgens hen mogelijk dat ik deze overval gepleegd heb zonder dat iemand van hen dat opmerkt? Het verbaast ons dat ze hun eigen onnozelheid toegeven. Sinds een jaar dachten we dichtbij het vervallen van de feiten te staan, maar we kregen nog een ander aanhoudingsbevel voor subversieve vereniging met terroristische doeleinden. Naast ons twee worden ook Leonardo en Paola beschuldigd. Ook andere kameraden werden onder onderzoek geplaatst, maar gelukkig kwam er geen arrestatiebevel.

Vele kameraden die onder onderzoek staan, stonden onder huisarrest tijdens de maand dat ik buiten was en jammer genoeg heb ik hen dus niet kunnen zien... beeld je maar in hoe ik hen zou kunnen hebben betrekken in een overval. Daarenboven stelt de logica zelve dat mensen die op de hoogte moeten zijn van een directe actie (van welke soort dan ook) slechts diegenen

moeten zijn die strikt noodzakelijk zijn om zo'n actie uit te voeren en niemand anders. Het lijkt me belachelijk dat iemand werkelijk gelooft dat we een overval voor 3400 euro zouden organiseren met twaalf mensen, dat zou echt belachelijk zijn.

Ik wilde dit vertellen om een volledig beeld te geven van de situatie. Ik laat het concept van schuldig of onschuldig en het oordeel van de rechter links liggen. Tegelijkertijd wil niemand van ons zich distantiëren van de praktijk van individuele of collectieve toe-eigening van waren en geld van de rijken en van de kapitalisten. Of het nu een overval of een proletarische onteigening genoemd wordt die dient om de revolutionaire activiteit te financieren, om iemand te helpen die het nodig heeft of om de slavernij van de loonarbeid te vermijden: als anarchist kan ik dit soort van revolutionaire praktijk alleen maar steunen. Dat de meer pacifistische vleugel van de anarchistische beweging haar rug niet keert naar mijn woorden, want in de roemrijke geschiedenis van de anarchistische beweging waren er honderden anarchistische onteigenaars, zoals Jacob, de bende van Bonnot, Durruti, enzovoort.

In het totaal heb ik al vier jaar in de gevangenis gezeten en het lijkt erop dat ik er nog veel meer jaren zal doorbrengen aangezien ik nooit zal stoppen met te vechten tegen de staat, de democratische dictatuur en de uitbuiting.

Ik ben blij en trots op alle steun die de kameraden buiten aan gevangenen geven met brieven, hulp, betogingen, slogans op de muren maar ik zou willen dat de situatie waarin we ons bevinden voor velen zou dienen als stimulans om over te gaan tot actie. Flikken, fascisten en uitbuiters geloven dat ze ongestraft eender wat kunnen doen maar het is niet altijd zo geweest en het zal niet altijd zo blijven. Er is alleen wat moet nodig die de coherentie geeft tussen de woorden en de daden. Hoeveel immigranten moeten er mishandeld of vermoord worden, hoeveel huizen ontruimd, hoeveel kameraden gearresteerd, hoeveel families moeten in de ellende belanden, hoeveel bergen, valleien en velden vernietigd voordat we wakker worden en beslissen alles van onszelf te geven om deze onzin te stoppen?

Ik heb veel interesses en duizenden dingen te doen in het leven, maar me verzetten tegen dit alles is het meest betekenisvolle dat je kan doen, het gaat mijn leven en het leven van allen aan. Het pacifisme is de passiviteit van de beweging en de mensen die lammeren geworden zijn, klaar om opgevreten te worden door de wolven.

Laten we de tegen-informatie die de directe actie ondersteunt, steunen en verspreiden, niet alleen intern in de beweging maar gericht aan alle uitgebuiten. Moge onze woorden altijd gebaseerd zijn op actie, het is het enige dat geloofwaardigheid geeft aan ons en onze woorden.

Onze vijanden beschikken over de televisie, de kranten, de leugen en de chantage. Wij hebben de liefde, de waarheid, de moed, de creativiteit en de intelligentie die het revolutionaire handelen tekenen. Er zijn duizenden boeken, fanzines, theoretische, anarchistische en communistische tijdschriften, uitgebracht die ons idee ruim geanalyseerd hebben; er bestaan duizenden boeken over de kwalen van de industrie, van de vervuiling, over de boosdoeners van de regering. Onze geïsoleerde woorden en schrijfsels maken ons niet minder medeplichtig aan deze onzin.

Onszelf het etiket anarchist, communist of ecologist opplakken maakt ons niet minder medeplichtig. Aangezien de vrijheid vandaag niet van deze wereld is, voel ik me alleen maar vrij wanneer ik handel tegen diegenen die ons als slaven willen, tegen hen, tegen hun instrumenten of hun eigendommen. Leven, strijden, genieten, lijden en sterven in de verovering van vrijheid is meer waard dan het meest comfortabele en rustige leven dat een uitgebuite kan verlangen.

Een groet aan alle anarchisten, communisten en anti-imperialisten die tegen de staat en de uitbuiting vechten.

Een groet en een omhelzing voor alle kameraden, een speciale groet aan Leo: weten dat je in vrijheid bent wanneer ik aan je denk doet me ook een beetje vrijer voelen. Elke dag die je in vrijheid doorbrengt is een klap in het gezicht van deze cipiers die je gevangen willen zien en dit doet plezier aan alle liefhebbers van de vrijheid.

Voor de revolutie. Voor de anarchie.

Francesco Gioia
juni 2009

Solidariteit is een wapen. Laten we het op de vijand richten!

EEN PUBLIEKE OPINIE die gefabriceerd wordt door de media, weerspiegeling van een maatschappij conform aan de noden van een markt in crisis. Een massa die ongevoelig staat tegenover de binnenlandse oorlog, een oorlog waar ze jammerlijk aan gewend is geraakt. Ze komt er zelfs toe om te applaudiseren voor de ontwikkeling van militaire strategieën op het binnenlandse front.

Van de stortplaatsen in Napels tot de straten van verschillende Italiaanse steden, van de verduistering van fondsen in Aquila over de kampen voor immigranten zonder verblijfsvergunning tot het politiedispositief “ter bescherming van de internationale toppen”: het zijn situaties van permanente urgentie die gecontroleerd worden door een leger dat “ingezet wordt voor missies van openbare ordehandhaving”, het gaat duidelijk om proefbanken in een maatschappij die zich in allerijl rept naar alsmäär meer totalitaire situaties.

Niets verbazends dus dat diegenen die met de wapens in de hand deze droevige werkelijkheid verdedigen, alsmäär vaker en intenser diegenen onderdrukken die weigeren zich te onderwerpen, diegenen die rebelen, diegenen die in opstand komen.

Op 10 juni werden zes mensen aangehouden in Sardinië, Rome en Genua. De DIGOS [Italiaanse politieke politie] verdenkt hen ervan “iets groots te willen doen” tegen de G8. Allen worden beschuldigd van wapendracht, criminele vereniging met terroristische doeleinden, gewapende bende en dit, als bij toeval, twee dagen voor het verdict tegen de communisten die op 12 februari 2007 aangehouden werden, net voor een grote betoging tegen de Amerikaanse militaire basis Dal Molin.

Op vrijdag 3 juli werden ‘s morgensvroeg 40 woningen van anarchisten doorzocht door de carabinieri van de ROS [militaire inlichtingdienst], vooral in Abruzzo en Lazio. Allen worden beschuldigd van subversieve vereniging. Sergio en Alessandro, twee kameraden uit Perugia, werden gevangen gezet voor een poging tot sabotage van een hogesnelheidstreinlijn.

Op maandag 6 juli arresteerde de Digos bij het ochtendgloren 21 studenten die actief betrokken zijn bij studentenmobilisaties over heel Italië. Ze worden ervan beschuldigd deelgenomen te hebben aan de rellen tijdens de G8 aan de Universiteit van Turijn en ze georganiseerd te hebben.

Op vrijdag 10 juli werd een straat in Bologna geblokkeerd met brandende banden. In diezelfde straat werden twee banken kapotgeslagen,

verf gesmeten en een onvolledige tag achtergelaten: “Blokkeren wanneer ze het het minst verwachten.” Een beetje verder werden twee anarchistische kameraden, Roberto en Mattia, gearresteerd door de flikken, naar het commissariaat gebracht en vervolgens naar de gevangenis van la Dozza overgeplaatst. Toen begon de “jacht op de anarchist”: of ze nu met een ijsje rondlopen in de stad of hun hond uitlaten om die te laten pissen, allen worden ze meegenomen naar het commissariaat en urenlang vastgehouden.

Deze aanvallen van de macht zijn slechts het laatste bedrijf van een erg zwaarwegend repressief klimaat: eind mei werd in Bologna een anarchistische kameraad veroordeeld tot 6 maanden gevangenis omdat hij op een zoveelste politiecontrole gereageerd had, andere kameraden werden onder onderzoek geplaatst voor vernielingen in groep met verzwarende omstandigheden, voor het plakken van affiches (dit zijn maar enkele voorbeelden). Zonder dan nog te praten over het repressieve klimaat in Ferrara [een stad niet ver van Bologna] waar opsluitingen, arrestaties, huiszoekingen en intimidaties niet meer te tellen zijn: op donderdag 9 juli bijvoorbeeld werden 6 kameraden van deze stad urenlang vastgehouden in het commissariaat nadat er tags waren verschenen tegen de G8.

Het is van fundamenteel belang al deze arrestaties in een meer algemene context van sociale sterilisatie te plaatsen om het belang te begrijpen om niet alleen de kameraden te verdedigen, maar tegelijkertijd ook de praktijken waarvoor ze zijn aangehouden: terugdeinzen betekent het terrein effenen voor de opmars van de vijand; de solidariteit diversifiëren en uitbreiden is de beste manier om de strijd opnieuw op de sporen te krijgen.

Het is niet voor niets dat deze arrestaties gebeuren tijdens de G8 in Aquila: diegenen die ons regeren sturen ons een evidente dreigbrief: “Opgelet voor de onenigheid die de barrière van de bijval durft breken” en – voegen ze eraan toe met een cynisch realisme – “u mag protesteren, maar binnen de lijnen van de gevestigde orde.” Het is duidelijk wat hen bang maakt.

Aan de zijde van diegenen die, gevallen uit een loden hemel, ervoor kiezen om de storm te ontketenen.

Vrijheid voor allen, vrijheid hier en nu!

Anarchisten uit Bologna

Banken beschadigd tijdens nachtelijke aanval in Bologna op 10 juli 2009

Over de arrestatie van Sergio en Alessandro

Op vrijdag 3 juli vernamen we in het midden van de dag dat twee Italiaanse kameraden gearresteerd werden door de speciale "anti-terroristische" eenheid van de carabinieri [Italiaanse Rijkswacht]: de ROS (Raggruppamento Operativo Speciale). Volgens de Italiaanse media zou deze arrestatie die vrijdag plaatsgevonden hebben, maar vervolgens hebben we vernomen dat die in feite al dateren van meerdere weken geleden. Dit liet aan de Staat en haar media-tieke honden de tijd om dit verhaal te orchestreren en een grootse politie-operatie op touw te zetten. Er vonden een veertigtal huiszoekingen plaats in de zogenaamde "anarcho-insurrectionalistische beweging" in verschillende regio's van Italië (Lazio, Piemonte, Lombardia, Toscane en Abruzzo). De ROS richtte zich in het bijzonder op de huizen van kameraden die reeds in februari van dit jaar huiszoekingen kregen.

De twee kameraden, Alessandro Settepani en Sergio Maria Stefani, werden gearresteerd terwijl ze in een gestolen auto zaten. De politie beschuldigt hen van "poging tot sabotage van de spoorwegen" en meer algemeen van "lidmaatschap van een subversieve vereniging van anarcho-insurrectionalistische inspiratie met als doel criminele acties te verwezenlijken met terroristische doeleinden en om de democratische orde omver te werpen." Deze aanklacht werd al geformuleerd tijdens de operatie Cervantes tussen 2003 en juni 2004 die geleid heeft tot een honderdtal huiszoekingen overal in Italië, 36 inbeschuldigingstellingen en 4 opsluitingen, waaronder Sergio Stefani die in 2006 werd vrijgesproken en vrijgelaten. [In feite werden Sergio en Alessandro op vrijdag 3 juli bij hen thuis gearresteerd, en dus niet in een gestolen voertuig zoals de media zeiden. Naast de beschuldiging van subversieve vereniging, worden ze eveneens beschuldigd van een poging tot sabotage van de treinlijn Orte-Ancona in de nacht van 27 op 28 maart 2008. Beide kameraden werden toen vlakbij Orte tegengehouden in een gestolen voertuig.]

In mei 2006 werd Sergio reeds beschuldigd van diefstal met verzwarende omstandigheden en veroordeeld tot twee jaar en acht maanden gevangenis omdat hij een explosief (dat niet ontplofte) geplaatst had voor een beenhouwerij in Arezzo (Toscane). De politie had hem ook aangehouden in zijn auto en verschillende insurrectionalistische brochures in beslag genomen die uitlegden hoe je brand- en explosieve mechanismen maakt.

Nu zou de politie de twee kameraden aangehouden hebben terwijl ze zich klaarmaakten om betonijzers te plaatsen op de bovenleidingen

van de spoorlijn Orte-Ancona. Volgens de media zouden de betonijzers gefabriceerd zijn naar de schema's die uitgelegd worden in een "clandestiene" handleiding met als titel *Ad ognuno il suo. 1000 modi per sabotare questo mondo*: "Aan ieder het zijne. Duizend manieren om deze wereld te saboteren."

De operatie 'Shadow' zoals de carabinieri haar doopten, heeft tot doel om banden te maken tussen verschillende mensen die reeds in oktober 2007 gevisieerd werden (het proces zit momenteel in de beroepsfase voor de rechtbank van Terni) en affiniteitsgroepen uit dezelfde regio. Het leger legt eveneens uit dat de anarchisten deze actie inschreven in een meer brede 'revolutionaire campagne' met gelijkaardige groepen in Spanje en Griekenland.

De methode is niet nieuw. Terwijl het in Frankrijk lijkt alsof we deze soort van repressie leren kennen met het erg recente verschijnen van de notie van de "mouvance anarcho-autonome" en de recente vervolgingen opgestart door de Franse Staat, kennen de Italiaanse kameraden dit soort van beschuldigingen al jaren ("gewapende groep", "subversieve vereniging", "insurrectionele anarchistische revolutionaire organisatie"). Je ziet het met de verschillende zaken die door de Franse Justitie onder het anti-terrorisme samengebracht werden: een poging tot brandstichting tegen een politievoertuig voor het commissariaat van Clignancourt in mei 2007, het vervoer van plannen van een gevangenis voor minderjarigen en handleidingen voor de fabricatie van brandbommen en het vervoer van "potentieel explosief" materiaal – artisanale rookbommen – in januari 2008, sabotages van de bovenleidingen van het spoorwegnet in november 2008, fabricatie van explosieven in

mei van dit jaar in Chambéry. Het lijkt dat de Staten hun repressieve strategieën op Europees niveau willen harmoniseren door gelijkaardige categorieën te fabriceren die toelaten alsmaar zwaardere straffen uit te spreken en een heel controle-arsenaal te mobiliseren (gerechtelijke controle, voorarrest, verlengde administratieve aanhoudingen, ondervragingen, huiszoekingen, schaduwingen, telefonische af luistering, audio/video verklippers in wagens, huizen, kraakpanden enz.)

Voorbij de categorieën die gesmeed werden door de vijand die slechts antwoorden aan haar criteria (hiërarchie, leider(s), gecentraliseerde organisatie, terreur, "gewapende strijd"...) en die dienen om de goeden van de slechten te scheiden, de 'pacifistische libertairen' van de 'anarchistische terroristen', de 'schuldigen' van de 'onschuldigen' is het aan ons om voorbij de grenzen een actieve solidariteit te uiten tegen de Staat en tegen alles wat ertoe bijdraagt ons tot slaven te maken. Zoals de anarchisten van Salento onlangs zeiden: "Wij sturen onze solidariteit naar deze rebellen, die zich op het slechte pad bevinden, en we kunnen ze alleen maar aanvoelen als kameraden omdat ook wij ons op dit slechte pad bevinden. En zelfs als we de gelegenheid nog niet gehad hebben om elkaar te ontmoeten, weten we dat we in dezelfde richting gaan. En ook naar hetzelfde doel."

Hun Justitie is dezelfde, hun gevangenis zijn dezelfde, mogen onze revoltes zich verbinden met die van anarchistische kameraden in Italië en elders, mogen ze deze wereld van overheersing en uitbuiting vernielen.

Anarchisten

Zaterdag 4 juli 2009

Maandenlange protesten en revoltes in de gesloten centra en daarbuiten

Op 8 augustus 2008 werd de nieuwe Veiligheidswet van de minister van Binnenlandse Zaken Maroni van kracht. Deze wet verlengt ondermeer de opsluitingstermijn van 2 tot 6 maanden voor mensen zonder papieren opgesloten in één van de 7 gesloten centra in Italië en maakt de “hulp aan illegalen” (onderdak, medische zorgen, huishuur,...) strafbaar. Ondertussen sloot Italië ook verregaande akkoorden met landen als Libië inzake de deportatie van vluchtelingen. Zeepatrouilles jagen de bootvluchtelingen onverbiddelijk terug naar de Libische wateren, waar ze per honderden zoniet duizenden worden opgesloten in kampen in het midden van de woestijn.

In de Italiaanse steden patrouilleren sinds vorig jaar samen met de politie ook soldaten in de straten, terwijl burgermilities van fascistische signatuur zelf patrouilles organiseren om de ‘veiligheid’ te garanderen. De bewaking van de gesloten centra wordt

ook alsmaar vaker overgelaten aan soldaten.

Sinds de opstand in het gesloten centrum van Lampedusa begin 2009, vonden onophoudelijk protesten plaats in de gesloten centra. Deze protesten verhevigden met de invoering van de nieuwe wet. De revoltes vernietigden daarenboven effectief een deel van de opsluitingsinfrastructuur waardoor de kwestie op het scherp van de snee komt te staan. Ook in de gevangenissen zijn er alsmaar meer protestbewegingen tegen de overbevolking, de slechte omstandigheden, de lange straffen,...

Hieronder publiceren we een overzicht van de maandelange protesten en revoltes in de gesloten centra en daarbuiten. In het vorige nummer van Uitbraak verscheen reeds een chronologie die begon vanaf de opstand in Lampedusa tot mei 2009.

25/06 Rome en Genua – In de gevangenis van Rebibbia (Rome) beginnen gevangenen op de tralies te slaan om te protesteren tegen de overbevolking. Een deel gevangenen worden daarop overgeplaatst naar de gevangenis van Marassi (Genua) waar onmiddellijk protest uitbreekt. 's Avonds steken gevangenen ook matrassen en linnengoed in brand.

26/06 Genua – Een poging tot brandstichting tegen een bestelwagen van het Italiaanse Rode Kruis mislukt.

11/07 Bologna – Een vijftiental gemaskerden leggen 's nachts banden op straat en steken die in brand. Ondertussen slagen ze in dat stuk straat de ramen van twee banken stuk, verschillende bankautomaten worden beklad met verf. Twee anarchistenvoetballers worden even verderop gearresteerd.

13/07 Milaan – Twee bankautomaten worden in brand gestoken. Een anarchist wordt aangehouden na hulp van een burger (zonder papieren) en losgelaten met de verplichting wekelijks te komen tekenen bij de politie.

15/07 Rovereto – De ramen van een interimkantoor en een immobiliënkantoor worden kapotgeslagen. Er worden ook tags achtergelaten: “Mauricio Morales vive [anarchist die enkele maanden geleden overleed in Chili toen de bom die hij meedroeg te vroeg afging]”, “Vrijheid voor de kameraden, vrijheid voor allen” en “De G8 is voorbij, de revolutie gaat door.”

20/07 Rovereto – De ruiten van het kantoor van het Rode Kruis worden ingeslagen, een tag wordt achtergelaten: “Trek jullie terug uit de gesloten centra.” Het Rode Kruis beheert verschillende gesloten centra voor mensen zonder papieren in Italië (en daarbuiten).

21/07 Bologna – Er breken rellen uit in het CIE (gesloten centrum). Een 40-tal gevangenen verzet-

ten zich zo tegen een poging tot deportatie van een gevangene. Vijf flikken raken gewond.

27/07 Genua – De sloten van het Spaanse Consulaat worden gesaboteerd “tegen de repressie en in solidariteit met Nuri” [tegen Nuri loopt een proces omwille van haar banden met Juan Sorroche, zie Uitbraak nummer 7].

26/07 Genua – Wanneer politici van de partij Pdl (regeringspartij van Berlusconi) in het historische centrum handtekeningen komen inzamelen voor de inzet van soldaten in de straten van de stad, protesteren een honderdtal mensen. De politici worden beschermd door tientallen flikken in reutrustingen. Met een spandoek “Fascisten en militairen uit de wijken” namen ondermeer anarchistenvoetballers samen met anderen het initiatief voor dit protest. Er zijn wat kleine schermutselingen en er worden tomaten en ballonnetjes met urine gesmeten naar de politici en de ordetroepen.

4/08 Rome – Vijftien gevangenen van het CIE (gesloten centrum) van Ponte Galeria die geprotesteerd hadden tegen de afranseling van een andere gevangene worden in isolatie geplaatst. Enkele getuigen van de scène worden de volgende dag gedeporteerd.

6/08 Ancona – Gevangenen tonen drie dagen lang hun ontevredenheid door op de tralies te slaan en hun T-shirts te verbranden.

6/08 Milaan – Begin van een massale hongerstaking in het CIE in via Corelli, zowel op de mannen- als vrouwenafdeling.

6/08 Turijn – Er worden tennisballen met pamfletten erin over de muren van het CIE gesmeten.

7/08 Rome – Gevangenen van het CIE van Ponte Galeria gaan eveneens in hongerstaking.

8/08 Gradisca d'Isonzo – Rond 22u klimmen een honderdtal gevangenen van het CIE op het dak en bieden weerstand aan de flikken tot 2 uur 's nachts: projectielen en flessen tegen traansgasgranaten. De schade aan het centrum is aanzienlijk. Een dertigtal worden nadien overgeplaatst naar Milaan en 40 soldaten van de brigade ‘Pozzuolo del Friuli’ komen ter versterking van de 40 andere soldaten van de eenheid ‘Genova Cavalleria’ die de flikken in het centrum vervangen.

8/08 Genua – Een patrouille van soldaten en politie (invoering van het “pacchetto sicurezza”) worden lastiggevallen, beledigd en weggejaagd door anarchistenvoetballers en omstaanders.

9/08 Rome – Wilde betoging aan de muren van de vrouwenafdeling van het CIE.

10/08 Genua – Een tweede patrouille van soldaten en politie worden lastiggevallen, beledigd en weggejaagd door anarchistenvoetballers en omstaanders.

12/08 Milaan – Betoging aan CIE waar nog steeds sans-papiers in hongerstaking zijn. 34 gevangenen uit Gradisca zijn er ook net aangekomen. Gevangenen slaan op de tralies en breken verschillende deuren uit.

13/08 Milaan – Er breekt een zware opstand uit in het CIE. Alles wat in brand kan gestoken worden, gaat in vlammen op. De politie en soldaten vallen binnen en hebben twee charges nodig om de opstand de kop in te drukken. Twee van de vijf modules worden vernield. Dertien gevangenen worden in beschuldiging gesteld van ‘opzettelijke brandstichting’. De kameraden die hun overbrenging naar het politiekantoor willen verhinderen, worden teruggedreven door de massaal aanwezige politie. Vele andere gevangenen worden naar andere centra overgeplaatst.

13/08 Turijn – Begin van een hongerstaking in

het CIE van corso Brunelleschi. De politie valt het centrum binnen uit angst voor een opstand.

14/08 Turijn – Bijeenkomst aan het CIE die snel omsingeld wordt door soldaten. Binnen bieden de gevangenen weerstand aan drie charges. De politie slaat vele gevangenen in elkaar. Rond 22u30 klimt een gevangene op het dak en verschanst er zich een half uur. Rond 2u30 klimmen twintig andere gevangenen op het dak. Anderhalf uur later komen ze na vele dreigementen van de flikken naar beneden. Sommige hongerstakers zetten hun hongerstaking stop.

16/08 Bari – Er breekt een hevige opstand uit in het CIE. Vijf uur lang vechten de gevangenen tegen de flikken. Ze veroorzaken voor tienduizenden euro's schade aan de infrastructuur. De soldaten van het 'Bataljon San Marco' kunnen de opstand niet tegenhouden. Twee gevangenen worden overgebracht naar de gevangenis, de politie spreekt van een "collectieve poging tot ontsnapping."

18/08 Modena – In de namiddag beslissen een dertigtal gevangenen in hongerstaking te gaan. 's Avonds steken een aantal gevangenen matrassen in brand. De brandweer doet er drie uur over om de brand te blussen. 4 slaaphallen raken zwaar beschadigd, 12 gevangenen worden overgeplaatst naar andere centra en 4 gevangenen worden vrijgelaten omdat er geen plaats meer is.

18/08 Turijn – 's Namiddags en 's nachts verschijnen slogans ("CIE=lager (kamp)" en "Geen CIE") in de straten. In het bijzonder worden de muren van de zetel van het cateringbedrijf Camst geïnviseerd, die in de centra maaltijden levert.

18/08 Sollicciano – Zo'n vijfhonderd van de duizend gevangenen komen in opstand. Er worden verschillende branden gesticht en er worden vooral massaal brandende voorwerpen naar buiten gesmeten. Buiten omringt een groot cordon van flikken en carabinieri de gevangenis.

18/08 Bologna – Twee jongeren ontsnappen uit de gevangenis voor minderjarigen van Pratello.

18/08 Rome, Como, Perugia – Protesten in de drie gevangenis: gevangenen slaan meerdere dagen lang op de tralies, steken lakens in brand, éénmaal weigeren gevangenen na de wandeling terug te keren naar hun cellen, één gevangene steekt z'n cel in brand.

19/08 Bari – "Solidariteit met de immigranten die opgesloten zitten in de CIE. Solidariteit met de gerevolteerden. Vrijheid voor allen" stond er geschreven op

een gigantische spandoek, vastgemaakt met kettin- gen tussen twee rode lichten waardoor het kruis- punt geblokkeerd werd.

19/08 Taranto – Er verschijnt een gigantische slo- gan op het kantoor van het Rode Kruis.

19/08 Modena – Na de opstand in het centrum worden tennisballen en citroenen naar binnen ge- smeten waarin solidaire briefjes steken.

19/08 Rome – In de gevangenis van Regina Coeli beginnen gevangenen na de middag op de tralies te slaan, terwijl ze flesjes campinggas [toegelaten in de Italiaanse gevangenis om zelf te koken] naar bui- ten laten ontploffen. De avond daarvoor weigerden gevangenen van de vrouwenafdeling van Rebibbia vier uur lang terug naar hun cellen te gaan (na het socialiteitsuurtje). Ze verkrijgen dat de cellen voort- aan van 's morgens tot 's avonds geopend blijven.

21/08 Gradisca di Isonzo – Zeven gevangenen van het CIE slagen erin te ontsnappen.

21/08 Milaan – Begin van het proces tegen de 14 beklaagden van de revolte in het CIE van via Co- relli. Vele solidairen zijn luidruchtig aanwezig. Ook de beklaagden schreeuwen hun woede uit.

22/08 Rivoli – Er wordt rode verf gesmeten op het kantoor van de Lega Nord.

22/08 Monza – Na Bologna en Voghera ontsnapt ook uit Monza een gevangene.

23/08 Turijn – Protestbijeenkomst aan het CIE.

23/08 Otranto – 's Avonds valt een groep gemasker- den een luxe-restaurant binnen en smijten vleesafval op de tafels. Ze laten een pamflet achter tegen de gesloten centra getiteld 'Onverschilligheid ruikt naar dood'. Buiten worden ze vervoegd door een beto- ging, het stadscentrum wordt een tijd lang bezet.

23/08 Firenze – Een spandoek wordt opgehangen aan een brug in solidariteit met de gevangenen in gevangenis en gesloten centra.

23/08 Turijn – 20 leden van de Lega Nord houden een bijeenkomst aan het CIE in solidariteit met de politie en het Rode Kruis. Een tegenbetoging van 50 mensen, zorgvuldig op afstand gehouden door de politie, overstemt evenwel met veel lawaai en muziek de bijeenkomst van de leg- histen. De muren van het CIE

worden nadien beklad met slogans in verschillende talen tegen de CIE.

27/08 Turijn – Verschillende monumenten worden beklad met slogans ter nagedachtenis aan Carlo Giuliani.

27/08 Bologna – Het standbeeld dat de gedode flikken in Nassirya (Irak) herdenkt, wordt vernield. Vier hoofden van het standbeeld worden afgebro- ken, er worden slogans achtergelaten 'Carlo vive' en 'carabinieri moordenaars'.

28/08 Turijn – Er wordt vuurwerk afgestoken aan het CIE.

31/08 Turijn – Kortstondige bezetting van het Ma- rokkaanse consulaat door een honderdtal mensen van Marokkaanse afkomst uit protest tegen de bu- reaucratie.

31/08 Turijn – De Duomo (kathedraal) wordt be- klad met slogans tegen de flikken, ook in de straten verschijnen vele slogans tegen de CIE.

6/09 Turijn – Een honderdtal mensen betogen tegen een conferentie van Bossi (Lega Nord). Het komt tot kleine opstootjes met de flikken. De con- ferentie wordt serieus gehinderd door het aanhou- dende lawaai en geschreeuw van de betogers.

9/09 Trento en Rovereto – In de omgeving van beide steden worden vier Agip-tankstations gesa- boteerd: zo'n veertig slangen worden doorgesneden en de betaalautomaten worden onklaar gemaakt. De volgende zin zou bij de kranten terechtgekomen zijn: "Agip-stations gesaboteerd. Italië doet zaken met Libië: beiden massacrerden immigranten. Er kleeft bloed aan jullie handen: nu is het genoeg." Volgens de kranten zouden ook in Genua andere sabotages hebben plaatsgevonden.

10/09 Abruzzo – De slangen van twee Agip-tank- stations worden doorgesneden.

13/09 Turijn – Vuurwerk aan het gesloten centrum.

17/09 Lodi – Een cultureel lokaal *Verde Bianco Ros- so* van extreem-rechts wordt in brand gestoken. Het hele lokaal wordt vernield door de vlammen.

Van de kant van Sisyphus

Over ontruimingen en protesten in Genua

dat het belangrijk is om de bases voor een reële verandering van de wereld te herscheppen, ook al kan die ver weg lijken. En zo hebben we ons geworpen op de ‘beklimming’.

Het is in naam van deze liefde voor de vrijheid en haat voor de ellendige – emotionele, economische en intellectuele – omstandigheden die ze opgelegd hebben dat we op straat gekomen zijn tijdens de vele protesten die de laatste maanden in Genua plaatsgevonden hebben. We hebben beslist, ook met weinig middelen en weinig ervaring, dat het het moment was om ‘ons gat op te heffen’. We moesten en moeten ons verdedigen tegen de aanvallen van het regime; we moesten en moeten geen ruimte en ‘wijken’ overlaten aan de fascistten (van alle kleuren, hoe ze ook uitgedost mogen zijn) en aan de militarisering van onze levens. We moesten en moeten nu handelen en ophouden onszelf te beklagen voor de televisie of krokodillentranen te laten voor de zovele mannen en vrouwen die als eersten de xenofobe furie van het regime beginnen ondergaan.

De geschiedenis heeft maar al te goed aangetoond dat achter de zogenaamde verantwoording dat “je er niets aan kan doen” of dat “we met te weinig zijn” de ergste tragedies schuilgaan, de ‘verzachtende omstandigheid’ is slechts de hypocrisie waar de schaamte van de lafaards achter schuilgaat.

SISYPHUS HAD HET GEWAAGD de Goden te tarten en daarom werd hij veroordeeld om een enorme rots aan de voet van een berg naar de top te duwen. Telkens wanneer de rots bijna aan de top was, rolde die onverbiddelijk terug naar beneden. Voor eeuwig.

Ook wij voelen ons een beetje in het vel van Sisyphus zitten, net zoals hem blijven we een ‘rots’ duwen over een rug duwen van een berg die elke dag meer onbegaanbaar wordt. Maar in tegenstelling tot de ‘mythe’, kunnen wij de bergtop nog maar amper beginnen ontwaren of we moeten al opnieuw beginnen. Alleszins, zo lijkt het toch.

Onze bergtop is de vrijheid, voor ons en voor allen. Onze weg bestaat uit de inspanning dag in dag uit te vechten tegen de Goden – die vast en zeker smeriger zijn dan die van de Held – die de samenleving naar de afgrond van de barbarij aan het duwen zijn. De helling die we trotseren en die we willen overwinnen is de wand beklimmen van een ‘afvalberg’ van racisme, van wetten tegen armen, militarisering, controle, oorlog en repressie. Tegenover deze berg, tegenover de radicalisering van de horror waartoe dit regime beslist heeft ons te veroordelen, hebben we beslist om te vechten, we hebben begrepen

Op onze weg zijn we er ons met een zekere verwondering en vreugde van bewust geworden dat, al is het maar op enkele momenten, Sisyphus niet meer alleen was. Zovele mensen die nog gewapend zijn met solidariteit en verantwoordiging zijn mee de ‘rots’ komen duwen. Zo, samen, hebben we de fascistten verjaagd, hebben we de leghisten [van de extreem-rechtse partij Lega Nord] verjaagd, hebben we onze stem laten horen tegen een Regering die ons het leger in de straten en concentratiekampen amper ‘buitenhuis’ oplegt.

En daar hebben we begrepen dat, misschien, niet alles verloren is. Dat het misschien mogelijk is om het regime aan te vallen, dat het nog mogelijk is om het ‘monster’ te stoppen.

Wanneer mensen de moed hebben om de politiek en de delegering te ontvluchten, wanneer ze de moed hebben om zichzelf te organiseren en van hun onderlinge verschillen een versterkt bruggehoofd maken om tot de aanval over te gaan, dan kan je beginnen om de bases te leggen voor de opbouw van een sociale kracht die werkelijk in staat is om het ‘onze’ bazen knap lastig te maken.

Omwille van deze redenen, ondanks de zomer, verkozen we niet met vakantie te gaan. Het was, en het is voor ons nog steeds belangrijk om onderweg die glimpen van solidariteit en zelfverdediging die we hebben zien opflakkeren in de straten van Genua niet kwijt te raken.

We wisten evenzo dat om de offensieve mogelijkheden tegen het regime te voeden – en de recuperatie van de spanningen door politiek links te verhinderen – het niet volstond om sporadisch op straat te komen. Het was nodig dat de heterogeniteit die zich uitgedrukt had ‘op straat’ momenten van discussie konden vinden. Dat is de voornaamste reden waarom we beslist hebben om een huis te bezetten in Castelletto op 29 juli.

Naast een oplossing voor onze woningnood, wilden we een open plek, een ruimte voor discussie, die kon beginnen met die sociale kracht waarvan we willen dat die kan groeien, op de kaart te zetten. Dus hebben we een plaats bezet, zijn we begonnen om momenten van ontmoeting op te bouwen, hebben we geleerd elkaar in de diversiteit te kennen, hebben we oude banden geconsolideerd en nieuwe medeplichtigheden gesmeed. Vervolgens, enkele dagen geleden, heeft de politiek beslist dat dit alles moest stoppen.

De beledigde Goden hebben hun geüniformeerde handlangers uitgenodigd en hebben een eind gemaakt aan de bezetting, met de medeplichtigheid van de brandweer die ter hulp geschoten is en de plaats van onze relaties leeggemaakt hebben; de basis die we hadden uitgekozen om tot de aanval over te gaan.

Het was uiteraard niet mogelijk om nog meer protesten te verdragen; het is duidelijk dat geen enkele vorm van dissidentie nog kan getolereerd worden door het regime. Daarom hebben ze de tactiek van de verschroeide aarde rondom ons proberen toepassen, met de gewoontelijke beledigingen en journalistieke verzinsels en met de gewoontelijke lijst van aanklachten en lopende procedures. Het ordewoord van de Regering is duidelijk : elk reëel verzet moet met alle middelen neergeslagen worden.

Ze kunnen ons de ruimte afnemen, maar ze kunnen de relaties en ervaringen die we hebben opgebouwd niet lossnijden. Vandaag is er één bezet huis minder, één assembleaire ruimte minder, maar er zijn meer medeplichtigheden. En dat is het belangrijke.

De ontruiming van het huis dat we hebben bezet, net zoals de zovele aanklachten in verband met de protesten, zijn geen private kwestie tussen een handvol subversievelingen en de Staat, het is een kwestie die iedereen toebehoort. Het is een kwestie van iedereen omdat in de veroordeling van enkelen van ons, het de vrijheid en de strijd van allen is

die geraakt wordt; omdat met de ontruiming van een plek van discussie en verzet de mogelijkheid om te discussiëren en te protesteren van allen wordt aangevallen en verhinderd.

Wij vragen geen solidariteit voor onszelf en al evenmin vragen we om onze ideeën a-kritisch over te nemen, maar het is een gegeven feit dat allen die tegen de verschillende aspecten van de politiek van het regime op straat zijn gekomen in deze maanden, nu, tegenover de eerste repressieve aanvallen, de capaciteit moeten vinden om te reageren. Terugdeinzen tegenover de repressie betekent wegslijten wat tot nu toe gebeurd is. En ook al mag dat weinig lijken, is het enigzins toch een belangrijk vertrekpunt. Voor de rest is het waar dat Genua op z'n minst een voorbeeld geweest is: de enige stad – zoals de verontwaardigde politiekers zeggen – waar de fascisten, de leghisten en de soldaten niet de verwachte begaanbaarheid in het historische centrum van de stad gevonden hebben.

Nu staan we ‘aan de voet van de berg’, en we moeten opnieuw beginnen de rots op de helling te duwen. Het zal moeilijk zijn, misschien zal de rots opnieuw weggrollen. Maar deze keer zijn we met meer om te duwen, en we zouden met nog meer kunnen zijn. Aanklachten zijn papieren van de rechtbank, kerkers kunnen de lichamen maar niet de harten opsluiten, huizen zijn slechts bakstenen: de relaties, de medeplichtigheden, de affiniteiten, de ideeën... die zijn de kracht, en die zijn aan het groeien. Ondanks alles hebben we paradoxaal genoeg een slag gewonnen... en Sisyphus maakt zich klaar voor een nieuwe helling.

Anarchisten en libertairen uit Genua

19/09 Turijn – Bezetting van het kantoor van het Rode Kruis. De CGIL, een linkse vakbond, stuurt de volgende dag een communiqué rond om haar solidariteit met het Rode Kruis te betuigen...

19/09 Rome – Anarchisten rollen een spandoek uit in een winkelcentrum en verdelen pamfletten tegen de gesloten centra.

22/09 Rome – Een tiental gemaskerden bekladden in de voormiddag de zetel van het Italiaanse Rode Kruis met rode verf. Ze laten pamfletten achter tegen de gesloten centra. In een lokale krant verschijnt dat ook de ruiten van het Rode Kruis in Trento werden kapotgeslagen.

22/09 Milaan – Zo'n 100 solidairen komen samen aan de rechtbank van Milaan, waar het proces begint over de revolte in het gesloten centrum in via Corelli van eind augustus 2009. De straat ervoor wordt een tijdlang geblokkeerd.

21/09 Trofarelo – Anarchisten verstoren de opening van het ‘Museum van het Rode Kruis’.

25/09 Turijn – In het centrum verschijnen tientallen tags van vreugde na het overlijden van de procureur Asti Maurizio Laudi.

26/09 Turijn – Het kantoor van Kairos dat collaboreert met het beheer van het gesloten centrum van Gradisca wordt beklad met een slogan.

Ondertussen blijven de protesten in de gesloten centra doorgaan: pogingen tot ontsnapping, kleine relletjes, hongerstakingen,... volgen elkaar op. Buiten vinden vele initiatieven plaats in verschillende steden die proberen de radertjes van de deportatiemachine te ontwaren (zoals Sodexo dat de catering in verschillende centra verzorgt; het Rode Kruis, Misericordia, Connecting People en Kairos die meerdere centra beheren) en te verbinden met de protesten tegen de militarisering van de steden. Er werden vele vijandige ‘bezoekjes’ gebracht aan deze instellingen waarbij ze openlijk op hun verantwoordelijkheden gewezen werden. Daarnaast vinden er ook nog steeds bijeenkomsten plaats aan de centra.

Ook in andere landen laat de strijd tegen de gesloten centra wat op. In die zin worden er in verschillende landen (Frankrijk, Zwitserland, Denemarken) acties plaats die ook expliciet solidariteit betuigden met de opstandelingen in de Italiaanse kampen.

Over ‘avvisi orali’ en bijzonder toezicht

Open brief aan rebels Genua

Genua, 2 oktober

Aan de mensen van Genua, aan de mensen die er geboren zijn of er gekomen zijn, aan de woedenden.

Tijdens de ochtend van de eerste oktober kreeg ik in het politiekantoor van Genua een geverbaliseerde “avviso orale”. Voor diegene die het niet zou weten, de avviso orale is een waarschuwing die gegeven wordt – op last van de questore (hoogste lokale politiechef, een prefect) – aan mensen die zich “gewoonlijk toeleggen op het begaan van delicten die de veiligheid en openbare rust verstoren of in gevaar brengen.” De persoon in kwestie wordt uitgenodigd zijn gedrag te veranderen en wordt onder toezicht geplaatst (voor een periode van maximaal drie jaar). Als de onderzoekers menen dat het “gevaarlijke subject” niet verandert en geen intentie heeft zijn houding te veranderen, wordt het bijzonder toezicht opgelegd.

Opnieuw, voor wie niet ingewijd is in de trieste taal van de rechtbank, het bijzonder toezicht is een preventieve maatregel – niet verbonden met veroordelingen of specifieke delicten – die discretionair opgelegd wordt voor een onbepaalde tijd en die bestaat uit een hele reeks persoonlijke beperkingen: je moet voor een bepaald uur terug thuis zijn, je mag je verblijfsgemeente niet verlaten, je rijbewijs en paspoort worden ingetrokken, het wordt onmogelijk deel te nemen aan vergaderingen en publieke initiatieven, het wordt onmogelijk om met meer dan een bepaald aantal mensen samen te zijn, je wordt voortdurend gecontroleerd door de ordetroepen, enzovoort enzovoort. Dit alles, en dat valt te onderlijnen, zonder dat er specifieke of definitieve veroordelingen van eender welke soort zijn en op een absoluut arbitraire basis.

Bij velen van jullie die deze regels lezen zal te binnen schieten dat zo’n praktijken van de jaren twintig zijn en niet erg grondwettelijk zijn. Deze maatregelen hebben inderdaad hun wortels in de fascistische jaren twintig en de speciale wetten, maar dat zou niemand mogen verbazen: zoals we reeds ondervonden hebben is er een aanzienlijke continuïteit in dergelijke praktijken tussen het Italië van Mussolini en het Republikeinse Italië, tussen fascisme en democratie.

Na deze korte premisse die misschien wat technisch was, komen we bij het waarom van mijn brief. Ik ben een tegenstander van dit regime juist omdat ik – als anarchist – een tegenstander ben van alle regimes. De voorbije maanden hebben we, samen met velen van jullie, verenigd in de veelvoudigheid van ideeën en praktijken, geprotesteerd tegen de racistische en fascistische politiciers (van Fiamma Tricolore over de Lega Nord tot Forza Nuova); hebben we betoogd tegen de rassenwetten die voorzien zijn in het nieuwe ‘veiligheids-pakket’; zijn we op straat gekomen om het leger dat deze Regering beslist heeft te gebruiken tegen haar eigen bevolking (een praktijk die tot dusver alleen bestond onder militaire regimes) op te jagen.

Van wat ik gehoord heb tijdens mijn weinig gelukkige ‘gesprek’ op het politiekantoor, blijkt dat velen onder ons aangeklaagd zijn voor een reeks delicten die gaan van “smaad aan de strijdkrachten” tot “grove belediging” over “verzet en geweld tegen een ambtenaar in dienst” en “niet-toegelaten betogingen”. Uiteraard niet tevreden met dit alles, heeft de questura beslist om een bijkomende straf toe te voegen en de weg uit te proberen van het ‘bijzonder toezicht’.

Kortom, lieve medeburgers, zoals de baas van de DIGOS (Italiaanse politieke politie die van de questor de opdracht kreeg om mij in te lichten) mij zei en aanraade: als je niet wil onderworpen worden aan bijzonder toezicht moet je “maar niet de eikel uithangen” (ik citeer tekstueel). In wezen betekent het dat wij allemaal moeten blijven leven in een land dat rassenwetten en wetten tegen de armen invoert, de steden militariseert, concentratiekampen bouwt voor mannen en vrouwen wiens enige schuld is niet over het ‘juiste’ papier te beschikken; waar we sterven op de werkvloer of aan ellende, waar we geregeerd worden door een bende maffieuzen, drugshandelaars, pooiers en wat je maar wil. Kortom, dat we het met gebogen hoofd ondergaan. Als iemand denkt zich tegen dit alles te verzetten, denkt zijn hoofd op te heffen en zijn stem te verheffen, denkt te handelen om de dingen te veranderen, dan worden uit de hoed van de democratie de oude beperkingen gehaald die de ‘zwarthemden’ met zoveel toewijding uitgevonden en toegepast hebben. En da’s niet alles. Uit ‘plicht tot informatieverstrekking’ kan ik jullie zeggen dat naast het ‘pakket’ dat voor mij bestemd is, de baas van de DIGOS daar nog verschillende geruuststellende annexen aan wilde toevoegen die gaan van de garantie van zijn toewijding opdat het bijzonder toezicht zo snel mogelijk op mij toegepast wordt, over het mij verzekeren dat ik niet de enige zal zijn en dat vele van mijn andere kameraden hetzelfde lot zullen ondergaan tot een reeks van min of meer ernstige bedreigingen (aardig wat ernstige bedreigingen in feite waar ik hier niet op in ga vooraleer ik de mogelijkheid heb gehad om met mijn advocaat te overleggen) en de garantie op een “moeilijk leven”. Dit alles, naar eigen zeggen van de baas, is hem bij wet toegestaan (hoewel ik geen liefhebber van de wet ben, moet ik toch blasfemisch zeggen dat het mij niet lijkt dat de wet toestaat wat deze heer aan mij heeft beloofd, of alleszins toch niet alles...).

Nu, zoals ik reeds kon verklaren in de questura, ik denk niet dat de dienaars en beschermers van deze Staat en van ‘onze’ regeerders beschikken over ‘morele titel’ om mij met wat dan ook te intimideren en dus was het voorspelbaar dat ik helemaal geen intentie heb om mijn kritiek op deze maatschappij in de kast op te bergen.

Zeker, het zal velen van jullie koud laten, net zoals er weinig belangstelling – in een wereld bevolkt door tragedies die heel wat erger zijn – zou kunnen zijn voor mijn lot en dat van mijn kameraden.

Ik ben dan ook niet van zin om solidariteit te vragen. Eerder wil ik doen begrijpen dat wat mij en vele anderen raakt (de voorbije jaren zijn er vele, dikwijls succesvolle, pogingen geweest om ‘de dissidenten’ onder bijzonder toezicht te plaatsen), in repressieve termen morgen iedereen zou kunnen raken.

Zoals ik al zei, zijn we de voorbije maanden op straat gekomen om te strijden, misschien – quasi zeker – hebben we te weinig gedaan. Nochtans volstond dit weinige, volstond het op straat te spreken doorheen een microfoon, deel te nemen aan protesten, een krantje uit te brengen en wat pamfletten te schrijven om begraven te worden onder papieren van de rechtbank. Het moet voor eens en voor altijd duidelijk zijn dat elke vorm van dissensus aangepakt zal worden. En die zal zowel in de legaliteit als in de illegaliteit aangepakt worden, die zal aangepakt worden met leugens en smaad, er zullen delicten die begaan zijn en ‘uitgevonden’ delicten aangesmeerd worden aan mensen die zelfs niet de goesting hebben gehad om ze te begaan. En als je blijft volharden in de kritiek op de Staat, dan krijg je het ‘bijzonder toezicht’ en de gevangenis op je dak.

Deze Staat is verantwoordelijk voor de dood van duizenden mensen; deze Staat sluit honderden mannen en vrouwen op in kampen en wijst hen toe aan de folter; deze Staat hongert een groot deel van bevolking uit en doet hen in de goot belanden. Deze Staat heeft de oorlog verklaard aan de armen.

Ondanks de ernst van de repressieve aanvallen moeten we reageren, moeten we ons verdedigen, moeten we de kracht vinden om te groeien, om een *sociale kracht* te zijn. Ik kan jullie niet zeggen: laat de anarchisten niet alleen in de strijd, ik kan jullie wel zeggen vecht samen met ons, vecht voor jullie zelf, laten we niet toegeven aan de chantage en de angst.

Uitgebuiten, uitgesloten, proletariërs of hoe je ze verdomme ook wil noemen, laat jullie niets wijsmaken door de mediatieke zwanezang die jullie bombardeert met ‘veiligheidsalarmen’ en schokkende details over de laatste ‘feiten’. Zeker, de armoede en de wanhoop maken de mens niet a priori deugdzaam, het is zeker evident dat de verheving van het geweld en van de smerigste trafiek jullie van de wijs brengt en bang maakt. Maar op dit geweld kunnen we niet antwoorden door het laatste overblijfsel van onze vrijheid op te offeren en onze levens over te leveren aan diegenen – de politiekers – die deze omstandigheden gecreëerd hebben. Op de onveiligheid moeten we antwoorden met zelforganisatie, met wederzijdse kennis, met solidariteit, met de opbouw van wederzijdse steun en wederzijdse hulp.

Terwijl ze zich overtuigen over de onvermijdelijkheid van kampen en van de hulp die de moedige militairen bieden aan de ‘eerlijke mensen’, worden wij in de ellende geduwd. En wanneer we willen protesteren tegen deze ellende, dan zijn de militairen daar om de belangen van de bazen, de politiekers, de mensenhandelaars en van de commercianten van de dood te verdedigen. Dan sluiten de poorten van de ‘kampen’ zich voor *allen*.

Ze willen de ene tegen de andere opzetten, de arme tegen de arme, de Italiaan tegen de vreemdeling, de blanke tegen de zwarte. Ze willen de *burgeroorlog*, omdat *zij* het weten: men geraakt alleen maar uit de ‘crises’, men is alleen uit de ‘crises’ geraakt door oorlog,

de bazen en regeerders die zich verrijken en de armen die elkaar onderling afmaken.

Het is nu wel duidelijk dat we in Italië tegenover een totalitair regime staan, een bepaalde vorm van beheer van de Staat ergens tussen de politiestaat en de mafieuze organisatie. Dag na dag komen de trafieken en schanddaden van de machtigen, de politiekers, de grootindustriëlen, de rangen van de ordetroepen naar boven; dag na dag tellen we het alsmear groeiende aantal racistische en xenofobe agressies, tellen we het alsmear hogere aantal van vermoorde, gefolterde en gewonde armen – in de zee terwijl ze onaanvaardbare omstandigheden proberen ontvluchten, in de gevangenissen omdat ze gestolen hebben om te kunnen eten, in de CIE (gesloten centra) gewoonweg omdat ze *bestaan*.

Met als risico in de retoriek te belanden, wil ik jullie herinneren aan een oud devies: de proletariërs hebben noch grenzen noch naties. Laten we proberen dat in herinnering te brengen, laten we proberen deze zegswijze toe te passen in ons dagelijkse handelen – in onze kleine bezigheden zoals in onze grote gevechten.

Met velen van jullie, tezamen, hebben we een strijd begonnen die *tegen* is: tegen het racisme, tegen de regering en haar wetten, tegen het fascisme, tegen de ellende. Maar we moeten in het achterhoofd houden dat onze strijd ook een strijd *voor* is: voor menselijke waardigheid, voor solidariteit, voor begrip en bevestiging van de diversiteit als kracht en mogelijkheid, voor de vrijheid.

Dit is, met de zekerheid aan de juiste kant van de barricade te vechten, *mijn manier* om anarchist te zijn en dat kunnen ze me niet afnemen: ‘gewaarschuwd’ of niet, ‘onder toezicht geplaatst’ of niet, ‘bedreigd’ of niet, ‘gearresteerd’ of niet. Dit kunnen *wij allen* zijn. Dat wat we kunnen doen en wat we kunnen veranderen, ons vermogen tot verzet en aanval, kortom, *onze sociale kracht*, dat hangt af van ons allen, van onze vastberadenheid en onze moed, van onze woede en onze liefde. De politie mag oprotten, wij gaan vooruit!

“*Insuscetibile di ravvedimento*” *

Luca

* ‘*Niet bereid tot berouw*’ was de formule die de politie van Mussolini hanteerde tegen de vastberaden weerspanningen tegen het regime.

Ondertussen werden reeds meerdere kameraden uit Genua ‘uitgenodigd’ bij de questura en op de hoogte gesteld van de lopende procedure voor een ‘avviso’. Een andere kameradin kreeg begin oktober een ‘foglio di via’ voor Genua (verbod om in de stad te komen) voor drie jaar omdat ze op straat een minister had beledigd.

Op 27 maart 2006 brak er in de gevangenis van Trikala een opstand uit. Tijdens die opstand gingen enkele gebouwen van de gevangenis in vlammen op. Nu, drie jaar later, krijgen een aantal gevangenen daarvoor de rekening gepresenteerd. Eén van de aangeklaagden is Vagelis Pallis, een gevangene die al jarenlang vecht binnen de muren van de gevangenis.

De laatste jaren is de spanning in de Griekse gevangenissen hoog opgelopen. In april 2007 vonden er gelijktijdig zware mouterijen plaats in tien gevangenissen. De aanleiding voor de eerste opstand was toen een solidariteitsbetuiging van gevangenen tegen de afzanseling van Giannis Dimitrakis, een anarchistische kameraad die veroordeeld werd tot 35 jaar voor een bankoverval in Athene.

In november 2008 gingen duizenden gevangenen over heel Griekenland in hongerstaking. Ook andere strijdmethodes werden aangewend, aangezien heel wat gevangenen zich niet achter de methode 'hongerstaking' wilden scharen. De mobilisatie kwam op een einde toen de Griekse Staat beloofde duizenden gevangenen (terminaal zieken, voorhechtenis, langgestraften,...) vrij te laten.

Tijdens het proces over de opstand in Trikala betoogden buiten aan de rechtbank honderden anarchist en anti-autoritair. In de schermutselingen die daarop volgden met de oproerpolitie, werden vele camera's en twee banken in brand gestoken.

Brief van Giannis Dimitrakis over het proces tegen de mouters van Trikala

*Geen zachtmoedigheid voor de vilders van onze dromen
Geen verpozing in de oorlog die zich ontketent
omwille van de passie voor waardigheid en vrijheid.
Niets is voorbij, alles gaat door...*

OP ELKE ACTIE volgt een reactie. Elke daad heeft haar eigen gevolgen. Hoe groter de draagwijdte van een actie wordt, hoe sterker de reactie zal zijn. Deze fysische wet beheerst het leven van het individu maar ook van hele socio-politieke systemen.

Het autoritaire net dat onze levens omspant en gevangenzet doorheen opgelegde gedragingen, dogma's van discipline, bewaking, repressie en inperking van het vrije denken en vrije handelen en altijd via verdraaiingen en misvormingen, brengt de ideologische steunberen van haar bestaan en haar houding aan het licht en maakt gebruik van de fysieke axioma's en theorema's die de regulerende regels van het functioneren van het karakter van deze wereld beschrijven.

De mechanismes die gehoorzamen aan de bevelen van eender welk gevestigd systeem vallen binnen hetzelfde kader. Deze mechanismes tonen altijd een bijzondere voorkeur om al hun kracht en snelle reflexieve reactie uit te putten tegenover alles wat ze beschouwen als subversief, tegenover alles wat een mogelijke bedreiging vormt voor de fundamenteën van hun overheersing. Ze proberen op elke actie van individuen, groepen of bredere sociopolitieke bewegingen die zich tegen hen keren te antwoorden met buitensporige vlijt en op een onevenredig provocatorische manier. Zo bevestigen ze de wet van de actie-reactie, maar in haar meest gedegenereerde en misvormde versie.

Het is hier uiteraard niet de bedoeling om in te gaan op de vraag in welke mate de overheersers het principe van de evenredigheid toepassen wanneer ze handelen of reageren tegen diegenen die tegen hen strijden of tegen hen die op hun definitieve verdwijning belust zijn. Het spreekt voor zich dat diegenen die hen in het gezicht spuwen, die zich verzetten en zich op voet van oorlog zonder verpozing of compromis plaatsen, een voorbeeldstraf krijgen voor redenen die inherent zijn aan hun onophoudelijk gevecht om hun macht en hun kracht te laten voortbestaan, tegen en op de rug van alle anderen. Ze willen dat de gevolgen van deze straf voor hun vijanden zo zichtbaar mogelijk zijn om de minste mogelijkheid tot herhaling van dit soort van houding en praktijken door het geheel van overheersten uit te schakelen.

De vaststellingen die hier aangehaald worden hebben dus als enig doel om, nogmaals, de kwestie van de solidariteit aan te halen; de solidariteit als obstakel, als beschermend schild voor elkeen die direct aangevallen wordt door de moordende en wraakzuchtige tornado van de macht; de solidariteit als middel om tot nieuwe breuken met het bestaande systeem te komen door een

*Opstand in de Griekse
gevangenissen, april
2007*

discours, een uitdrukking en praktijken leven in te blazen die voorbijgaan aan hetgeen gevestigd is; de solidariteit als middel om nieuwe sterke banden te smeden met de delen van de samenleving die in strijd zijn door de krachten die hier en in de toekomst alsmear veelzijdigere aanvallen zullen uitvoeren tegen de linies van de vijand, te laten convergeren en te verhogen. Deze tekst heeft als doel om een keer te meer te onderlijnen hoe noodzakelijk solidariteit tegenover de meest kwetsbare delen van de maatschappij is: de gerevolteerde gevangenen die in de kerkers van het penitentiare systeem opgesloten zitten.

Het is waar dat de laatste jaren de verhouding van anarchisten-antiautoritair tot de kwestie van gevangenen heropleeft en dat is positief. Noties als insurrectie, revolutie, strijders, gevangenen etc. zijn in vele teksten, pamfletten, affiches en opeisingen van aanvallen tegen verschillende doelwitten als teken van solidariteit met de strijd van gevangenen verschenen.

Maar achter de meelevende woorden en uitdrukkingen die gebruikt worden om de gebeurtenissen te beschrijven die we hebben omhelst, bevordert en op verschillende manieren gesteund, gaan enkele individuen schuil die er betekenis aan geven. Individen die een voorname rol op zich nemen en spelen, die direct onderworpen worden aan de repressieve mechanismes, die de voortdurende ontploffingen ontkenen zonder bekommernis over de persoonlijke prijs voor hun keuzes.

Het gaat over de bekende en onbekende brandstichters van de harde werkelijkheid van de gevangenis, over diegenen die met coherentie en waardigheid de lange en zware geschiedenis van opstanden in de Griekse gevangenissen gepassioneerd verderzetten en voeden. En het is de prijs die ze betaald hebben, diegenen die – ondanks de folter, de ontbering, de afranselingen, de uitputting en de aftakeling omwille van hun insurrectionele actie – het hoofd niet gebuigd hebben, die in ons diepgaande gevoelens van respect en achting tegenover hen veroorzaken.

Het is hun waardevol, onafhankelijk en compromisloos parcours langs de wegen van vuur dat ons aantrekt en verleidt. Het is hun verwonde en gefolterde lichaam maar ook hun ongedeerde en onuitputtelijke geesteskracht dat hen onderscheidt van het geheel. Het zijn de eenzame paden die elk van ons gekozen heeft toen hij het paradijs van de illusies achter zich liet; deze paden gelijken op die van hun. En het is dezelfde golf van sensaties en emoties die ons meetrekt, verheft en neersmijt op onbekende plekken waar de ene de andere herkent en wanhopig zoekt naar plekken van ontmoeting, van gemeenschappelijke ervaringen waaruit onontbindbare banden van vriendschap en kameraadschap groeien. Kortom, het zijn deze solide en diepgaande relaties tussen strijders die samen de monsters en obstakels getrotseerd hebben, tijdens hun gemeenschappelijk parcours op toevallige of vooraf beraamde strijdvelden.

De kameraad en strijder Vagelis Pallis – die op 23 maart 2009 voor de rechtbank van Larissa komt op beschuldiging van de assen die hij en zijn medegevangenen achter zich hebben gelaten in de oude gevangenis van Trikala op 27 april 2006 – verdient niets minder dan onze genereuse en veelzijdige solidariteit. Onze fysieke aanwezigheid aan zijn zijde moet zo sterk en zichtbaar mogelijk zijn om de strijd die hij gevoerd heeft en blijft voeren tegen één van de meest repressieve mechanismes van de Staat, de gevangenis, te eren.

Giannis Dimitrakis

Giorgos Voutsis-Vogiatzis veroordeeld tot acht jaar gevangenis

Op 1 en 2 april 2009 vond het proces tegen de kameraad Giorgos Voutsis-Vogiatzis plaats in verband met een bankoverval in 2007. Hij werd toen, kort na de overval, neergeslagen door een camionchauffeur die de politie hielp om hem in te rekenen. De beschuldigingen waren 'gewapende overval' en 'bezit van explosieven' (tijdens zijn arrestatie werd een handgranaat gevonden).

Giorgos werd in het totaal veroordeeld tot 8 jaar gevangenis, waarvan 7 voor de overval en 1 voor de handgranaat. Giorgos zat al 18 maanden in voorarrest en heeft gewerkt in de gevangenis (elke werkdag telt voor 2 in je straftijd). Alle berekeningen gemaakt kan hij vanaf september 2009 voorwaardelijk vrijkomen (3/5 van de straf).

Tijdens de eerste dag van het proces slaagden twee gevangenen erin te ontsnappen uit de rechtbank. De politie was zo gespannen door de aanwezigheid van meer dan 100 anarchisten dat ze blijkbaar minder aandacht hadden voor de rest...

Hieronder vind je de vertaling van een affiche in solidariteit met Giorgos.

"Met geweld als structureel deel, organiseert het systeem de onwetendheid en versterkt het zichzelf vanuit haar verloochenaars. Geweld is overal. Het zit in de petharxika (1), in de straffen en in de isolatiecellen. Op de stadsplattegrond en in de oorlog. In het nieuws en in de reclameboodschappen. In de moordende politie en in de plundering van het milieu. In de videospelletjes en in de instellingen voor minderjarigen.

Hoeveel, mijnheer de voorzitter, zegt jouw democratie dat het leven van een overvaller waard is, en hoeveel het leven van een politieagent? Hoeveel is het leven van een gevangene in jouw moderne Griekse democratie waard, en hoeveel het leven van een gevangenisdirecteur? Hoeveel is het leven van een befaamde rechter waard en hoeveel het leven van die verdomde arme immigrant? Uiteraard krijgt de waarde van een menselijk leven een andere invulling wanneer de dode een verdedigers is van de heersende klasse. Maar de kogels kosten hetzelfde."

Giorgos Voutsis-Vogiatzis

WE MOETEN ONS BEWAPENEN MET ALLE STERKTE VAN ONS BESTAAN

De dagen van instemming, van beloftes, van begrip en van inschikkelijkheid lijken al maar meer geteld te zijn. De dictatuur van de economie vrijwaart de stilte door wapens te gebruiken. De moordenaars met machinegeweren staan op elke hoek van de straat, de rijkdom van de bazen zit achter veiligheidsdeuren en bewakers, de anti-depressiva beloven geluk, de nieuwsverspreiders roepen op tot angst...

NIETS DOODT MEER DEFINITIEF DAN GEWOON TEVREDEN ZIJN MET TE OVERLEVEN

We voelen het al lang. We kenden het goed. December heeft het ons bevestigd. Op het scherp van de snee. Er is geen leven zonder de sereniteit achter de barricades, zonder de opgebroken voetpaden, zonder het vuur in de shoppingcentra, zonder de plundering van een supermarkt, zonder de sprong achter de toonbank van een bank...

VRIJHEID VOOR DE ANARCHIST GIORGOS VOUTSIS-VOGIATZIS DIE VOOR DE RECHTBANK KOMT OP 1 EN 2 APRIL 2009

(1) De juridische bestraffingen die gevangenen krijgen omwille van ongehoorzaamheid of slecht gedrag in de gevangenissen. (nvdv.)

Enkele aanvallen in solidariteit met Giorgos

13/4 Zürich, Zwitserland – Het hoofdkantoor van Randstad interim wordt ontglast in solidariteit met de Griekse anarchist G. Vogiatzis die voor een bankoverval veroordeeld werd, en met diegenen die revolteren tegen deze orde. "[...] *Arbeid is geen bezigheid! Laten we ons bezighouden met haar vernietiging!*"

30/3 Byron – Iets na middernacht worden drie banken aangevallen door een groep van zo'n 25-tal mensen die de ramen breken en molotovs naar binnen smijten. In een telefonisch bericht worden de aanvallen opgeëist in solidariteit met Giorgos Voutsis-Vogiatzis.

28/03 Halandri – Een tiental mensen vallen 's nachts de autodealer Jaguar aan. Ze breken de ruiten met koevoeten, smijten molotov's en campinggasflessen naar binnen. Twee wagens branden volledig uit, het gebouw wordt serieus beschadigd. De aanval wordt opgeëist door 'Donkere Schaduwen' in solidariteit met Giorgos.

28/03 Athene – Tientallen mensen vallen het hoofdkantoor van de Nationale Bank aan met hamers en verf. Een politieagent raakt gewond aan het hoofd toen hij tussenbeide probeerde te komen. De aanval wordt opgeëist in solidariteit met Giorgos.

27/03 Thessaloniki – Een bankfiliaal van Millennium wordt in brand gestoken door de 'Samenwerking van Brandstichters' ondermeer in solidariteit met Giorgos.

27/03 Serres – De bankautomatenhal van een filiaal van de Nationale Bank wordt 's nachts in brand gestoken in solidariteit met Giorgos door 'Het Donkere Pad'.

26/03 Thessaloniki – 's Morgens worden verschillende warenhuizen aangevallen met stenen in solidariteit met Giorgos: *"Er is niets erger dan een slaaf die houdt van zijn ketens. In de koopwarentempels, de grote en kleine winkels, stromen de massa's consumenten dagelijks samen om zo veel mogelijk de ellende en het geweld aan de andere zijde van het kapitalistische paradijs, het werk, weg te spoelen. [...]"*

24/03 Nea Ionia & Heliopolis – Een kantoor van een verzekeringsmaatschappij en een filiaal van de Protonbank worden in brand gestoken in solidariteit met Giorgos.

23/03 Kalamaki – *"Maandagnacht daagden we nogmaals op met het offensieve wapen van vuur. We tartten de wet en droegen geen maskers*

toen we een filiaal van de Apsisbank op de hoek van de Poseidonlaan in Kalamaki in brand staken. Sommigen denken dat de aanval tot niets leidt. Voor ons is de aanval tegen wat ons onderdrukt wel het minste wat we kunnen doen. Naar de televisie staren, trots zijn op de slaafse buiging voor de meester: als je de onderwerping en omstandigheden die deze wereld ons oplegt niet aanvaardt, opent zich het pad van de aanval. De valse glimlach, de valse beloftes, de hypocriete en walgelijke gevoelens van romantische woorden zijn de illusie die deze maatschappij aanbiedt. De wereld wordt niet gewonnen en zal niet gewonnen worden met gebeden. De uitoefening van agressie, het insurrectionele engagement, is de hoogste waarde voor diegenen die op zoek zijn naar het utopia van de onbemiddelde vrijheid. [...] Vrijheid voor de kameraad Giorgos Voutsis-Vogiatzis.” (Anarchistische Impact – Commando Jules Bonnot)

14/03 Athene – De ramen en bankautomaten van twee filialen van de Nationale Bank en de Bank van Piraeus worden kapotgeslagen in solidariteit met Giorgos.

13/3 Athene – Een tachtigtal kameraden vallen in Kolonaki 6 banken, een kantoor van het Ministerie van Nationale Defensie, winkels, luxewagens en diplomatenwagens aan. Er worden slogans achtergelaten als: “De vijandelijkheden gaan door”, “Vrijheid voor Giorgos Voutsis-Vogiatzis”,...

[Voor deze datum vonden nog andere aanvallen plaats in solidariteit met Giorgos. Zie Uitbraak nummer 15]

WERK BELOOFT GELD...

Het werk vandaag is niet slechts de productie van materiële goederen: het is een systeem van slavernij, een productieproces van vervreemd, gedomesticeerd bewustzijn. In onze dagelijkse leven draait ons bestaan enkel om werk: in het klaslokaal als voorbereiding erop of vechtend om een job te vinden uit angst voor werkloosheid en armoede of tenslotte werkend voor een baas tussen de 8 en 12 uur per dag. Uiteraard krijg je de volgende paradox voorgeschoteld: hoe meer je werkt, hoe meer je moet missen. In deze hiërarchisch gestructureerde maatschappij geniet slechts een kleine minderheid van het harde labuur van de grote meerderheid. Ze worden alsmaar rijker, zwemmen in het geld terwijl de samenleving naar de bodem zinkt. Tenslotte: met de niet-nagekomen beloftes van kansen, carrière, welzijn verliezen we onze eigen levens en vergeten we dat het uit onze handen glipt.

PAK HET DOOR TE PLUNDEREN

Tegenover deze voortdurend opgelegde dwang blijven sommigen onbewust en gelukkig tam, anderen klagen maar blijven elke vorm van antwoord eindeloos uitstellen, nog anderen grijpen naar de wapens en beslissen om er ten allen prijze aan te ontkomen. Tot deze laatste groep behoort Giorgos Voutsis-Vogiatzis die in een poging om waardige levensomstandigheden te bekomen, met de wapens in de hand de Nationale Bank in Gizi (Athene) onteigend heeft op 3 oktober 2007. Jammer genoeg werd hij kort daarna gearresteerd met de beslissende hulp van een ‘eerlijke’ voorbijganger. De keuze en het pad van deze anti-autoritair gaven aanleiding tot beschimping door de media terwijl de Staat hem opsloot met zware beschuldigingen. Een bankoverval is een waardige keuze van verzet tegen de gevestigde orde en een negatie van de chantage van het werk waarin we vastzitten. [...]

BRANDENDE BANKEN... OPNIEUW EN OPNIEUW

Op 17 maart 2009 maskeerden we ons en stapten overdag binnen in de Nationale Bank van Kounoupidiana Punjab en brandden de bank plat. Hiermee zenden we een groet naar de gevangen kameraad Giorgios Voutsis-Vogiatzis, wiens keuze en perspectief we delen: aanvallen op banken, op de tempels van het geld, om de wereld van werk, uitbuiting en onderwerping te vernietigen. We laten slechts as en puin achter ons. We zenden ook een groet naar diegenen die met vuur en woede de vlam van de rebellie doen branden. Een bericht ook aan allen die dit lezen, in Chania en elders, dat het niet volstaat om te spreken tegen de banken, het werk, de economie, maar dat het nodig is om er iets tegen te doen. [...]

Brandende solidariteit – Brandstichters tegen de vergetelheid

[Gepubliceerd op bellumperpetuum.blogspot.com op 19.03.2009]

Twee anarchistische kameraden opgepakt op beschuldiging van een bankoverval in Griekenland

Op 2 oktober 2009 werden de anarchistische kameraden Alfredo M. Bonanno en Christos Stratigopoulos opgepakt, 20 minuten na een bankoverval in Trikala. De kameraden werden gearresteerd met de 46 900 euro die uit de bank geroofd waren bij zich. Beide kameraden werden afzonderlijk opgepakt aan barrages die de politie had opgezet in de omgeving van Trikala.

De twee verschenen voor een Griekse onderzoeksrechter die hun preventieve hechtenis bevoel. Beiden zitten momenteel opgesloten in de gevangenis van Amfissa.

Christos wordt beschuldigd van de bankoverval, Alfredo van medeplichtigheid aan de bankoverval.

Tijdens en in de nasleep van de opstand in december 2008 werden honderden mensen gearresteerd. Enkele tientallen werden maandenlang in de gevangenis gestoken, voor anderen (die niet over geldige verblijfvergunning beschikten) volgde na de opsluiting de deportatie.

Begin juni 2009 zaten er nog 5 kameraden vast. Er werd een oproep tot vier

dagen van internationale solidariteit op 12, 13, 14 en 15 juni verspreid waarvan je de tekst hieronder vindt.

Op 20 juni 2009 werden drie kameraden vrijgelaten. Voor de twee anderen waren de papieren op die dag nog niet in orde, maar ook zij werden onlangs (na een hongerstaking) losgelaten uit de gevangenis.

Sinds december vinden in Griekenland vele aanvallen plaats die opgedragen worden aan deze gevangenen. Langs de andere kant is het duidelijk dat de voortzetting van de strijd in al haar facetten, zoals de Griekse kameraden proberen doen, de meest passende vorm van solidariteit is met diegenen die op het pad van de opstand gepakt worden.

Vuur om de aarde schoon te vegen

“Een beweging die niet in staat is haar gevangen kameraden te ondersteunen, is gedoemd ten onder te gaan in weerzinwekkende folter.”

Daniela Carmignani, Revolutionaire Solidariteit

DE OPSTAND IN DECEMBER was een zichtbare en massale uitdrukking van de sociale oorlog die op elk moment woedt en die zal blijven doorgaan tot de uiteindelijke vernietiging van alle overheersing.

Duizenden mensen hebben gevochten in de ingenomen straten van de dodenstad. Honderden mensen werden gearresteerd en verschillende mensen werden na uitzonderlijk snelle procedures in de bak gesmeten. Vandaag zitten er daarvan nog steeds zes mensen vast. Want voor de machthebbers moet er iemand de prijs betalen voor de negatie in de praktijk die wij allen uitgedrukt hebben tegen deze stervende wereld.

In de eerste twee weken van juni zullen de overblijvende gevangenen van december, waaronder de anarchist A. Kiriakopoulos, voor een rechtbank gebracht worden die zal beslissen of hun aanhouding verlengd wordt. Van 12 tot 15 juni zullen actiedagen in solidariteit plaatsvinden over heel Griekenland.

De gevangenis is een direct en gewelddadig instrument dat de macht tot haar beschikking heeft om te gebruiken tegen diegenen die niet in staat zijn om of weigeren haar regels te volgen. De gevangenis heeft de rol, in het bijzonder tijdens periodes van intense strijd of revolutie, om de ‘relschoppers’ te isoleren, de collectieve aanval te verzwakken en diegenen die de strijd zouden willen verwoegen angst aan te jagen. In die zin zijn de gevangenis en het rechtssysteem structuren die de veralgemening van het sociale conflict proberen voorkomen. Daarom is solidariteit met allen die opgesloten werden in verband met de opstand van december een noodzaak voor de verderzetting van het revolutionaire project.

Solidariteit zou niet gezien mogen worden doorheen de lens van plicht, verplichting of liefdadigheid en al evenmin vereist solidariteit een persoonlijke relatie met of een absolute herkenning in diegenen die gevangen zitten. Solidariteit is daarentegen een middel om onze banden als medeplichtigen in de samenzwering tegen het bestaande te versterken. Solidariteit is een wapen waarmee we niet alleen de gevangenis maar alle structuren van de macht aanvallen in een verderzetting van de sociale strijd als een geheel. Tegelijkertijd is solidariteit een middel om het onmiddellijke praktische resultaat van de vrijlating van kameraden uit de gevangenis te bekomen.

Dit is een oproep tot kameraden, waar ze zich ook bevinden, om een golf van solidariteit te beginnen die de smeerlappen van de macht doet rillen. Laten we hen tonen dat het syndroom van Athene inderdaad een besmettelijke ziekte is.

Binnen en buiten de muren van de gevangenis is het insurrectionele perspectief een permanente conditie die geen specifiek moment afwacht, geen liefdadigheid aanvaardt maar direct, overal en altijd aanvalt.

Tot aan de vernietiging van alle gevangenissen.

Vrijheid voor de kameraad A. Kiriakopoulos en

alle gevangenen van december

Solidariteit met diegenen die vervolgd worden

Voor de veralgemening van de insurrectionele botsing

ARRESTATIES IN GRIEKENLAND

Over de aanvallen tegen Staat en Kapitaal en de Samenzwering van Cellen van Vuur

In december 2008 raasde een zware storm van revolte door de Griekse straten. Na de moord op de jonge Andreas Grigoropoulos door een politie-agent, vonden wekenlang rellen plaats die zich uitstrekten over het hele territorium. Honderden banken, winkels, autodealers, kantoren,... werden aangevallen, geplunderd en in brand gestoken. Hoewel in de eerste week na de moord anarchisten en anti-autoritaireren zonder twijfel het voortouw namen in deze storm, breidde die zich al snel uit en raakten vele mensen betrokken in deze revolte tegen de miserele levensomstandigheden, tegen de autoriteiten en tegen de uitzichtloosheid die deze wereld de uitgebuiten en onderdrukten aanbiedt.

Nochtans stopte de revolte niet eind december 2008, net zoals ze niet begonnen is op de dag na de moord. De aanvallen tegen de structuren van Staat en Kapitaal bleven doorgaan en namen uitbreiding naar verschillende kleinere steden in Griekenland. Vele van deze aanvallen werden opgeëist door anarchisten en anti-autoritaireren, met allen hun onderlinge verschillen en klemtonen. Doorheen communiqués en opeisingen worden vele discussies gevoerd over de perspectieven van insurrectie, stadsguerilla, doelwitten en invalshoeken,...

Op 24 september 2009 werden vier mensen gearresteerd door de anti-terroristische eenheid. Ze worden beschuldigd van "lidmaatschap van de Samenzwering van Cellen van Vuur", "bezit van explosieven", "terrorisme",... De arrestaties vonden een dag na een aanslag tegen het huis van een socialistisch politicus plaats. De politie beweert te beschikken over vingerafdrukken die achtergelaten werden op onontpofte brandbommen van de verdachten; tijdens de twee huiszoekingen (de kameraden werden gear-

resteerd in twee verschillende huizen) beweert de politie hogedrukpannen, materiaal om elektrische vertragingsmechanismes te maken, resten van explosief materiaal,... gevonden te hebben. De vier gearresteerden werden voor de onderzoeksrechter gebracht. Eén persoon werd vrijgelaten met verplichting zich ter beschikking te houden voor het onderzoek, de drie anderen werden overgebracht naar de gevangenis in afwachting van het proces. De onderzoeksrechter vaardigde eveneens aanhoudingsbevelen uit tegen zes andere kameraden. Alle zes zijn nu voortvluchtig, ondanks de uitgebreide zoekacties van de politie en de wegbarrages die dagenlang opgericht werden in en rondom Athene.

Onder de naam 'Samenzwering van Cellen van Vuur' werden de voorbije twee jaren zowat 180 aanvallen met vuur en, sinds enkele maanden, zelfgemaakte explosieven uitgevoerd. De aanvallen viseerden banken, auto-handelaars, winkelcentra, overheidsinstellingen, politiekantoren, kantoren van politieke partijen, huizen van politici, rechters, criminologen en journalisten, privé-beveiligingsfirma's, bedrijven die gevangenis bouwen,... Vele malen vonden gecoördineerde brandaanvallen plaats: op enkele dagen tijd werden dan een tiental doelwitten aangevallen. In de opeisingen werden niet alleen het Kapitaal, de Staat en de Autoriteit (in al hun facetten) bekritiseerd, maar ook de berusting van de uitgebuiten, hun kuddementaliteit, hun collaboratie met het systeem.

Het communiqué dat we hiernaast publiceren, eist de aanval tegen een verkiezingsbijeenkomst van de voorafmalige eerste minister Karamanlis op, aan de vooravond van de verkiezingen. Er werd een artisanale bom geplaatst in een vuilniscontainer

naast het gebouw waar de meeting plaatsvond. De meeting werd onttruimd. De 'Samenzwering' spreekt ook over de recente arrestaties. Op 4 oktober wonnen de socialisten van de PASOK de verkiezingen. Samen met de groene partij vormen ze nu de regering. Eén van de eerste maatregelen was om een overweldigende politiemacht te sturen naar Exarchia, een Atheense wijk waar de anarchisten en anti-autoritaireren erg sterk staan. Die politiemacht bleef daar vele dagen op rij om de boel te 'pacificeren'. De socialisten, in de beste van hun tradities, hebben in hun regeeragenda een belangrijk punt gemaakt van de strijd tegen anarchisten en de verspreiding van de aanvallen...

Met de publicatie van dit communiqué, dat uiteraard slechts een beperkt zicht biedt op de activiteiten en ideeën van de 'Samenzwering van Cellen van Vuur', willen we in de eerste plaats vooral de mogelijkheid aan kameraden bieden om kennis te nemen van hun ideeën, erover na te denken en ze te bediscussiëren. Aangezien solidariteit niets anders is dan een uitbreiding van onze eigen activiteiten en onze eigen manieren om de strijd tegen de overheersing te voeren, zou de kennisname van de ideeën die deze kameraden uitdragen en de discussie daarrond aan éénieder kunnen toelaten om de bases te ontwikkelen waarop een revolutionaire solidariteit kan groeien.

“Zo is het... als jullie dat zo denken...”

Samenzwering van Cellen van Vuur - Nihilistische Fractie

IN MOEILIJKE TIJDEN hebben we de strijd nooit gestaakt, ook al lekten de honden rondom ons, heeft hete adem ons nooit geraakt. We hebben elkaar aangekeken, zeker over onze beslissingen. We hebben onze wapens nagegaan, onze haat ondervraagd: “laten we er nog een keer voor gaan... deze keer tot aan het einde...”

Na onze aanval tegen het ministerie van Macedonië-Thracië en de aankondiging van de nationale verkiezingen, hebben twee van onze kernen in samenwerking met de kameraden van de Nihilistische Fractie beslist om de huizen en kantoren van politieke persoonlijkheden te raken en zo opnieuw op te roepen tot de strategie van sociale provocatie. De eerste slag in deze reeks aanvallen met bommen vond plaats tegen het huis van de PASOK-kandidate [Griekse sociaaldemocratische partij] Louka Katseli in Kolonaki. We hadden beslist om deze aanval te verwezenlijken binnen de twee dagen. De dag zelf van de aanval waren we verrast de journalisten te horen vieren dat onze organisatie ontmanteld was: raid in een schuilplaats in Halandri, meerdere dagen gevolgd door de flikken, succes voor de EYP (Nationaal Agentschap voor Inlichtingen), localisering en identificatie van vingerafdrukken van vorige aanvallen, scenario's over de logica van de communicerende vaten...

En dat alles terwijl we diezelfde dag zonder op enige manier gestoord te worden onze aanval in Kolonaki uitvoerden, onder de neus van de politie alvorens terug weg te gaan, nog steeds zonder ongerust te zijn. Mochten deze gebeurtenissen niet vergezeld gaan van vervolgingen van mensen die geportretteerd worden als leden van de actieve arm van onze organisatie, zouden ze alleen maar gelach en sarcasme kunnen teweegbrengen. Een perfect scenario om het kannibaleninstinct van de journalisten en van de maatschappij die al maandenlang vurig de arrestatie van terroristen eist, te bevredigen. Listen voor de verkiezingen... interne keuken van de flikken... vuurwerk dat angst teweegbrengt... we begrijpen hun logica niet en zullen er niet in meegaan.

Maar alles wat er gezegd is, blijft in onze herinnering gegrift en het enige woord dat we hebben uitgesproken zonder verdere bijgedachten was: “WRAAK”.

Wraak voor het feest dat ze gehouden hebben om onze zogenaamde arrestaties te vieren met als voorwendsel de twintigste verjaardag van de executie van de vreselijke Bakogianni. [In september 1989 schoot de gewapende groep 17 November deze politicus van de rechtse partij Nea Demokratia een kogel door het hoofd]. Een feest waarop haar protagonist, de grote pooier Karamanlis [Griekse eerste minister, weggestemd op 4 oktober 2009], met arrogantie zijn triomf over het revolutionaire terrorisme verklaarde.

Wraak tegen het journalisten-ongedierte dat terwijl ze zich voordoen als grote schrijvers, spreken over de “terroristen van de kookpot en de playstation”, over chefs en ondergeschikte jongeren. Maar ook wraak tegen de gevoelige mentors van de progressieve pers die ongerust praten over de brave kinderen van hiernaast. Wraak ook tegen deze hoer van een maatschappij die boosaardig lachte, denkende dat ze van ons verlost is, dat ze in alle veiligheid kon gaan slapen. Wraak

tegen de politiesmeerlappen die de stoeren uithangen in hun kogelvrije vesten en hun machinegeweren tonen onder deze omstandigheden van zwakke en gefabriceerde overwinning maar die, wanneer we 's nachts de commissariaten aanvielen om ze plat te branden, begonnen huilen, weglepen en zich verscholen onder hun bureautafels.

Wraak tegen de krapuleuze procureurs en onderzoeksrechters die denken onze haat en ons bewustzijn, ons gevoel en onze logica te kunnen omsluiten in de bladzijden van hun procedure en geloven ons daarmee bang te maken.

Wraak voor alles wat we beleven, wat we verliezen, voor alles wat we in ieder geval gedaan zouden hebben door te kiezen voor de nieuwe stadguerilla als levensconditie.

Vandaag kennen wij en onze vervolgers de waarheid maar al te goed. We weten dat hun spektakel de mensen die in staat zijn om na te denken niet verleidt noch angst aanjaagt aan diegenen die als vaderland de plek genomen hebben die weinig mensen durven kiezen.

De anderen kunnen ons maar weinig schelen.

Trouwens, enkele maanden geleden, in mei om precies te zijn, toen we bommen geplaatst hebben aan de commissariaten van Stavroupoli en Penteli, hebben we geschreven: “Het resultaat is nog armer en pittoresker. Het overgrote deel van de gearresteerden ‘worden vervolgd voor hun ideeën’ of kwamen toevallig voorbij de plek van de aanval. Wij, wij denken niet dat een arrestatie moet resulteren in het maken van martelaren... noch dat een aangeklaagde moet opgeofferd worden voor de goede zaak. Maar je moet weten dat onze keuzes verantwoordelijkheden met zich meebrengen. Hoe meer we erover nadenken, hoe zekerder – en dus veeleisender – we worden tegenover onszelf en onze kameraden.”

Op deze manier willen we doen begrijpen dat wij mensen zijn die hun woord nakomen als ware het een engagement voor het leven. Daarom zouden we op z'n minst incoherent en laf zijn als we in het geval van een arrestatie onze principes en posities zouden ontkennen door te zeggen dat we elke gewelddadige actie afkeuren en veroordelen of als we zouden verklaren dat we de organisatie waar we deel van uitmaken niet kennen, zoals twee van de gearresteerden volgens de journalisten zouden verklaard hebben. En dat is logisch aangezien die mensen niets met ons te maken hadden.

Daarenboven zijn we trots op onze keuzes en daden en hebben we de moed, het privilege en de eer in de spiegel te kijken zonder ons uit schaamte te moeten wegstoppen. We zouden op dezelfde manier handelen in geval van arrestatie, we zouden onze gezichten niet verborgen hebben zoals de twee andere jonge veronderstelde leden van de groep. Kortom, als iemand zijn gezicht moet verbergen, dan is dat deze gedegenerende maatschappij.

Over het solide bewijs dat de zaak ‘stut’, het is te zeggen, het bestaan van een bom in een snelkookpan die ze gevonden hebben in het appartement van Chalandri, zullen we niet de detective spelen en geen

oordelen maken over het hoe en waarom. Dit gezegd zijnde moeten we absoluut het volgende verduidelijken: bommen zijn niet gebrevetteerd, zeker wanneer we praten over eenvoudige ontstekingsmechanismes, kookpotten en wekkers. Dit zijn gecommmercialiseerde materialen die niet het exclusieve copyright dragen van een organisatie of een *modus operandi* zoals de repressiekrachten beweren. Daarenboven wordt de specifieke methode om een kookpot te gebruiken als voorwerp om de schokgolf te versterken al sinds de 19de eeuw gebruikt door de Franse terroristen en nihilisten (Henri, Ravachol, Vaillant,...) en zelfs vandaag door de anarchistische organisatie FAI in Italië, door onszelf en door de organisatie ENEDRA [anti-autoritaire groep die in september 2007 meerdere zelfgemaakte bommen plaatste] in Griekenland. Dus, hoe is het mogelijk dat de mogelijke vondst van een bom wiens verspreiding en maakbaarheid diachroon en internationaal is, beschouwd wordt als het symbool-zegel van een specifieke groep als de Samenzwering van Cellen van Vuur?

Er is iets dat hier stinkt maar het is niet aan ons om te ontdekken waarover het gaat. Dezelfde vraag kunnen allen zich stellen die dachten dat we ons verborgen hielden op de campus van de Polytechnische School. Terwijl op dat moment de universitaire gebouwen omringd waren door flikken in burger en journalisten, plaatsten we de bom aan Pedion tou Areos tijdens de bijeenkomst van de vetzak [Karamanlis]. Het universitair asiel laat ons onverschillig, het was altijd al een groot verlangen van de flikken. We zullen ons met dat alles niet meer bezig houden, we zijn al op zoek naar nieuwe doelwitten.

Tenslotte, om ons voor te bereiden op de toekomst opdat we het heden zouden kunnen trotseren in een geest van luciditeit, willen we duidelijk maken dat de opsluiting van iemand van ons geen positie van zwakte betekent. We hebben een code van waarden die we zullen respecteren tot op het einde en een geheugen dat we niet zullen bevuild met het afval van herroeping, incoherentie en vergetelheid. Met andere woorden, dat de hyena's van de solidariteit hun klauwen dus ver van ons houden; dat de mensen met goede intenties, de personae, de 'ouden', diegenen die 'het wel weten', de moeder Theresa's en al het uitschot; zich bezig houden met makkelijkere en meer gedienstige slachtoffers want wij, wij zijn geen makkelijke prooi en we gaan hun tanden eruit slaan. Zelfs op het rottigste moment moet een revolutionair weten zijn vrienden en kameraden te waarderen en de stromannen met vulgaire belangen en een vals humanisme dat het revolutionaire bewustzijn en praktijk onthoofd door het te brengen naar de guillotine van het compromis, te minachten. Daarom nodigen wij de nieuwe kameraden uit om de mentaliteit van de cafés te verwerpen die verworpen tot perszalen waar de experts van de solidariteit communiqués verkondigen. Wij nodigen hen uit hun samenzwerende ontmoetingen leven in te blazen daar waar de projecten en duidelijke woorden de plaats innemen van de kletspraat.

Moge de angst en de onbeslistheid plaats maken voor stoutmoedigheid en vastberadenheid; dat de kwaadheid stormen van woede onttekent en dat iedereen aan zijn hart vraagt: "indien niet nu... wanneer? Indien wij niet... wie dan?"

Na de laatste gebeurtenissen werd een herziening van het actieplan voorgesteld op initiatief van de kameraden die Katseli geraakt hebben. Omdat we denken dat de gevangenisrealiteit die ons omringt niet het resultaat is van een unitaire en compacte leiding die orders uitvaardigt en de instellingen leidt; maar dat het een sociale fabriek is van gedragingen, cultuur, tradities en gewoontes, willen we elk domein van deze fabriek aanvallen die alles wat we verfoeien produ-

ceert. Nu lijkt het initiële voorstel om huizen van een 5 of 6 politiekers aan te vallen ons pover. Het had niet de dynamiek in zich die we wilden ontwikkelen. We wilden iets doen dat de veronderstelde limieten en het alibi van onschuld zou breken van de maatschappij die zich ontdoet van haar verantwoordelijkheden door haar de rol van eeuwig slachtoffer toe te kennen. Maar de slachtoffers juichen hun moordenaars niet toe, klagen niet diegenen aan die zich verzet hebben tegen de tirannen, ondersteunen hun onderdrukkers niet, kwijnen niet weg in hun valse cellen omdat de slachtoffers simpelweg geen keuze hebben.

Maar de mensen in de huidige maatschappij hebben keuzes en bijgevolg verantwoordelijkheden. Misschien leven we allemaal – wij en de maatschappij – in dezelfde stront, maar laten we niet vergeten dat in de penitentiaire centra de gevangenen en de cipiers dezelfde gevangenis leven zonder dat dat daarom betekent dat ze bondgenoten zijn.

We hebben dezelfde gevoelens tegenover deze maatschappij waar niets fonkelt en de ranzige lafheid heerst. Het duurde dus niet lang voordat dit idee geboren werd. We hebben gekozen om een verkiezingsbijeenkomst te raken, daar waar de flauwe massa van afval-op-poten zich haast om op straat te komen en haar leiders toe te juichen. De voorkeur voor een samenkomst van Nea Demokratia was louter een esthetische keuze. Het spektakel van de dikke onnozeelaar Karamanlis die zich beroemt op een onbestaand succes tegen het revolutionaire terrorisme konden we niet verdragen. We wilden hem er dus aan herinneren dat grote woorden voor niemand goed zijn.

We wilden ook de ambities wat temperen van de piassen van de anti-terroristische dienst die revanche willen voor hun agent die knock-out gezet werd door de organisatie 'Secte van Revolutionairen' [deze flik werd in april 2009 geëxecuteerd] en die een spel spelen op kap van mensen die niets te maken hebben met de nieuwe stadsguerilla. En tenslotte wilden we een boodschap sturen naar iedereen.

Voortaan is de ruimte voor onverschilligheid afgeschaft. Het revolutionaire terrorisme en wij, als Samenzwering van Cellen van Vuur, stappen over de drempel van de sociale bedreiging en de nihilistische agressie. Zolang de meerderheid zich verbergt achter de psychologie van de massa's om hun persoonlijke verantwoordelijkheden te camoufleren; zolang ze zich definieert doorheen haar illusies als het arme, bedrogen volk dat slachtoffer is van onrechtvaardigheden; zal ze tegenover ons staan als een vijand. Nultolerantie voor rechtvaardigingen. Het is moeilijk om 's morgens op te staan in een onwaardige wereld, tussen afgestompte glimlachen, uitgeputte lichamen, valse gestes, apathische blikken en temidden van de afwezigheid die heerst. We hebben ons ontdaan van alle bagage die ons tegenhield: dode relaties, matte situaties, gangbare opvattingen, schijnheiligheden, permanente herhalingen en we gaan op een wild pad met ons longen die ademen met het razende ritme van een onuitspreklijke muiterij.

We zullen Russische roulette spelen, met het revolver van het leven in handen, in plaats van stil en geduldig te sterven, ver verwijderd van waar we naar op zoek zijn. We weten dat we niet alleen zijn. We weten dat nieuwe kameraden van het vuur met ons zijn en wij zijn met hen. De nieuwe guerilla, buiten alle verwachtingen om, heeft een eigen scheermeskerf gekrast in het gezicht van deze wereld. De nieuwe groepen, zelfs wanneer ze door de oude 'vermaardheden' zwartgemaakt en geminacht worden, zelfs wanneer ze de achterdocht en de raadgevingen achteraf van de verlichten gekend hebben, zijn er in geslaagd om te bloeien en hun eigen geschiedenis te schrijven.

We sturen onze liefde en respect naar alle nieuwe guerrilleros en we roepen hen op allen samen deel te nemen aan een gevecht tot het einde tegen de kleine en grote, de zichtbare en onzichtbare gevangnissen van ons leven. Wat de anderen betreft, die ons belasten met hun vermoeiende verantwoordingen en hun zagezegde ervaring, we luisteren niet naar hen. De revolutionaire vijandelijkheden zullen niet stoppen, enkel om de amorfe massa's van wormstekige kiezers gerust te stellen. De partijsupporters, net zoals de voetbalhooligans, reizen van stad naar stad om aan alle bijeenkomsten deel te nemen, hun levende kadaver mee te sleuren en partijlogans te schreeuwen. Gezichten vervormd door slogans van het type "jij bent de eerste minister" defileren op de televisie als basis van het electoraat, de kwin-tessens van de democratie. De tranen van emotie en verlamming treffen de massa wanneer de chef zijn opwachting maakt om zijn toneelstuk van twee uur te brengen. Deze idiote massa die doet denken aan films met levende doden kan alleen maar een doelwit zijn. We zijn niet geroerd door het aantal van de massa noch door de aanwezigheid van jongeren en ouderen, mannen of vrouwen. Het gaat over het moment waarop de inertie van de mensen verandert in kreten en vivats voor de democratie.

We hebben dus de beslissing genomen om een bom in hun gelaat te doen ontploffen, een boodschap te sturen tijdens de laatste toespraak van de eerste minister, paniek bij de autoriteiten te veroorzaken om de plaats te doen evacueren. Panikerende kiezers die wegvlugten terwijl de ontmijsers een race tegen de klok beginnen om de bom te neutra-

liseren. We staken de straat Solomou over, gingen op in de wit-azuren (de kleuren van Nea Demokratia) massa, passeerden langs flikken in burger en relflikken – die ons de overwinning toewensten in het geloof dat we deel uitmaakten van de massa – en kwamen bij de plek waar we de bom wilden plaatsen. We zagen drie flikken in burger en twee relflikken in de straten 3de September en Guilfordou en ook een flik in burger op de hoek van deze straten. We gingen in het steegje, lieten de bom achter en vertrokken zonder probleem. Een half uur later en op vijftig meter van het podium van de dikke onnozelaar, ontplofte de bom en stuurde zo een boodschap over wat hij vertelde over de arrestaties, de ontmantelingen en de nultolerantie.

Het is nu tijd dat éénieder zichzelf vragen stelt en doorgaat of definitief afziet van zijn beslissingen. Individueel en collectief moeten we hen tonen dat we geen bakzeil halen. We blijven tot het einde. Als zij tot het uiterste gaan om ons te proberen vinden, laten wij dan honderd keer tot het uiterste gaan om als eersten aan te vallen. In deze oorlog is de verliezer diegene die naar huis gaat. Geen stap achteruit, geen verdaging. Voortaan moet de haat haar plaats laten aan strategie, intelligente projecten en absolute vastberadenheid.

Laten we onze destructieve instincten loslaten.

Dat er een nieuwe cyclus van guerilla begint, nog harder en nog destructiever.

Dat elk huis een schuiloord wordt en dat alle schuiloorde een vuur worden dat hen levend zal verbranden.

Dat we hen tonen dat de nieuwe guerilla geen zeepbel is, noch een tieneropwelling, noch een uitbarsting van artistieke ongerustheid.

Het is de verwezenlijking en reanimatie van onze agressieve verlangens, onze negaties, ons bestaan die het status quo aanvalt.

Jullie zullen altijd pal tegenover ons staan... en we zullen zien wie er met zijn rug tegen de muur staat.

PS: Onze groeten naar de anarchisten en kameraden Christos Stratiropoulos en Alfredo Bonanno die, ondanks zijn leeftijd, zijn onveranderde negaties blijft bewaren en zijn gekozen weg te bewandelen.

Samenzwering van Cellen van Vuur – Nihilistische Fractie

[Vertaald vanop <http://bellumperpetuum.blogspot.com>]

De onderstaande tekst werd enkele maanden geleden gepubliceerd en wil de discussie openen over het feit dat de 'communicatiemiddelen' van de anti-autoritaire/anarchistische/... 'beweging' er in de Spaanse Staat een gewoonte van gemaakt hebben om amper nog iets te plaatsen over

aanvallen, directe acties,... die plaatsgevonden hebben. De kwesties die erin aangeraakt worden, lijken ons de grenzen en specifieke problematieken op het Spaanse grondgebied te overschrijden.

Wanneer je 'kameraden' zich medeplichtig maken aan de repressie

Sinds enkele tijd kan je op het Iberische schiereiland waarnemen hoe wat de 'tegen-informatiemedia' of 'alternatieve communicatiemiddelen' genoemd wordt, vooral die in digitale vorm, in alle schande bepaalde praktijken, acties enzovoort in stilte wegmoffelen. Dit heeft zo'n niveau bereikt dat niet alleen bepaald nieuws niet meer gepubliceerd wordt, maar dat zelfs de commentaren snel weggenomen worden (op de sites die over zo'n functie beschikken). De enkele opeisingen die in bepaalde gevallen nog tussen de mazen van het net geraken, worden onmiddellijk verwijderd. Hetzelfde gebeurt in vele gedrukte publicaties: stilte.

We willen deze sites, publicaties en andere niet diaboliseren of de affaire sluiten met te zeggen hoe slecht zij wel niet zijn en hoe goed de beledigde boodschappers en hun praktijken zijn. We zijn ons bewust van de problemen, complexiteiten en vaak het gedonder dat dit soort media met zich meebrengt. Daarentegen willen we een kritiek naar voren schuiven, eens 'aan hun oren trekken' en ook van die van 'de beweging' waarvan ze de woordvoerders zijn (in feite zou uitsluitend deze media's bekritisieren betekenen de boodschapper dood te schieten terwijl de oorzaken voor de kwestie duidelijk collectief zijn en niet uitsluitend te wijten zijn aan deze of die website of publicatie, ook al is dat soms het geval).

Reeds sinds meerdere en al te veel maanden, gebeurt er iets redelijk schadelijk. Bepaalde feiten worden verzwegen terwijl enkele mensen die net op een anonieme manier publiek willen maken doorheen de verspreidingsmiddelen waarvan het antagonistisch/anarchistisch/anti-autoritair allegaartje zich voorziet. Als het te verspreiden onderwerp te maken heeft met praktijken als maaltijden, feestjes, betogingen-bijeenkomsten, discussies etc, stelt het bij het overgrote deel van de communicatiemedia geen probleem (ook al laten bepaalde slechts de activiteiten van hun vriendjes staan). Als we ons daarentegen verwijderen van deze praktijken en over andere zaken praten zoals sabotages en in het bijzonder wanneer explosieven gebruikt worden, dan verandert de kwestie aanzienlijk. Het lijkt alsof bepaalde zaken hun plaats niet hebben wanneer ze niet uit een land als Griekenland komen. In een eerste moment werden alleen nog enkele praktijken die in andere landen plaats hadden gevonden gepubliceerd, maar nu is het moment gekomen dat zelfs dat er niet meer doorkomt. Het lijkt alsof men niets meer wil weten van bepaalde praktijken wanneer ze gebeuren op het terrein dat officieel de naam 'Spanje' draagt. Vaak wil men er zelfs niet meer van weten ook als ze ergens anders gebeuren.

Het proces is stap bij stap verlopen en heeft langzaam de 'antagonistische media' in haar greep gekregen tot op het punt dat ze de indruk geven dat hier, in deze Staat, niets gebeurt. De acties waar wij het hier over hebben zijn divers. Sommige acties werden in het begin wel gepubliceerd, acties waarbij men de gewoonte heeft ze als 'bescheiden' of 'van lage intensiteit' te catalogiseren (een categorisering die de anonieme spoken die deze lijnen schrijven niet delen). Zo werd een erg duidelijke limiet ingevoerd: gebroken ruiten, gelijmde en geblokkeerde sloten en erg af en toe (naargelang de context, de steden etc.) molotovcocktails. Maar wanneer deze limiet overschreden werd, het is te zeggen, als men van de molotovcocktail ging naar eender welk type van toestel... stilte. Deze toestand is tot op een punt gekomen dat vele media zelfs niet meer de meest 'bescheiden' feiten publiceren, zonder te praten over de minder 'bescheiden', zelfs niet wanneer die verschijnen in andere media.

Meerdere malen, hoewel de massamedia er iets over gezegd hebben... opnieuw stilte. Het lijkt alsof over bepaalde zaken zelfs niet meer gepraat mag worden.

Deze praktijken stilzwijgen, vooral op een systematische en veralgemeende manier, komt erop neer deze praktijken te isoleren, al diegenen die ze verdedigen maar ook, uiteraard, diegenen die ze verwezenlijken. We hebben hiervoor al uitgelegd dat het er niet om gaat op bepaalde media in het bijzonder te focussen en we zijn er ons van bewust dat je vaak persoonlijke informatie moet verschaffen om websites of andere dingen te kunnen openen, met alles wat dat met zich mee kan brengen. En ook dat vele malen publicaties juridisch onderzocht werden – van de kant van de flikken onderzoeken ze nu eenmaal permanent – wanneer ze al niet direct een sanctie kregen (wat ons ertoe zou moeten brengen om alvorens een website te openen er twee keer over na te denken over wat dat met zich meebrengt, maar dat is een andere kwestie). Het ergste is niet dat deze of die media deze of gene daad niet heeft overgenomen, maar dat dit het geval is voor 95% van de media... zonder dan nog te praten over de houding van de mensen: zo'n ding wordt slecht gezien, een andere ding niet, wanneer er iets gebeurt, dan wordt dat becommentarieerd wanneer er iets anders gebeurt dan wordt er niet over gepraat (en dat in het beste der gevallen, want de geruchten, speculaties, vragen, gokken zijn erger...). Het is in het bijzonder erg wanneer het verbonden is met een collectieve angst voor de 'sociale oorlog' waarover zoveel gepraat wordt en die nu in onbruik geraakt (of, als je dat liever hebt, vervangen wordt door de nieuwe postmoderne term van

‘strijd tegen het systeem’ of zelfs het stinkende sociaaldemocratische ‘proces van sociale transformatie’).

Stilte werpen op iets betekent ondermeer in de wortel de mogelijkheid afsnijden dat het kan geweten zijn en zich kan verspreiden (we praten altijd over mogelijkheid, want de werkelijkheid is een beetje ver van het feit dat zulke praktijken zich uitbreiden, op z’n minst hier en nu). Wat normaal is voor de media van de Macht (verzwijgen, verbergen wanneer het niet kan verdraaid worden, manipuleren en/of belachelijk maken, of alles tegelijk), is daarentegen totaal onaanvaardbaar bij de ‘woordvoerders van de revolutie/insurrectie.’ Zelfs het systeem zou het niet beter doen!

Nu blijkt dat we niet alleen omringd zijn door alternatieve/rebelse/antagonistische/revolutionaire flikken, maar dat diegenen die het nog niet zijn zich omscholen tot brandblussers. “Waarom de Politie als we de Communistische Partij al hebben,” schreeuwde men op in een bepaalde tijd.

Het is pathetisch om te zien hoe tegenover bepaalde situaties, de zogenaamde anarchistische/anti-autoritaire ‘beweging’ in de ‘Spaanse Staat’ in plaats van de rangen te sluiten, elke actie aan te voelen als de zijne of elke tegenslag als een slag tegen allen, net haar ogen afwendt wanneer ze al niet onmiddellijk met stront begint te smijten naar bepaalde praktijken en diegenen die ze verwezenlijken of zelfs gewoonweg verdedigen. Daarna komt de propaganda en het discours dat overloopt van geweld, maar we weten al dat de wind met de woorden gaat lopen.

Er zijn andere plaatsen waar, zelfs als vele mensen, om verschillende redenen, niet deelnemen aan bepaalde praktijken, ze er op z’n minst geen probleem mee hebben die te verspreiden. We weten niet of dat is omdat ze ons hier knal in ons gezicht geslagen hebben of omdat ze ons niet genoeg in ons gezicht geramd hebben... en met de richting waar de dingen naartoe gaan, zullen we het misschien nooit te weten komen.

Het is een allesbehalve oppervlakkig probleem omdat het bepaalt waar de zaken staan, waar er een gebrek aan debat heerst, van cultuur rondom de subversieve praktijk: op abstracte manier praten over methodes en hun gevolgen, zonder niemand met de vinger te wijzen. Laten we nogmaals herhalen dat het probleem collectief is en dat de handelingen van de communicatiemedia slechts de simpele weerspiegeling van het bestaande zijn, voorbij de vele kritieken die gemaakt kunnen worden op de publicaties en op het internet (maar dat besparen we ons hier en nu uit gebrek aan ruimte en tijd) en op de akritische en onnozele manier waarop ze gebruikt worden, maar dat is een ander paar mouwen.

In het ‘getto’ komen zo’n belachelijke situaties voor als de acties waarover we praten alleen aanvaarden wanneer ze een ‘sociale context’ hebben (het is te zeggen, wanneer ze plaatsvinden binnen het kader van bepaalde campagnes die in theorie het geheel of een bepaalde sector van de bevolking aangaan en ertoe uitbreidbaar zijn – zelfs wanneer ze nooit uitbreiden of haar niet zozeer lijken aan te gaan) en als ze daarenboven, waarmee we weer terug op het beginpunt aankomen, op een bepaalde manier gerealiseerd worden: bijvoorbeeld enkele molotovcocktails in de omgeving van een immobiliënkantoor hebben en in het kader van een urbaniseringsproject wordt veel minder slecht gezien als een toestel of mechanisch, chemisch of elektrisch dispositief hebben op een andere plaats, blijkbaar omdat

dat nu eenmaal zo is. Laten we maar niet praten over het feit dat in plaats van flessen, we het kunnen hebben over de tags, de spandoeken of iemand die in zijn hoekje zit met de pers rondom, wat veel beter is. Waar stopt het? Ziedaar de horror waar ‘onze beweging’ in verzinkt.

Maar kom, we hebben ons nog niet zo ver verwijderd en we willen, op z’n minst op dit moment, ons niet te sarcastisch tonen tegenover ‘de kleine scène’; we zouden gewoon de mensen op dit moment rood willen doen worden en aanzetten tot collectief nadenken over deze eerder ernstige feiten. En ze zijn ernstig omdat de stilte en vooral het feit te verzwijgen een verfoeilijke daad is die hand in hand gaat met de repressie: de stilte, de dissociatie en de isolatie openen de weg naar het monster. Willen jullie medeplichtig zijn?

In de hoop dat de discussie geopend wordt, blijven we vooruit gaan. Lang leve de Anarchie.

PS: Hoewel enkele media hier en daar een echo gegeven hebben aan enkele acties lijkt ons dat verre van voldoende en eerder anekdotisch. Dit maakt de analyse die hier uiteengezet werd absoluut niet ongeldig.

[Gepubliceerd door *anoniemen* op <http://liberaciontotal.blogspot.com>, juni 2009]